

ข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์

เรียบเรียงโดยท่านลูกา

บทที่ 1

คำนำ

1 เพราะว่ามีหลายคนได้ลงมือเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย

2 เหมือนอย่างที่เราได้มอบสิ่งเหล่านั้นไว้แก่พวกเขา ผู้ซึ่งตั้งแต่แรกเป็นพวกสักขีพยาน และเป็นพวกผู้รับใช้ของพระวจนะนั้น

3 ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการดีเช่นกัน โดยได้มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับสิ่งสารพัดมาตั้งแต่ต้น ที่จะเขียนถึงท่านตามลำดับ เรียนท่านเธโอฟิลัส ที่เคารพอย่างสูง

4 เพื่อท่านจะได้ทราบถึงความแน่นอนของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งในสิ่งเหล่านั้นท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว

ทูตสวรรค์พยากรณ์ถึงการกำเนิดของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

5 ในรัชกาลของเฮโรด กษัตริย์แห่งยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อ เศคาริยาห์ อยู่ในเวรของอาบียาห์ และภรรยาของท่านอยู่ในพวกบุตรสาวของอาโรน และชื่อของนางคือ เอลีซาเบธ

6 และเขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า โดยดำเนินตามบรรดาพระบัญญัติและกฎทั้งสิ้นขององค์พระผู้

เป็นเจ้าอย่างไรที่ติ

7 และเขาทั้งสองไม่มีบุตร เพราะว่าเอลีซาเบธเป็นหมัน และบัดนี้เขาทั้งสองก็อายุมากแล้ว

8 และต่อมา ขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตต่อพระพักตร์พระเจ้า ตามลำดับเวรของท่าน

9 ตามธรรมเนียมของหน้าที่ปุโรหิตสลากของท่านคือให้เผาเครื่องหอมบูชาเมื่อท่านเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้า

10 และบรรดาประชาชนเป็นอันมากก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาแห่งการเผาเครื่องหอมนั้น

11 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่ท่าน โดยยืนอยู่ข้างขวาแท่นบูชาแห่งเครื่องหอม

12 และเมื่อเศคาริยาห์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้นแล้ว ท่านก็ตกใจ และความกลัวก็ตกมาสู่ท่าน

13 แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า “อย่ากลัวเลย เศคาริยาห์เอ๋ย ด้วยว่าได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว และภรรยาของท่าน คือนางเอลีซาเบธ จะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่ท่าน และท่านจะตั้งชื่อของบุตรนั้นว่า ยอห์น

14 และท่านจะมีความปรีดาและยินดี

(1) ยน 20:31 (2) กจ 1:2, 21-22; สบ 2:3 (3) กจ 1:1 (4) ยน 20:31
(5) สด 21:13; 1 พศด 24:1 (9) อพย 30:7; 1 พศด 23:13 (10) สด 16:17
(11) อพย 30:1 (12) วนฉ 6:22; ดนล 10:8; ลก 2:9 (13) ลก 1:60 (14) ลก 1:58

และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีในการเกิดของบุตรนั้น

15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจะไม่ตม้น้ำองุ่นหรือสุราเลย และเขาจะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตั้งแต่ครรภ์มารดาของเขา

16 และลูกหลานของอิสราเอลหลายคนเขาจะนำให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

17 และเขาจะนำหน้าพระองค์ในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ เพื่อหันใจของพ่อทั้งหลายให้เข้าหาลูก ๆ และคนที่ไม่เชื่อฟังให้เข้าหาสติปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า”

18 และเศคาริยาห์จึงกล่าวแก่ทูตสวรรค์ว่า “ข้าพเจ้าจะทราบสิ่งนี้ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าเป็นคนชราแล้ว และภรรยาของข้าพเจ้าก็อายุมากแล้ว”

19 และทูตสวรรค์นั้นจึงตอบและกล่าวแก่ท่านว่า “เราคือกาบリエล ที่ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และถูกส่งมาเพื่อพูดกับท่าน และเพื่อนำข่าวดีเหล่านี้มาแจ้งแก่ท่าน

20 และดูเถิด ท่านจะเป็นบัป และไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้น เพราะท่านไม่เชื่อบรรดาถ้อยคำของเรา ซึ่งจะสำเร็จตามเวลากำหนดของพวกเขา”

21 และประชาชนคอยเศคาริยาห์ และ

ประหลาดใจที่ท่านชักช้าอยู่นานเหลือเกินในพระวิหาร

22 และเมื่อท่านออกมาแล้ว ท่านไม่สามารถพูดกับพวกเขาได้ และพวกเขาจึงรับรู้ว่าคุณได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านทำไม่ทำมือกับพวกเขา และยังคงพูดไม่ออก

23 และต่อมา ทันทีที่วันเหล่านั้นแห่งการปรนนิบัติของท่านสำเร็จแล้ว ท่านก็จากไปยังบ้านของท่านเอง

24 และหลังจากวันเหล่านั้น เอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ และซ่อนตัวอยู่เป็นเวลาห้าเดือน โดยกล่าวว่า

25 “องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย”

การประกาศถึง

การประสูติของพระคริสต์

26 และในเดือนที่หก ทูตสวรรค์กาบリエลได้ถูกส่งมาจากพระเจ้า ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ

27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งซึ่งชื่อของเขา คือ โยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานของดาวิด และหญิงพรหมจารีคนนั้นชื่อมารีย์

28 และทูตสวรรค์องค์นั้นได้เข้ามาข้างในถึงเธอ และกล่าวว่า “จงจำเริญเกิด เธอผู้ซึ่งเป็นที่โปรดปรานมาก องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพร

(15) กตว 6:3; วณฉ 13:4 (16) มลค 4:5 (17) มลค 4:5; มธ 11:14 (18) ปฐก 17:17

(19) ดนล 8:16; มธ 18:10 (20) อสค 3:26; 24:27 (23) 2 พกษ 11:5; 1 พศด 9:25

(25) ปฐก 30:23; อสย 4:1 (27) มธ 1:18; ลก 2:4-5 (28) วณฉ 6:12; ดนล 9:23

ในท่ามกลางสตรีทั้งปวง”

29 และเมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้นแล้ว เธอก็ตกใจเพราะคำกล่าวของทูตนั้น และพิจารณาในใจของเธอว่า ลักษณะแห่งคำทักทายนั้นมีความหมายว่าอะไร

30 และทูตสวรรค์องค์นั้นจึงกล่าวแก่เธอว่า “อย่ากลัวเลย มารีย์เอ๋ย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว

31 และดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์ในครรภ์ของเธอ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู

32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน

33 และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีการสิ้นสุดเลย”

34 แล้วมารีย์กล่าวแก่ทูตสวรรค์นั้นว่า “สิ่งนี้จะเป็นอย่างไรรู้ได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับชายคนใด”

35 และทูตสวรรค์นั้นตอบและกล่าวแก่เธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอด้วยจะถูกเรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า

36 และดูเถิด เอลีซาเบธญาติของเธอ นางก็ตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วยในวัยชราของนาง และนี่เป็นเดือนที่หกแล้วกับ

นาง ผู้ซึ่งเคยถูกเรียกว่าเป็นหญิงหมั้น

37 เพราะว่าสำหรับพระเจ้า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งจะเป็นไปไม่ได้”

38 และมารีย์กล่าวว่า “ดูหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด” และทูตสวรรค์องค์นั้นจึงจากเธอไป

มารีย์เยี่ยมเยียน

นางเอลีซาเบธ

39 และมารีย์ลุกขึ้นในวันเหล่านั้น และออกไปถึงแดนเทือกเขาด้วยความเร่งรีบ เข้าไปในเมืองหนึ่งแห่งยูเดีย

40 และเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายปราศรัยเอลีซาเบธ

41 และต่อมา เมื่อเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกนั้นก็ดิ้นในครรภ์ของนาง และเอลีซาเบธก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

42 และนางได้กล่าวด้วยเสียงดัง และกล่าวว่า “เจ้าก็ได้รับพรในท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผลแห่งครรภ์ของเจ้าก็ได้รับพระพร

43 และแล้วนี่คืออะไรสำหรับข้าเล่า ที่มารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าจะมาหาข้า

44 เพราะดูเถิด ทันทีที่เสียงแห่งคำปราศรัยของเจ้าเข้าสู่หูของข้า ทารกนั้นก็ดิ้นในครรภ์ของข้าด้วยความปิติยินดี

45 และนางที่ได้เชื่อก็ได้รับพร เพราะว่า จะมีการทำให้สำเร็จจริงของสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้แจ้งแก่นางแล้วจากองค์พระผู้เป็นเจ้า”

(29) ลก 1:12 (30) ลก 2:52 (31) อสย 7:14; มธ 1:21 (32) 2 ซมอ 7:12-17

(33) ดนล 2:44; อบด 2:1 (35) สดด 2:7; มธ 1:20 (37) ปฐก 18:14; ยรม 32:17

(39) ยชว 21:9 (41) กจ 6:3 (42) วนฉ 5:24 (45) ยน 20:29

**คำสรรเสริญ
ของมารีย์**

46 และมารีย์กล่าวว่า “จิตใจของข้าพเจ้า
ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า

47 และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าปีติยินดี
แล้วในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพ
เจ้า

48 เพราะพระองค์ทรงหว่านไยฐานะอันต่ำ
ต้อยของหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดู
เถิด ตั้งแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพ
เจ้าว่าผู้ได้รับพระพร

49 เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรง
กระทำบรรดาสิ่งที่ยิ่งใหญ่แก่ข้าพเจ้า และ
พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ

50 และพระเมตตาของพระองค์มีแก่
คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุ
สืบ ๆ ไป

51 พระองค์ได้ทรงสำแดงพระกำลังด้วย
พระกรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงกระ
จัดกระจายคนเยอหยิงในจินตนาการแห่ง
ใจของพวกเขาเสียแล้ว

52 พระองค์ได้ทรงถอดบรรดาผู้มีอำนาจ
ลงมาจากพระที่นั่งทั้งหลายของพวกเขา
และทรงยกคนทั้งหลายที่มีฐานะต่ำต้อย
ขึ้นไป

53 พระองค์ได้โปรดให้คนอดอยากอิ่ม
ด้วยสิ่งทั้งหลายที่ดี และคนมั่งมีนั้นพระ
องค์ทรงกระทำให้จากไปด้วยมือเปล่า

54 พระองค์ได้ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้
ของพระองค์ ในการจดจำพระเมตตาของ
พระองค์

55 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่บรรพ-
บุรุษของพวกเรา แก่อับราฮัม และแก่เชอ
สายของท่านเป็นนิตย์”

56 และมารีย์อาศัยอยู่กับเอลีซาเบธเป็น
เวลาประมาณสามเดือน และกลับไปยัง
บ้านของตนเอง

**การกำเนิดของยอห์น
ผู้ให้รับบัพติศมา**

57 บัดนี้เวลาที่นางเอลีซาเบธจะคลอด
บุตรก็ครบถ้วนแล้ว และนางได้คลอด
บุตรเป็นชาย

58 และบรรดาเพื่อนบ้านและญาติพี่น้อง
ของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
สำแดงพระเมตตาอันใหญ่หลวงแก่นาง
และเขาทั้งหลายก็เปรมปรีดิ์กับนาง

59 และต่อมาในวันที่แปด พวกเขาก็ก
มาเพื่อให้ทารกนั้นเข้าสู่หนัต และพวกเขา
เรียกทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามข้อบิตา
ของทารกนั้น

60 และมารดาของทารกนั้นตอบและ
กล่าวว่า “ไม่ใช่ แต่ทารกนั้นจะถูกเรียกว่า
ยอห์น”

61 และพวกเขากล่าวแก่นางว่า “ไม่มี
ผู้ใดในพวกญาติพี่น้องของเจ้าที่ถูกเรียก
ตามชื่อนี้”

62 และพวกเขาจึงทำไม้ทำมือกับบิดา
ของทารกนั้นว่า ท่านอยากจะให้เรียก
ทารกนั้นว่าอะไร

63 และบิดาจึงขอกระดานชนวนมา และ
เขียน โดยกล่าวว่า “ชื่อของทารกนั้นคือ
ยอห์น” และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ

(46) 1 ซมอ 2:1 (47) สดด 35:9 (48) 1 ซมอ 1:11 (49) สดด 71:19

(50) ปฐก 17:7; อพย 20:6 (51) สดด 33:10 (52) 1 ซมอ 2:7 (53) มธ 5:6

(54) สดด 98:3; อสย 41:8 (55) ปฐก 17:7 (58) รม 12:15 (59) ปฐก 17:12 (60) ลก 1:13

64 และปากของท่านก็เปิดออกในทันที
และลิ้นของท่านก็คลายออก และท่านพูด
และสรรเสริญพระเจ้า

65 และความกลัวก็มาสู่ทุกคนที่อาศัยอยู่
รอบ ๆ พวกเขา และบรรดาถ้อยคำเหล่านี้
นี้ก็เลื่องลือไปทั่วแดนเทือกเขาแห่งแคว้น
ยูเดีย

66 และบรรดาคนที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ก็
จดจำพวกมันไว้ในใจของพวกเขา โดย
กล่าวว่า “ทารกคนนี้จะเป็นอย่างไรหนอ”
และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับ
เขา

67 และบิดาของเขาคือ เศคาริยาห์ ก็เต็ม
เปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้
พยากรณ์ โดยกล่าวว่า

68 “สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระ
เจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้
ทรงเยี่ยมเยียนและได้ทรงไถ่ชนชาติของ
พระองค์ไว้

69 และได้ทรงชูเขาแห่งความรอด
อันหนึ่งขึ้นมาเพื่อพวกเราในวงศ์วานของ
ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้โดยปากของ
พวกศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์
ซึ่งเป็นอยู่มาตั้งแต่โลกนี้ได้เริ่มต้น

71 เพื่อที่เราทั้งหลายจะถูกช่วยให้รอด
พ้นจากบรรดาศัตรูของพวกเรา และจาก
มือของบรรดาคนที่เกลียดชังพวกเรา

72 เพื่อจะทรงสำแดงพระเมตตาซึ่งทรง
สัญญาไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเรา และ
เพื่อจะทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์

ของพระองค์

73 คำปฏิญาณนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิ-
ญาณไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวก
เรา

74 ว่าพระองค์จะโปรดประทานแก่พวก
เรา เพื่อที่ว่าเมื่อรอดพ้นจากมือของ
บรรดาศัตรูของพวกเราแล้ว พวกเราก็
จะปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความ
กลัว

75 ในความบริสุทธิ์และความชอบธรรม
ต่อพระพักตร์พระองค์ ตลอดวันทั้งหลาย
แห่งชีวิตของพวกเรา

76 และเจ้าทารกเอ๋ย จะถูกเรียกว่าเป็น
ศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่า
เจ้าจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัด
เตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ไว้

77 เพื่อจะให้ความรู้เกี่ยวกับความรอด
แก่ชนชาติของพระองค์ โดยการทรงยก
บาปทั้งหลายของพวกเรา

78 โดยพระเมตตาอันโยนของพระเจ้า
ของพวกเรา ซึ่งโดยพระเมตตาอันนั้นแสง
อรุณจากเบื้องสูงมาเยี่ยมเยียนพวกเรา
แล้ว

79 เพื่อจะให้ความสว่างแก่คนทั้งหลาย
ที่นั่งอยู่ในความมืด และในเงาแห่งความ
ตาย เพื่อจะนำเท้าของพวกเราเข้าไปใน
ทางแห่งสันติสุข”

80 และทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และเข้ม
แข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ และอาศัยอยู่
ในถิ่นทุรกันดารทั้งหลายจนถึงวันแห่งการ
ปรากฏของท่านแก่คนอิสราเอล

(66) ปฐก 39:2; ลก 2:19 (67) ยอล 2:28 (68) อพย 3:16 (69) 2 ซมอ 22:3; สดต 132:17

(70) ยรม 23:5 (72) ลนต 26:42 (73) ปฐก 12:3 (74) รม 6:18; ฮบ 9:14 (75) ยรม 32:39

(76) อสย 40:3 (77) ยรม 31:34; มก 1:4 (79) อสย 9:2; มธ 4:16 (80) มธ 3:1

บทที่ 2

พระเยซูประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮม

(มธ 1:18-25; 2:1)

1 และต่อมาในวันเหล่านั้น มีรับสั่งจาก
ซีชาร์ ออกัสตัส ให้ทั่วทั้งแผ่นดินจดทะเบียน
สำมะโนครัว

2 (และการจดทะเบียนสำมะโนครัวนี้กระ
ทำเป็นครั้งแรกเมื่อคีรีนิอัสเป็นผู้ว่าราช-
การแห่งซีเรีย)

3 และทุกคนไปจดทะเบียนสำมะโนครัว
ทุกคนเข้าไปในบ้านเกิดของตนเอง

4 และโยเซฟก็ขึ้นไปเช่นกันจากแคว้น
กาลิลี โดยออกจากเมืองนาซาเร็ธ เข้าไป
ในแคว้นยูเดีย มายังนครของดาวิด ซึ่งถูก
เรียกว่า เบธเลเฮม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์
วานและเชื้อสายของดาวิด)

5 เพื่อจะจดทะเบียนสำมะโนครัวกับมารีย์
ภรรยาที่ได้หมั้นไว้แล้วของเขา โดยต้อง
โตมากแล้วพร้อมกับเด็กในครรภ์

6 และก็เป็นเช่นนั้น ขณะที่เขาทั้งสองอยู่
ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร

7 และนางจึงประสูติบุตรชายหัวปีของนาง
และพันบุตรนั้นในผ้าอ้อม และวางบุตร
นั้นไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างสำหรับ
พวกเขาในโรงแรม

ทูตสวรรค์ประกาศแก่พวกคนเลี้ยงแกะ

8 ในแดนเดียวกันนั้น มีพวกคนเลี้ยงแกะ
อาศัยอยู่ในทุ่งนา กำลังเฝ้าฝูงแกะของ
พวกเขาในเวลากลางคืน

9 และดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์
พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่พวกเขา และ

ส่งราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่งล้อม
รอบพวกเขา และพวกเขาก็กลัวยิ่งนัก

10 และทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่พวก
เขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำ
ข่าวดีแห่งความปิติยินดีอย่างยิ่งมายังท่าน
ทั้งหลาย ซึ่งจะมาถึงประชาชนทุกคน

11 ด้วยว่าในวันนี้ในนครของดาวิด
มีพระผู้ช่วยให้รอดผู้หนึ่งบังเกิดมาให้แก่
ท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระคริสต์องค์พระ
ผู้เป็นเจ้า

12 และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้ง
หลาย คือพวกท่านจะได้พบพระกุมารนั้น
พันผ้าอ้อม และนอนอยู่ในรางหญ้า”

13 และในทันใดนั้น มีชาวสวรรค์จำนวน
มากมายอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นโดยสร-
เสรีญพระเจ้า และกล่าวว่า

14 “ขอให้สง่าราศีมีแด่พระเจ้าในที่สุด
และบนแผ่นดินโลก ขอให้เรามีสันติสุข
ความปรารถนาดีแก่มนุษย์ทั้งหลาย”

15 และต่อมา ขณะที่ทูตสวรรค์เหล่านั้น
ไปจากพวกเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกคน
เลี้ยงแกะได้พูดกันและกันว่า “บัดนี้
ให้พวกเราไปยังเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ
และเห็นสิ่งนี้ซึ่งเกิดขึ้น ซึ่งองค์พระผู้เป็น
เจ้าได้ทรงแจ้งแก่พวกเรา”

16 และพวกเขาก็มาด้วยความเร่งรีบ และ
พบมารีย์ กับโยเซฟ และพระกุมารกำลัง
นอนอยู่ในรางหญ้า

17 และเมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งนี้แล้ว พวก
เขาก็ประกาศไปทั่วเรื่องถ้อยคำซึ่งได้ถูก
กล่าวแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระกุมารนี้

(2) กจ 5:37 (4) 1 ซมอ 16:1; มคา 5:2 (5) มธ 1:18

(7) มธ 1:25 (9) ลก 1:12 (10) ปฐก 12:3; อสย 49:6; มธ 28:19

(11) อสย 9:6; มธ 1:16 (13) ปฐก 28:12; สดต 103:20 (14) อสย 57:19; มธ 21:9

18 และทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ก็ประหลาดใจกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งถูกบอกเล่าแก่พวกเขาโดยพวกคนเลี้ยงแกะ

19 แต่มารีย์เก็บบรรดาสิ่งเหล่านั้นไว้ และตรึกรอพวกมันอยู่ในใจของตน

20 และพวกคนเลี้ยงแกะได้กลับไป โดยถวายสง่าราศีและสรรเสริญพระเจ้าสำหรับบรรดาสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินและได้เห็น ตามที่เรื่องนั้นได้ถูกบอกเล่าแก่พวกเขาแล้ว

พระกุมารเยซูทรงเข้าสู่หน้ด

(ลก 1:59)

21 และเมื่อครบแปดวันสำหรับการให้พระกุมารนั้นเข้าสู่หน้ดแล้ว พระนามของพระกุมารนั้นถูกเรียกว่า เยชู ซึ่งได้ถูกตั้งเช่นนั้นโดยทูตสวรรค์ก่อนที่พระกุมารนั้นถูกปฏิสนธิในครรภ์

22 และเมื่อวันทั้งหลายแห่งการชำระตัวของมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาก็นำพระกุมารมายังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะถวายพระกุมารแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

23 (ตามที่มิเชียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “บุตรชายทุกคนที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า”)

24 และเพื่อถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ ‘นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบแรกรุ่นสองตัว’

ลิเมโอนผู้ชราพบกับพระกุมารเยซู

25 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งชื่อของเขาคือ ลิเมโอน และคนเดียวกันนั้นเป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า โดยคอยทำการบรรเทาทุกข์ของพวกอิสราเอล และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่บนท่าน

26 และได้ถูกเปิดเผยแก่ท่านโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า ท่านจะไม่เห็นความตายก่อนท่านได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

27 และลิเมโอนเข้ามาในพระวิหารโดยการทรงนำของพระวิญญาณ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้ามา เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ

28 แล้วลิเมโอนจึงอุ้มพระกุมารไว้ในแขนทั้งสองของท่าน และสรรเสริญพระเจ้าโดยทูลว่า

29 “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จากไปเป็นสุขแล้วตามพระดำรัสของพระองค์ 30 ด้วยว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว

31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย

32 เป็นความสว่างที่จะส่องแสงแก่พวกคนต่างชาติ และเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ประชากรของพระองค์”

33 และโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ประหลาดใจในสิ่งเหล่านั้นซึ่งได้ถูกกล่าว

(19) ปฐก 37:11; ลก 1:66 (20) ลก 19:37 (21) ปฐก 17:12; สด 12:3; มธ 1:21 (22) สด 12:2

(23) อพย 13:2; สด 27:26; กตว 3:13; พบญ 18:4 (24) ลก 12:2, 8 (25) อสย 40:1; มก 15:43; ลก 2:38

(26) สด 89:48; ยน 8:51 (27) มธ 4:1 (29) ปฐก 46:30; ฟป 1:23 (30) สด 119:166 (32) อสย 9:2

ถึงพระองค์

34 และสิเมโอนก็อวยพรพวกเขา และกล่าวแก่มารีย์มารดาของพระองค์ว่า “ดูเถิด พระกุมารนี้ทรงตั้งไว้เพื่อการล้มลง และการเป็นขึ้นมาอีกของหลายคนในพวกอิสราเอล และเพื่อจะเป็นหมายสำคัญซึ่งจะถูกกล่าวต่อต้าน

35 (ใช่แล้ว ดาบเล่มหนึ่งจะแทงทะลุจิตใจของท่านเองด้วย) เพื่อความคิดทั้งหลายแห่งใจของคนเป็นอันมากจะได้ถูกเปิดเผย”

นางอнна

ศาสตพยากรณ์หญิง

36 และมีหญิงคนหนึ่งชื่อ อнна เป็นศาสตพยากรณ์หญิง บุตรสาวของฟาเนเอล ในเผ่าอาเชอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว และได้อยู่ด้วยกันกับสามีเป็นเวลาเจ็ดปีตั้งแต่ความเป็นสาวพรหมจารีของนาง

37 และนางเป็นม่าย อายุประมาณแปดสิบสี่ปี ผู้ซึ่งมิได้ไปจากพระวิหารเลย แต่รับใช้พระเจ้าด้วยบรรดาการอดอาหาร และการอธิษฐานทั้งหลาย ทั้งกลางวันและกลางคืน

38 และในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระองค์ให้แก่พวกเขาทุกคนที่คอยทำการทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็ม

ทั้งครอบครัวก็กลับไปยังเมืองนาซาเร็ธ

39 และเมื่อโยเซฟกับมารีย์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านั้นตามพระราชบัญญัติ

ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว พวกเขา ก็กลับไปยังแคว้นกาลิลี ไปยังนาซาเร็ธ เมืองของพวกเขาเอง

40 และพระกุมารนั้นก็ไ้เจริญวัยขึ้น และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ เต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้า สถิตอยู่บนพระองค์

พระเยซูเมื่ออายุสิบสองพรรษา

ทรงไปกรุงเยรูซาเล็ม

41 บัดนี้บิดามารดาของพระกุมารเคยไปยังกรุงเยรูซาเล็มทุกปี ๆ ในงานเลี้ยงแห่งเทศกาลปัสกา

42 และเมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมแห่งงานเลี้ยงนั้น

43 และเมื่อพวกเขาครบกำหนดวันเหล่านั้นแล้ว ขณะที่พวกเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่ทราบเรื่องนี้

44 แต่เขาทั้งสอง ซึ่งคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนเหล่านั้น จึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง และเขาทั้งสองเสาะหาพระองค์ในท่ามกลางญาติพี่น้องของพวกเขาและพวกคนที่รู้จักกัน

45 และเมื่อเขาทั้งสองหาพระกุมารไม่พบ พวกเขาจึงวกกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีก โดยเสาะหาพระองค์

46 และต่อมา หลังจากสามวันแล้ว เขาทั้งสองได้พบพระกุมารในพระวิหาร กำลัง

(34) อสย 8:14 (35) สดด 42:10; ยน 19:25 (36) ยชว 19:24

(37) กจ 26:7; 1 ทธ 5:5 (38) พคค 3:25-26; มก 15:43

(40) ลก 1:80; 1 คร 1:24 (41) อพย 23:15, 17 (42) อพย 23:14-15 (43) อพย 12:15

นั่งอยู่ในท่ามกลางพวกอาจารย์ ทั้งฟังพวกอาจารย์ และได้ถามคำถามทั้งหลายกับพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่

47 และทุกคนที่ได้ยินพระกุมารก็ประหลาดใจในความเข้าใจและคำตอบทั้งหลายของพระองค์

48 และเมื่อเขาทั้งสองเห็นพระองค์แล้วพวกเขาก็ประหลาดใจ และมารดาของพระองค์จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “ลูกเอ๋ย ทำไมลูกจึงทำแก่พวกเราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อของลูกกับแม่เสาะหาลูกด้วยความเศร้าใจ”

49 และพระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งสองว่า “พวกท่านเสาะหาฉันทำไม พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันจะต้องกระทำพระราชกิจของพระบิดาของฉัน”

50 และเขาทั้งสองไม่เข้าใจถ้อยคำนั้นซึ่งพระองค์กล่าวแก่พวกเขา

51 และพระองค์ก็ลงไปกับพวกเขา และมายังเมืองนาซาเร็ธ และอยู่ได้ความปกครองของพวกเข แต่มารดาของพระองค์ก็เก็บบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจของตน

52 และพระเยซูทรงจำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา และในด้านความสูง และเป็นที่ยอมรับปรานกับพระเจ้าและมนุษย์

บทที่ 3

การรับใช้ของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 3:1-12; มก 1:1-8)

(ยน 1:6-8, 15-36)

1 บัดนี้ในปีที่สิบห้าในรัชกาลของทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทือสปีลาตเป็นผู้นำราชการ

แห่งแคว้นยูเดีย และเฮโรดเป็นผู้นำราชการแห่งแคว้นกาลิลี และฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นผู้นำราชการแห่งแคว้นอิทุเรียกับบริเวณแห่งแคว้นตราโคนิติส และลิซาเนียสเป็นผู้นำราชการแห่งแคว้นอาบีเลน

2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นพวกมหาปุโรหิต เวลานั้นพระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายของเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร

3 และท่านจึงเข้ามาทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัญญัติมาแห่งการกลับใจใหม่ เพราะการทรงยกบาปทั้งหลาย

4 ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือแห่งบรรดาถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งกล่าวว่า “เสียงของผู้หนึ่งที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำบรรดาหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’

5 หุบเขาทุกแห่งจะถูกถมให้เต็ม และภูเขาและเนินทุกแห่งจะถูกทำให้ต่ำลง และทางคดจะถูกทำให้เป็นทางตรง และบรรดาทางที่ขรุขระจะถูกทำให้เป็นทางราบ

6 และบรรดาเนื้อหนังจะเห็นความรอดของพระเจ้า”

7 และท่านได้กล่าวแก่ประชาชนที่ออกมาเพื่อจะรับบัพติศมาจากท่านว่า “โอ ชั่วอายุแห่งงูร้ายทั้งหลาย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น

(47) มธ 7:28 (49) มก 1:22; ลก 4:22, 32 (50) มก 9:32; ลก 9:45; ยน 7:15 (51) ดนล 7:28

(52) 1 ซมอ 2:26; สภษ 3:1-4 (1) มธ 27:2 (2) ลก 1:13; ยน 11:49; กจ 4:6

(3) มธ 3:1; มก 1:4; ลก 1:77 (4) อสย 40:3; มธ 3:3 (6) สดต 98:2 (7) มธ 3:7; 12:34; 23:33

8 เหตุฉะนั้นจึงเกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่เกิด และอย่าเริ่มที่จะกล่าวภายในพวกเจ้าเองว่า พวกเรามีอับราฮัมเป็นบรรพบุรุษของพวกเรา เพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านั้นได้

9 และบัดนี้ขวนขวายไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้วด้วย ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดลงและถูกโยนทิ้งในไฟ”

10 และประชาชนจึงถามท่านว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำประการใด”

11 ท่านตอบและกล่าวแก่พวกเขาว่า “ผู้ใดที่มีเสื้อคลุมสองตัว จงให้ผู้นั้นแบ่งกับคนที่ไม่มี และผู้ใดที่มีอาหาร จงให้ผู้นั้นทำแบบเดียวกัน”

12 แล้วพวกเก็บภาษีก็มาเพื่อจะรับบัพติศมาด้วย และกล่าวแก่ท่านว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด”

13 และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่าเก็บภาษีเกินกว่าส่วนซึ่งถูกกำหนดไว้สำหรับพวกท่าน”

14 และพวกทหารก็เรียกร้องจากท่านเช่นเดียวกัน โดยกล่าวว่า “และพวกข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด” และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “อย่ากดขี่ผู้ใด และอย่ากล่าวหาผู้ใดเป็นความเท็จ และจงพอใจกับค่าจ้างของพวกเจ้าเกิด”

15 และขณะที่ประชาชนกำลังรอดคอยอย่างคาดหวัง และทุกคนก็ตริกรตรองอยู่

ในใจของตนถึงยอห์นว่า ท่านเป็นพระคริสต์หรือไม่

16 ยอห์นจึงตอบ โดยกล่าวแก่พวกเขาทุกคนว่า “แท้จริง ข้าพเจ้าให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่จะมีพระองค์ผู้หนึ่งที่ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าข้าพเจ้าเสด็จมา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะแก้สายรัดรองเท้าของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้ท่านทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ

17 ผู้ซึ่งพลั่วของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และจะทรงรวบรวมข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ”

18 และท่านประกาศคำเตือนสติของท่านอีกหลายประการแก่ประชาชน

19 แต่เฮโรดผู้ว่าราชการ เมื่อถูกตำหนิโดยยอห์นเพราะเหตุนางเฮโรเดียสภรรยาน้องชายของเฮโรดซีอฟีลิป และเพราะเหตุบรรดาการชั่วร้ายทั้งหมดซึ่งเฮโรดได้กระทำนั้น

20 ก็เพิ่มสิ่งนี้เหนือสิ่งสารพัด ที่เฮโรดได้ขังยอห์นไว้ในคุก

**พระเยซูทรงรับบัพติศมา
และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ**

(มธ 3:13-17)

(มก 1:9-11)

21 บัดนี้เมื่อบรรดาคนทั้งหลายรับบัพติศมาแล้ว ต่อมา พระเยซูก็ทรงรับ

(8) 2 คร 7:9-11 (9) มธ 7:19; ลก 13:6-9 (10) ลก 3:12; กจ 2:37-38 (11) อสย 58:7; ลก 11:41

(12) มธ 21:32; ลก 7:29 (13) ลก 19:8 (14) อพย 20:16; 23:1 (16) มธ 3:11-12

(17) มคา 4:12; มธ 13:24-30 (19) มธ 14:3; มก 6:17 (21) มธ 3:13-17; ยน 1:32

บัดนี้มาด้วย และเมื่อทรงอธิษฐานอยู่
ฟ้าสวรรค์ก็แหวกออก

22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณ
ฐานดูจนเขาเสด็จลงมาบนพระองค์ และ
มีเสียงหนึ่งมาจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า
“ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราโปรดปราน
ท่านมาก”

**วงศ์ตระกูลของพระเยซู
ทางมารีย์มารดาของพระองค์**

23 และพระเยซูเองทรงเริ่มมีพระชนมายุ
ประมาณสามสิบพรรษา โดยทรงเป็น
(ตามที่ถูกคิดกันในตอนนั้น) บุตรชาย
ของโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรชายของเฮลี

24 ซึ่งเป็นบุตรชายของมัทธิต ซึ่งเป็น
บุตรชายของเลวี ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เมลคี ซึ่งเป็นบุตรชายของยัณนาย ซึ่งเป็น
บุตรชายของโยเซฟ

25 ซึ่งเป็นบุตรชายของมัทธิอัธ ซึ่งเป็น
บุตรชายของอาโมส ซึ่งเป็นบุตรชายของ
นาอูม ซึ่งเป็นบุตรชายของเฮสลี ซึ่งเป็น
บุตรชายของนัγκαย

26 ซึ่งเป็นบุตรชายของมาอาท ซึ่งเป็น
บุตรชายของมัทธิอัธ ซึ่งเป็นบุตรชาย
ของเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรชายของโยเซฟ
ซึ่งเป็นบุตรชายของยูดาห์

27 ซึ่งเป็นบุตรชายของโยอันนา ซึ่งเป็น
บุตรชายของเรซา ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรชายของเฮล-
ทิเอล ซึ่งเป็นบุตรชายของเนรี

28 ซึ่งเป็นบุตรชายของเมลคี ซึ่งเป็นบุตร
ชายของอัดดี ซึ่งเป็นบุตรชายของโคสัม

ซึ่งเป็นบุตรชายของเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตร
ชายของเอรี

29 ซึ่งเป็นบุตรชายของโยซี ซึ่งเป็นบุตร
ชายของเอลีเอเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรชายของ
โยริม ซึ่งเป็นบุตรชายของมัทธิต ซึ่งเป็น
บุตรชายของเลวี

30 ซึ่งเป็นบุตรชายของสิเมโอน ซึ่งเป็น
บุตรชายของยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรชายของ
โยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรชายของโยนาธาน ซึ่งเป็น
บุตรชายของเอลียาคิม

31 ซึ่งเป็นบุตรชายของเมเลอา ซึ่งเป็น
บุตรชายของเมนัน ซึ่งเป็นบุตรชายของ
มัทธิธา ซึ่งเป็นบุตรชายของนาอัน ซึ่งเป็น
บุตรชายของดาวิด

32 ซึ่งเป็นบุตรชายของเจสซี ซึ่งเป็นบุตร
ชายของโอเบด ซึ่งเป็นบุตรชายของโบอาส
ซึ่งเป็นบุตรชายของสัลโมน ซึ่งเป็นบุตร
ชายของนาโชน

33 ซึ่งเป็นบุตรชายของอัมมีนาดับ ซึ่ง
เป็นบุตรชายของราม ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรชายของเปเรศ ซึ่ง
เป็นบุตรชายของยูดาห์

34 ซึ่งเป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเป็น
บุตรชายของอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรชายของ
อับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรชายของเทราห์ ซึ่ง
เป็นบุตรชายของนาโฮร์

35 ซึ่งเป็นบุตรชายของเศรูก ซึ่งเป็นบุตร
ชายของเรกู ซึ่งเป็นบุตรชายของเปเลก
ซึ่งเป็นบุตรชายของเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตร
ชายของเชลาห์

36 ซึ่งเป็นบุตรชายของเคนัน ซึ่งเป็นบุตร

(22) สดต 2:7; อสย 42:1; มธ 3:17; มก 1:11; ลก 9:35

(23) กตว 4:3, 35, 39, 43, 47; มธ 13:55; ยน 6:42 (27) อสร 2:2; 3:8

(31) 2 ซมอ 5:14; 1 พศด 3:5 (32) นรธ 4:18 (34) ปฐก 11:24 (36) ปฐก 5:6-32

ชายของอาร์พาคาด ซึ่งเป็นบุตรชายของ
เซม ซึ่งเป็นบุตรชายของโนอาห์ ซึ่งเป็น
บุตรชายของลามะค

37 ซึ่งเป็นบุตรชายของเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็น
บุตรชายของเอโนค ซึ่งเป็นบุตรชายของ
ยาเรด ซึ่งเป็นบุตรชายของมาหะลาเลล
ซึ่งเป็นบุตรชายของเคนัน

38 ซึ่งเป็นบุตรชายของเอโนช ซึ่งเป็น
บุตรชายของเซท ซึ่งเป็นบุตรชายของ
อาดัม ซึ่งเป็นบุตรชายของพระเจ้า

บทที่ 4

พระเยซูทรงถูกทดลอง

(มธ 4:1-11; มก 1:12-13)

1 และพระเยซูซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญ
ญาณบริสุทธิ์ ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำ
จอร์แดน และทรงถูกนำโดยพระวิญญาณ
เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร

2 ทรงถูกทดลองโดยพญามารเป็นเวลา
สี่สิบวัน และในวันเหล่านั้นพระองค์ไม่ได้
เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว
หลังจากนั้นพระองค์ทรงหิว

3 และพญามารกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้า
ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อน
หินนี้ให้กลายเป็นอาหาร”

4 และพระเยซูทรงตอบมัน โดยตรัสว่า
“มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดย
อาหารอย่างเดียวไม่ได้’ แต่โดยพระวจนะ
ทุกคำของพระเจ้า”

5 และพญามาร เมื่อนำพระองค์ขึ้นไป
บนภูเขาสูงลูกหนึ่งแล้ว ได้สำแดงบรรดา
ราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกในช่วงเวลา

หนึ่งให้พระองค์ทอดพระเนตร

6 และพญามารกล่าวแก่พระองค์ว่า “อ้า-
นาจทั้งสิ้นนี้เราจะยกให้แก่ท่าน และสง่า
ราศีของราชอาณาจักรเหล่านั้น เพราะว่า
อำนาจนั้นได้ถูกมอบไว้แก่เราแล้ว และ
ผู้ใดก็ตามที่เราปรารถนาจะให้ เราจะให้
อำนาจนั้นแก่ผู้นั้น

7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะนมัสการเรา สิ่ง
สารพัดเหล่านั้นจะเป็นของท่าน”

8 และพระเยซูทรงตอบและตรัสแก่มันว่า
“เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย
เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านจงนมัสการ
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และ
ท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’”

9 และมันก็นำพระองค์มายังกรุงเยรูซา-
เล็ม และวางพระองค์บนยอดหลังคาอัน
หนึ่งของพระวิหาร และกล่าวแก่พระองค์
ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จง
ทิ้งตัวลงไปจากที่นี่เถิด

10 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์จะ
ทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ใน
เรื่องท่าน เพื่อให้รักษาท่านไว้’

11 และในมือของพวกเขา เหล่าทูต
สวรรค์จะประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลา
หนึ่งเวลาใดท่านจะกระแทกเท้าของท่าน
เข้ากับก้อนหิน”

12 และพระเยซูตรัสตอบมันว่า “มีคำ
กล่าวไว้ว่า ‘ท่านอย่าลองตีองค์พระผู้เป็น
เจ้าพระเจ้าของท่าน’”

13 และเมื่อพญามารทำการทดลองทุก
อย่างเสร็จสิ้นแล้ว มันก็ละพระองค์ไปชั่ว

(38) ปฐก 5:1-2 (1) อสย 11:2; อสค 3:12; มธ 4:1-11 (2) อพย 34:28; 1 พกษ 19:8

(3) มก 3:11; ยน 20:31 (4) พบท 8:3 (6) ยน 12:31; 14:30; วา 13:2, 7 (8) พบท 6:13; 10:20; มธ 4:10

(9) มธ 4:5-7 (10) สดต 91:11-12 (12) พบท 6:16 (13) ยน 14:30; สบ 4:15; ยก 4:7

คราว

**พระเยซูทรงเต็มเปี่ยมด้วย
พระวิญญาณในแคว้นกาลิลี**

(มธ 4:12-16; มก 1:14)

14 และพระเยซูได้เสด็จกลับไปในฤทธิ์เดชของพระวิญญาณมายังแคว้นกาลิลี และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปตลอดทั่วบริเวณนั้นโดยรอบ

15 และพระองค์ทรงสั่งสอนในบรรดาธรรมศาลาของพวกเขา โดยได้รับการสรรเสริญจากทุกคน

**พระเยซูเสด็จกลับไปยัง
ธรรมศาลาในเมืองนาซาเร็ธ**

16 และพระองค์เสด็จมายังเมืองนาซาเร็ธ ที่ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจริญวัยขึ้น และตามธรรมเนียมของพระองค์ พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโต และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่าน

17 และหนังสือของอิสยาห์ศาสตพยากรณ์ได้ถูกส่งให้แก่พระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก พระองค์ก็พบสถานที่ที่เขียนไว้ว่า

18 ‘พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศการช่วยให้พ้นแก่บรรดาเชลย และการได้รับการมองเห็นคืนมาแก่คนตาบอด ให้ปล่อยคนทั้งหลายที่ฟกช้ำให้ได้รับเสรีภาพ

19 เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า’

20 และพระองค์ทรงม้วนหนังสือนั้น และพระองค์ส่งหนังสือนั้นคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ และทรงนั่งลง และตาของพวกเขามองทุกคนที่อยู่ในธรรมศาลาก็เพ่งดูที่พระองค์

21 และพระองค์จึงเริ่มตรัสแก่พวกเขาว่า “ในวันนี้พระคัมภีร์ตอนนี้ก็สำเร็จในหูของท่านทั้งหลาย”

22 และทุกคนเป็นพยานรับรองพระองค์ และประหลาดใจด้วยบรรดาคำอันประกอบด้วยพระคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ”

23 และพระองค์จึงตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสาปแช่งข้อนี้แก่เราเป็นแน่ว่า ‘หมอเอ๋ย จงรักษาตัวเองเถิด สิ่งใดก็ตามที่พวกเราได้ยินว่าได้ถูกกระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในบ้านเมืองของท่านที่นี่ด้วย’”

24 และพระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสตพยากรณ์คนใดที่ได้รับการยอมรับในบ้านเมืองของตนเอง

25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในอิสราเอลในเวลานี้ของเอลียาห์ เมื่อฟ้าสวรรค์ถูกปิดเสียเป็นเวลาสามปีกับหกเดือน เมื่อเกิดการกันดารอาหารใหญ่ทั่วทั้งแผ่นดิน

26 แต่เอลียาห์มิได้ถูกส่งไปยังหญิงม่ายคนใด เว้นแต่ไปยังบ้านศาราเฟห์ นคร

(14) มธ 4:12, 24; ยน 4:43 (15) อสย 52:13; มธ 4:23

(16) มธ 2:23; มก 1:21 (18) อสย 61:1-2; ดนล 9:24 (21) มธ 1:22; กจ 13:29

(22) สดต 45:2 (23) มธ 4:13 (24) มธ 13:57; มก 6:4 (25) 1 พกษ 17:9; ยก 5:17

หนึ่งในแคว้นไซดอน ไปยังหญิงคนหนึ่งที่เป็นหญิงม่าย

27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในอิสราเอลในวันเวลาของเอลีชาศตาวพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดในพวกเขาที่ได้รับการรักษาให้หายสะอาด เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย”

28 และพวกเขาทุกคนในธรรมศาลา เมื่อพวกเขาได้ยินสิ่งเหล่านี้ ก็เต็มไปด้วยความโกรธเคือง

29 และลุกขึ้น และผลักพระองค์ออกไปจากนคร และพาพระองค์ไปยังขอบหน้าผาของเนินเขาที่นครของพวกเขาถูกตั้งอยู่บนนั้น เพื่อพวกเขาจะโยนพระองค์ลงไป

30 แต่พระองค์ซึ่งดำเนินผ่านไปท่ามกลางพวกเขา ก็เสด็จไปตามทางของพระองค์

พระเยซูทรงขับพวกผีออก ในเมืองคาเปอร์นาอุม

(มก 1:23-26)

31 และพระองค์เสด็จลงมายังเมืองคาเปอร์นาอุม นครหนึ่งแห่งแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต

32 และคนทั้งหลายก็ประหลาดใจด้วยหลักคำสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยฤทธิ์เดช

33 และในธรรมศาลามีชายคนหนึ่ง ซึ่งมีผีโสโครกตนหนึ่งเข้าสิง และร้องออกมาด้วยเสียงดัง

34 โดยกล่าวว่า “ปล่อยพวกเราไว้แต่ลำพังเถิด พวกเราเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า

ท่าน พระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ท่านมาเพื่อจะทำลายพวกเราหรือ ข้ารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด คือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า”

35 และพระเยซูตรัสห้ามมัน โดยตรัสว่า “เจ้าจงนิ่งเสีย และออกมาจากเขาซิ” และเมื่อผิวนั้นได้ทำให้เขาล้มลงในท่ามกลางแล้ว มันก็ออกมาจากเขา และมีได้ทำอันตรายเขาเลย

36 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และพูดกันท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “คำนี้เป็นอะไรหนอ เพราะว่าท่านสั่งผีโสโครกทั้งหลายด้วยสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช และพวกมันก็ออกมา”

37 และชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปในสถานที่ทุกแห่งของบริเวณที่อยู่รอบนั้น

พระเยซูทรงประกาศและรักษา คนเจ็บป่วยให้หาย

(มธ 8:14-17)

(มก 1:29-38)

38 และพระองค์ทรงลุกขึ้นออกไปจากธรรมศาลา และเสด็จเข้าไปในบ้านของซีโมน และแม่ยายของซีโมนป่วยเป็นไขหนัก และเขาทั้งหลายอ้อนวอนพระองค์เพื่อนาง

39 และพระองค์ทรงยืนอยู่เหนือนาง และทรงห้ามไข้ และไข่นั้นก็ออกไปจากนาง และในทันใดนั้นนางก็ลุกขึ้นและปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

40 บัดนี้เมื่อดวงอาทิตย์กำลังตกดิน พวกเขาทุกคนที่มีคนป่วยเป็นโรคต่าง ๆ ก็พาพวกเขามาหาพระองค์ และพระองค์ทรง

(27) 2 พกษ 5:1 (28) ลก 6:11 (29) ลก 17:25 (30) ยน 8:59 (31) มธ 4:13; มก 1:21

(32) มธ 7:28-29; ลก 4:36 (33) มก 1:23 (34) สดด 16:10; อสย 49:7; ดนล 9:24

(38) มธ 8:14; มก 1:29 (39) ลก 8:24 (40) มธ 8:16; มก 1:32

วางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขาทุกคน และทรงรักษาพวกเขาให้หาย

41 และผีหลายตนก็ออกมาจากคนหลายคนด้วย โดยร้องออก และกล่าวว่า “ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า” และพระองค์โดยทรงห้ามพวกมัน ไม่ทรงอนุญาตให้พวกมันพูด เพราะว่าพวกมันทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์

42 และเมื่อสว่างแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกไป และเสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และประชาชนแสวงหาพระองค์ และมาหาพระองค์ และหน่วงเหนี่ยวพระองค์ไว้ เพื่อพระองค์จะไม่เสด็จไปจากพวกเขา

43 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เราต้องประกาศอาณาจักรของพระเจ้า แก่นครอื่น ๆ เช่นกัน ด้วยว่าเพราะเหตุนี้เองเราจึงถูกส่งมา”

44 และพระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั้งหลายแห่งแคว้นกาลิลี

บทที่ 5

การจับปลาอย่างมหัศจรรย์

ทรงเรียกเปโตร

1 และต่อมาขณะที่ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อจะฟังพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ประทับยืนอยู่ข้างทะเลสาบเยเนซารेत

2 และทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ข้างทะเลสาบนั้น แต่พวกชาวประมงได้ขึ้นจากเรือเหล่านั้นแล้ว และกำลังซักอวนทั้งหลายของพวกเขาอยู่

3 และพระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง ซึ่ง

เป็นของซีโมน และทรงขอเขาให้เขายกไปจากฝั่งน้อยหนึ่ง และพระองค์ประทับนั่งลง และทรงสั่งสอนประชาชนจากเรือลำนั้น

4 บัดนี้เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว พระองค์ตรัสแก่ซีโมนว่า “จงออกเรือไปที่น้ำลึก และหย่อนอวนทั้งหลายของพวกท่านลงเพื่อจับปลา”

5 และซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนตลอดทั้งคืนแล้ว และไม่ได้อะไรเลย แต่อย่างไรก็ตามตามพระดำรัสของพระองค์ข้าพระองค์จะหย่อนอวนนี้ลง”

6 และเมื่อพวกเขากระทำสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก และอวนนั้นของพวกเขาขาด

7 และพวกเขาจึงทำไม้ทำมือแก่พวกผู้ร่วมงานของพวกเขา ซึ่งอยู่ในเรืออีกลำหนึ่งว่า คนเหล่านั้นสมควรมาและช่วยพวกเขา และคนเหล่านั้นก็มา และทำให้เรือทั้งสองลำนั้นเต็ม จนกระทั่งเรือเหล่านั้นเริ่มจมลง

8 เมื่อซีโมนเปโตรเห็นดังนั้น เขาก็กราบลงที่พระชนูของพระเยซู โดยทูลว่า “ขอเสด็จไปจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป โอ พระองค์เจ้าข้า”

9 เพราะว่าเขาประหลาดใจ และทุกคนที่อยู่กับเขา ด้วยปลาเป็นอันมากซึ่งพวกเขาจับได้นั้น

10 และยากอบและยอห์นบุตรชายทั้งสองของเศเบดี ซึ่งเป็นพวกผู้ร่วมงานกับ

(41) มก 1:25; ลก 4:34; กจ 8:7 (42) มก 1:35-38; ลก 9:10 (43) มก 1:14; ยน 9:4

(44) มธ 4:23; มก 1:39 (1) มธ 4:18; มก 1:16; ยน 1:40-42 (3) ยน 8:2 (4) ยน 21:6

(5) สดต 33:9; ยน 21:3 (8) 2 ซมอ 6:9; 1 พกษ 17:18 (9) มก 5:42; 10:24, 26 (10) มธ 4:19; มก 1:17

ซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน และพระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า “อย่ากลัวเลย ตั้งแต่บัดนี้ไปท่านจะจับคน”

11 และเมื่อพวกเขาหน้าเรือเหล่านั้นของพวกเขามาถึงฝั่งแล้ว พวกเขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป

พระเยซูทรงรักษา ชายโรคเรื้อนให้หาย

(มธ 8:2-4; มก 1:40-44)

12 และต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในนครแห่งหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว ผู้ซึ่งเมื่อเห็นพระเยซูก็ซบหน้าของเขาลงถึงดิน และอ้อนวอนพระองค์ โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์จะโปรด พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถทำให้ข้าพระองค์สะอาดได้”

13 และพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออก และถูกต้องเขา โดยตรัสว่า “เราพอใจแล้ว ท่านจงสะอาดเถิด” และในทันใดนั้นโรคเรื้อนนั่นก็ไปจากเขา

14 และพระองค์ทรงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใดเลย เว้นแต่ว่า “จงไปเกิด และแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับการชำระของท่าน ตามที่โมเสสได้สั่งไว้เพื่อเป็นพยานต่อคนทั้งหลาย”

15 แต่ชื่อเสียงของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไปโดยรอบ และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟัง และเพื่อจะรับการรักษาให้หายโดยพระองค์จากความเจ็บไข้ต่าง ๆ ของพวกเขา

16 และพระองค์ทรงปลีกตัวออกไป เข้า

ไปยังถิ่นทุรกันดาร และทรงอธิษฐาน

ทรงรักษาคนอัมพาตให้หาย

(มธ 9:2-8; มก 2:1-12)

17 และต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์แห่งพระราชบัญญัตินั่งอยู่ข้าง ๆ มีผู้ซึ่งมาจากทุกเมืองในแคว้นกาลิลี และแคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม และฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาพวกเขาให้หาย

18 และดูเถิด พวกผู้ชายหามชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นอัมพาตมาบนที่นอน และพวกเขาทหาช่องที่จะพาคนนั้นเข้ามา และวางคนนั้นตรงพระพักตร์พระองค์

19 และเมื่อพวกเขาไม่สามารถหาทางที่พวกเขาจะนำคนนั้นเข้ามาเพราะเหตุประชาชน พวกเขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าบ้าน และหย่อนคนนั้นลงมาตามช่องกระเบื้อง พร้อมกับที่นอนของเขา เข้ามาวางตรงกลางนั้นตรงพระพักตร์พระเยซู

20 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า “บุตรเอ๋ย บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว”

21 และพวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีเริ่มให้เหตุผลกัน โดยกล่าวว่า “คนนี่ซึ่งพูดบรรดาคำหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ผู้ใดสามารถยกบาปทั้งหลายได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น”

22 แต่เมื่อพระเยซูทรงรับรู้ความคิดทั้งหลายของพวกเขา พระองค์จึงตรัสตอบ

(11) มธ 4:20; มก 1:18; ลก 9:59 (12) ลนต 13:14; มธ 8:2-4 (13) มธ 20:34; ลก 8:44

(14) ลนต 13:1; มธ 8:4 (15) มก 1:45; มธ 4:25 (16) มธ 14:23; มก 1:35; ลก 6:12 (18) มธ 9:2-8; มก 2:3

(19) มธ 15:30 (21) สดต 32:5; อสย 43:25; มธ 9:3; มก 2:6 (22) ลก 9:47; ยน 2:25

พวกเขาว่า “พวกท่านกำลังให้เหตุผลถึงเรื่องอะไรในใจของพวกท่านเล่า

23 ที่จะกล่าวว่า ‘บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการอภัยให้เจ้าแล้ว’ หรือที่จะกล่าวว่า ‘จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด’ นั้น อันไหนจะง่ายกว่ากัน

24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายได้” (พระองค์ตรัสกับคนอัมพาตว่า) “เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้น และยกที่นอนของเจ้า และเข้าไปในบ้านของเจ้าเถิด”

25 และในทันใดนั้น เขาได้ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง และยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น และจากไปยังบ้านของตนเอง โดยถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

26 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ และพวกเขาได้ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า และเต็มไปด้วยความกลัว โดยกล่าวว่า “พวกเราได้เห็นบรรดาสิ่งแปลกประหลาดวันนี้”

ทรงเรียกเลวี

(มธ 9:9; มก 2:13-14)

27 และหลังจากสิ่งเหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวี กำลังนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “จงตามเรามาเถิด”

28 และเขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้น และตามพระองค์ไป

29 และเลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่สำ-

หรับพระองค์ในบ้านของตนเอง และมีพวกคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ จำนวนมากที่มาเอนกายลงกับพวกเขา

30 แต่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีของพวกเขามั่นใจว่าพวกสาวกของพระองค์ โดยกล่าวว่า “ทำไมพวกท่านจึงกินและดื่มร่วมกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาปเล่า”

31 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “บรรดาคนปกติไม่ต้องการหมอ เว้นแต่คนทั้งหลายที่เจ็บป่วย

32 เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่บรรดาคนบาปให้มาสู่การกลับใจเสียใหม่”

33 และพวกเขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ทำไมพวกสาวกของยอห์นอดอาหารบอ้ย ๆ และทำการอธิษฐานต่าง ๆ และพวกสาวกของพวกฟาริสีก็ทำเช่นนั้น แต่พวกสาวกของท่านกินและดื่ม”

34 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจะทำให้บรรดาสหายของเจ้าบ่าวอดอาหาร ขณะที่เจ้าบ่าวอยู่กับพวกเขาได้หรือไม่

35 แต่วันเหล่านั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องถูกพรากไปจากพวกเขา และเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหารในวันเหล่านั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

เสื้อผ้าและถุงหนัง

(มธ 9:16-17; มก 2:21-22)

36 และพระองค์ตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่พวกเขาด้วยว่า “ไม่มีผู้ใดเอาชิ้นผ้าจาก

(24) มก 2:11; ลก 7:14 (25) ลก 17:15, 18; กจ 3:8 (26) ลก 1:65; 7:16 (27) มธ 9:9-17; มก 2:13-22

(28) มธ 4:22; 19:27; มก 10:28 (29) มธ 9:9; มก 2:15 (30) มธ 11:19; ลก 15:2; กจ 23:9

(32) มธ 9:13; 1 ทธ 1:15 (33) มธ 9:14; มก 2:18; ลก 7:33 (34) ยน 3:29 (36) มธ 9:16-17; มก 2:21-22

เสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้ามีฉะนั้นแล้วทั้งเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป และชิ้นผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่เข้ากับเสื้อเก่า

37 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในบรรดาถุงหนังเก่า มิฉะนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเหล่านั้นระเบิด และน้ำองุ่นนั้นจะหกออกมา และถุงหนังเหล่านั้นก็จะเสียไป

38 แต่น้ำองุ่นใหม่ต้องใส่ในบรรดาถุงหนังใหม่ และทั้งสองก็ถูกเก็บรักษาไว้ได้

39 ไม่มีผู้ใดเมื่อตม่น้ำองุ่นเก่าแล้ว ประณาน้ำองุ่นใหม่ทันทีด้วย เพราะเขากล่าวว่า ‘ของเก่านี้ดีกว่า’”

บทที่ 6

พระเยซูเป็นเจ้าเป็นใหญ่แห่งวันสะบาโต

(มธ 12:1-8; มก 2:23-28)

1 และต่อมา ในวันสะบาโตที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์เสด็จผ่านไป ในบรรดาทุ่งธัญพืช และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดธัญพืชทั้งหลาย และกิน โดยขยี้พวกมันในมือของตน

2 และบางคนในพวกฟาริสีกล่าวแก่พวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านจึงทำสิ่งซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะกระทำในวันสะบาโตทั้งหลาย”

3 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านแม้แต่เรื่องนี้หรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านเองหิว และพรรคพวกซึ่งอยู่กับท่าน

4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศน์ของพระเจ้า

และได้เอามาและรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ และสั่งให้พรรคพวกที่อยู่กับท่านด้วย ซึ่งผิดพระราชบัญญัติที่จะรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น”

5 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่แห่งวันสะบาโตด้วย”

ทรงรักษาชายมือลีบ

ให้หาย

(มธ 12:9-14; มก 3:1-6)

6 และต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่งเช่นกัน พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลา และสั่งสอน และที่นั่น มีชายคนหนึ่งซึ่งมือขวาของเขาลีบ

7 และพวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดทั้งหลายของพวกเขา และตรัสแก่คนซึ่งมีมือลีบนั้นว่า “จงลุกขึ้น และมายืนข้างหน้าในตรงกลางนี้” และเขาก็ลุกขึ้นและออกมายืนข้างหน้า

9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราจะถามท่านทั้งหลายสักสิ่งหนึ่ง ในวันสะบาโตทั้งหลายเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะทำการดี หรือที่จะทำการชั่วร้าย ที่จะช่วยชีวิต หรือที่จะทำลายชีวิตเสีย”

10 และเมื่อทอดพระเนตรดูพวกเขาทุกคนโดยรอบ พระองค์ตรัสกับชายคนนั้น

(1) มธ 12:1-8; มก 2:23-28 (2) อพย 20:10 (3) 1 ซมอ 21:6

(4) สดต 24:9 (6) มธ 12:9-14; มก 3:1-6; ลก 13:14

(7) ลก 13:14; 14:1 (8) มธ 9:6; ยน 2:24 (9) ยน 7:23

ว่า “จงเหยียดมือของท่านออกเถิด” และเขาก็กระทำดังนั้น และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง

11 และคนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความเดือดดาล และปรึกษาซึ่งกันและกันว่า พวกเขาจะกระทำอะไรแก่พระเยซูได้

ทรงเลือกอัครทูต

สิบสองคน

(มธ 10:2-4; มก 3:13-19)

12 และต่อมาในวันเหล่านั้น พระองค์เสด็จออกไปยังภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าตลอดคืน

13 และเมื่อสว่างแล้ว พระองค์ทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาหาพระองค์ และจากพวกเขาพระองค์ทรงเลือกสิบสองคน ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งชื่อด้วยว่าเหล่าอัครทูต

14 คือซีโมน (ผู้ที่พระองค์ทรงให้ชื่อว่า เปโตรด้วย) และอันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟิลิปและบารโธโลมิว

15 มัทธิวและโธมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส และซีโมนที่ถูกเรียกว่า เเศโลเท

16 และยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอท ผู้ซึ่งเป็นผู้ทรยศด้วย

17 และพระองค์เสด็จลงมาพร้อมกับพวกเขา และประทับยืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง และพวกสาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งออกมาจากทั่วแคว้นยูเดีย และกรุงเยรูซาเล็ม และจากชายทะเลแห่งเมืองไทระและเมืองไซดอน ผู้

ซึ่งมาเพื่อจะฟังพระองค์ และเพื่อรับการรักษาโรคต่าง ๆ ของพวกเขาให้หาย

18 และบรรดาคนที่ถูกรบกวนด้วยเหล่าผีโสโครก และพวกเขาได้รับการรักษาให้หาย

19 และประชาชนทั้งหมดก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ชานออกจากพระองค์ และได้รับรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

พรอันเปี่ยมล้น

(มธ 5:2-12)

20 และพระองค์ทรงเงพระพักตร์ของพระองค์ขึ้นดูพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า “ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนย่อมได้รับพร ด้วยว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของพวกท่าน

21 ท่านทั้งหลายที่หิวเวลานี้ย่อมได้รับพร ด้วยว่าพวกท่านจะได้อิ่มบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ย่อมได้รับพร เพราะว่าพวกท่านจะได้หัวเราะ

22 ท่านทั้งหลายย่อมได้รับพรเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังพวกท่าน และเมื่อพวกเขาจะแยกท่านทั้งหลายให้ออกจากพวกเขา และจะตำหนิพวกท่าน และว่ากล่าวชื่อของพวกท่านว่าชั่วร้าย เพราะเห็นแก่บุตรมนุษย์

23 ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงปีติยินดี และเต้นโลดด้วยความชื่นบาน เพราะเหตุเกิดบำเหน็จของท่านทั้งหลายในสวรรค์ก็ใหญ่ยิ่ง เพราะว่าบรรพบุรุษของพวกเขาก็ได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสดาพยากรณ์

(12) มธ 14:23; มก 1:35; ลก 5:16; 9:18; 11:1 (13) มธ 10:1; ยน 6:70

(14) ยน 1:42 (16) ลก 22:3-6; ยด 1:1 (17) มธ 4:25; มก 3:7-8 (19) มธ 9:21

(20) มธ 5:3; ลก 6:20 (21) สดต 126:5; อสย 55:1 (22) มธ 5:11 (23) มธ 5:12

เหมือนกัน

24 แต่วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะ
ว่าพวกเจ้าได้รับการประเล้าประโลมของ
พวกเจ้าแล้ว

25 วิถีแก่เจ้าทั้งหลายที่อับบริบูรณ์แล้ว
เพราะว่าพวกเจ้าจะหิว วิถีแก่เจ้าทั้ง
หลายที่หิวระเวลานี้ เพราะว่าพวกเจ้าจะ
โศกเศร้าและร้องไห้

26 วิถีแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อมนุษย์ทุกคน
จะพูดถึงพวกเจ้าในแง่ดี เพราะบรรพบุรุษ
ของพวกเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวก
ศาสดาพยากรณ์เท็จ

27 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายซึ่งกำลัง
ฟังอยู่ว่า จงรักบรรดาศัตรูของพวกท่าน
จงทำดีแก่คนเหล่านั้นที่เกลียดชังพวก
ท่าน

28 จงอวยพรคนเหล่านั้นที่สาปแช่งพวก
ท่าน และจงอธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นซึ่ง
ปฏิบัติต่อพวกท่านอย่างเหยียดหยาม

29 และสำหรับผู้ตีบทท่านที่แก้มข้างหนึ่ง
จงหันแก้มอีกข้างนั้นให้ด้วย และผู้ที่เอา
เสื้อคลุมของท่านไป อย่าห้ามเอาเสื้อของ
ท่านไปด้วย

30 จงยกให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และ
สำหรับคนที่ริบเอาบรรดาลึงของของท่าน
ไป อย่าทวงเอาสิ่งของเหล่านั้นคืนมาอีก

31 และท่านทั้งหลายปรารภนาให้มนุษย์
ทำแก่พวกท่านอย่างไร พวกท่านจงกระ
ทำอย่างนั้นแก่พวกเขาเหมือนกัน

32 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายรักคนเหล่านี้นั้นซึ่งรักพวกท่าน พวกท่านจะได้รับการชอบ

คุณอะไรเล่า ด้วยว่าพวกคนบาปก็ยิ่งรัก
คนเหล่านั้นที่รักพวกเขาด้วย

33 และถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่คนเหล่านั้นที่
ทำดีแก่พวกท่าน พวกท่านจะได้รับการ
ขอบคุณอะไรเล่า ด้วยว่าพวกคนบาปก็
กระทำแบบเดียวกันด้วย

34 และถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่
คนเหล่านั้นซึ่งพวกท่านหวังจะได้คืนอีก
พวกท่านจะได้รับการขอบคุณอะไรเล่า ด้วย
ว่าพวกคนบาปก็ยิ่งให้คนบาปทั้งหลายยืม
เพื่อจะได้รับคืนอีกเท่ากัน

35 แต่ท่านทั้งหลายจงรักบรรดาศัตรูของ
พวกท่าน และทำการดี และจงให้ยืม โดย
ไม่หวังที่จะได้คืนอีก และบำเหน็จของ
พวกท่านจะใหญ่ยิ่ง และพวกท่านจะเป็น
บุตรทั้งหลายของพระองค์ผู้สูงสุด ด้วยว่า
พระองค์ทรงกรุณาแก่คนออกตัญญูและแก่
คนชั่วร้าย

36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความ
เมตตา เหมือนอย่างพระบิดาของพวก
ท่านมีพระทัยเมตตาด้วย

37 อย่ากล่าวโทษ และท่านทั้งหลายจะไม่
ถูกกล่าวโทษ อย่าปรับโทษ และท่านทั้ง
หลายจะไม่ถูกปรับโทษ จงยกโทษให้ และ
ท่านทั้งหลายจะได้รับการอภัยโทษ

38 จงให้ และพวกท่านจะได้รับเช่นกัน
มนุษย์จะให้ไว้ในทรงอกของพวกท่าน
แบบเต็มทะนานยึดมั่นแน่นพูนล้น ด้วย
ว่าพวกท่านดวงไฟด้วยทะนานอันใด พวก
ท่านก็จะได้ดวงกลับด้วยทะนานอันนั้น”

39 และพระองค์ตรัสเป็นคำอุปมาแก่เขา

(24) อมส 6:1; มธ 6:2 (25) สภข 14:13; อสย 65:13 (26) ยน 15:19; 1 ยน 4:5 (27) อพย 23:4; สภข 25:21
(28) ลก 23:24 (29) มธ 5:39-42 (30) พบญ 15:7-8 (31) มธ 7:12 (32) มธ 5:45 (34) มธ 5:42
(35) ลนต 25:35-37 (36) มธ 5:48; อฟ 4:32 (37) มธ 7:1-5 (38) สดต 79:12 (39) มธ 15:14; รม 2:19

ทั้งหลายว่า “คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ เขาทั้งสองจะไม่ตกลงไปในคูน้ำหรือ

40 สาวกไม่ใหญ่กว่าอาจารย์ของตน แต่ทุกคนที่ดีพร้อมจะเป็นเหมือนอาจารย์ของเขา

41 และทำไมท่านมองดูฝูงที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่รับรู้ไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง

42 ท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านได้อย่างไรว่า ‘พี่น้องเอ๋ย จงให้ข้าเยี่ยงงอกจากตาของเจ้าเถิด’ เมื่อท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง ท่านคนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน และท่านจึงจะเห็นได้ถนัด เพื่อจะเยี่ยงงอกจากตาพี่น้องของท่านได้

43 ด้วยว่าต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ และต้นไม้เลวทรามจะเกิดผลดีก็ไม่ได้

44 เพราะว่าจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้โดยผลของมันเอง เพราะว่ามันจะไม่เก็บผลมะเดื่อทั้งหลายจากบรรดาต้นไม้หนาม หรือไม่เก็บผลองุ่นทั้งหลายจากพุ่มไม้หนาม

45 คนดีจากคลังดีแห่งใจของตนย่อมเอาสิ่งซึ่งดีออกมา และคนชั่วร้ายจากคลังชั่วร้ายแห่งใจของตนย่อมเอาสิ่งซึ่งชั่วร้ายออกมา ด้วยว่าจากความอุดมสมบูรณ์แห่งใจนั้น ปากของเขาก็พูดออกมา

46 และทำไมท่านทั้งหลายเรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ และไม่กระทำตามสิ่งทั้งหลายซึ่งเรากล่าว

บ้านที่สร้างบนศิลา

(มธ 7:24-27)

47 ผู้ใดก็ตามที่มาหาเรา และฟังบรรดาถ้อยคำของเรา และกระทำตามบรรดาถ้อยคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายทราบ ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด

48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งซึ่งสร้างบ้าน และขุดลึกลงไป และตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำท่วมขึ้นมา กระแสน้ำปะทะบ้าน หลังนั้นอย่างรุนแรง และไม่สามารถทำให้บ้านนั้นหวั่นไหวได้ เพราะมันได้ถูกก่อตั้งอยู่บนศิลา

49 แต่คนที่ได้ยินและมีได้กระทำตามเปรียบเหมือนคนหนึ่งซึ่งสร้างบ้านบนดิน ไม่ก่อราก ซึ่งกระแสน้ำปะทะบ้านหลังนั้นอย่างรุนแรง และในทันใดนั้นบ้านนั้นก็พังทลายลง และความพินาศของบ้านนั้นก็ใหญ่โต”

บทที่ 7

ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อยให้หาย

(มธ 8:5-13)

1 บัดนี้เมื่อพระองค์ตรัสบรรดาถ้อยคำของพระองค์ให้ประชาชนฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม

2 และผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่ง ผู้ที่นายร้อยรักมาก ป่วยอยู่ และเกือบจะตายแล้ว

3 และเมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู ท่านจึงส่งพวกผู้อาวุโสของพวกยิวไปหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนพระองค์เพื่อที่พระองค์

(40) มธ 10:24; ยน 13:16; 15:20 (41) มธ 7:3 (43) มธ 7:16-18, 20

(44) มธ 12:33 (45) มธ 12:34-35; สภษ 15:2, 28; 16:23; 18:21

(46) มลค 1:6; มธ 7:21; ลก 13:25 (47) มธ 7:24-27; ยน 14:21 (1) มธ 8:5-13

จะเสด็จมาและรักษาผู้รับใช้ของตน

4 และเมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว พวกเขาก็อ้อนวอนพระองค์ทันที โดยกล่าวว่า “นายร้อยคนนี้เป็นคนสมควรที่ท่านจะกระทำการนี้ให้แก่เขา

5 เพราะว่าเขารักชนชาติของพวกเรา และเขาได้สร้างธรรมศาลาแห่งหนึ่งให้พวกเรา”

6 แล้วพระเยซูจึงเสด็จไปกับพวกเขา และบัดนี้เมื่อพระองค์อยู่ไม่ไกลจากบ้านนั้นแล้ว นายร้อยจึงส่งเพื่อนฝูงไปหาพระองค์ โดยทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากพระองค์เองเลย เพราะว่าข้าพระองค์ไม่สมควรที่พระองค์จะเข้าอยู่ได้ ชายคาของข้าพระองค์

7 ดังนั้นข้าพระองค์จึงไม่คิดว่าตัวเองสมควรที่จะมาหาพระองค์ด้วย แต่ขอตรัสเพียงคำเดียว และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะได้รับการรักษาให้หาย

8 ด้วยว่าข้าพระองค์เป็นคนที่อยู่ใต้วินัยทหาร โดยมีพวกทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวแก่คนหนึ่งว่า ‘ไป’ และเขาก็ไป และกล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า ‘มา’ และเขาก็มา และแก่ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า ‘จงทำสิ่งนี้’ และเขาก็ทำสิ่งนั้น”

9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น และพระองค์ทรงเลิยวหลัง และตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความ

เชื่อมากเท่านี้ ไม่มีเลย ไม่เคยพบในพวกอิสราเอล”

10 และคนเหล่านั้นที่ถูกส่งมา เมื่อกลับไปถึงบ้านแล้ว ก็ได้พบว่าผู้รับใช้ที่ป่วยนั้นหายเป็นปกติแล้ว

บุตรชายของหญิงม่ายเป็นขึ้นมา ที่เมืองนาอิน

11 และต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จเข้าไปยังนครหนึ่งที่ถูกเรียกว่า นาอิน และหลายคนในพวกสาวกของพระองค์ไปพร้อมกับพระองค์ และคนเป็นอันมาก

12 บัดนี้เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีชายคนหนึ่งตายแล้ว ถูกหามออกมา เป็นบุตรชายคนเดียวของมารดาของเขา และนางก็เป็นหญิงม่าย และชาวเมืองเป็นอันมากอยู่กับนาง

13 และเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นนาง พระองค์ทรงมีความกรุณาต่อนาง และตรัสแก่นางว่า “อย่าร้องไห้”

14 และพระองค์เสด็จมาและทรงแตะแครงนั้น และพวกคนที่หามคนที่ตายนั้นก็หยุดนิ่ง และพระองค์ตรัสว่า “ชายหนุ่มเอ๋ย เรากล่าวแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด”

15 และคนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งและเริ่มพูด และพระองค์ทรงมอบชายหนุ่มนั้นให้แก่มารดาของเขา

16 และความกลัวก็มาสู่พวกเขาทุกคน และพวกเขาถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “ศาสตพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเราแล้ว” และ

(7) สดต 33:9; 107:20 (8) มก 13:34 (13) พคค 3:32; ลก 8:52; ยน 11:35; ฮบ 4:15

(14) มก 5:41; ลก 8:54; ยน 11:43; กจ 9:40; รม 4:17

(15) 1 พกษ 17:23; 2 พกษ 4:36; มธ 11:5 (16) ลก 1:65; ยน 4:19; 6:14; 9:17

“พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว”

17 และชาวสือเรื่องนี้เกี่ยวกับพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และตลอดทั่วแคว้นแคว้นโดยรอบ

18 และพวกสาวกของยอห์นได้แจ้งสิ่งสารพัดเหล่านี้ให้ท่านฟัง

พวกสาวกของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

ทูลถามพระเยซู

(มธ 11:2-6)

19 และยอห์น เมื่อเรียกสาวกสองคนของท่านมา ได้ส่งพวกเขาไปหาพระเยซู โดยกล่าวว่า “ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือพวกเราจะต้องเฝ้าคอยผู้อื่น”

20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้ว พวกเขากล่าวว่า “ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาส่งพวกข้าพเจ้ามาหาท่าน โดยกล่าวว่า ‘ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือพวกเราจะต้องเฝ้าคอยผู้อื่น’”

21 และในโมงนั้นเอง พระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บป่วยและโรคต่าง ๆ ของพวกเขา และให้พ้นจากบรรดาวิญญาณชั่วร้าย และพระองค์ได้ประทานการมองเห็นให้แก่หลายคนที่ยาบอด

22 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาทั้งสองว่า “จงไปตามทางของพวกท่าน และบอกยอห์นถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกท่านได้เห็น และได้ยินว่า คนตาบอดมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนถูกชำระให้หายสะอาด คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายแล้ว

ถูกทำให้เป็นขึ้นมา ชาวประเสริฐก็ถูกประกาศแก่คนยากจน

23 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่สะดุดในเรา ผู้นั้นก็ได้รับพร”

พระเยซูทรงยกย่องยอห์น

ผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 11:7-13)

24 และเมื่อผู้สื่อสารทั้งสองคนของยอห์นจากไปแล้ว พระองค์ก็เริ่มตรัสกับประชาชนเกี่ยวกับยอห์นว่า “ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ

25 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร คนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนเหล่านั้นซึ่งนุ่งห่มผ้างดงาม และอยู่อย่างดีวิเศษ ย่อมอยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ทั้งหลาย

26 แต่ท่านทั้งหลายได้ออกไปเพื่อดูอะไร ศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย และยิ่งกว่าศาสดาพยากรณ์เสียอีก

27 นี่แหละคือผู้ที่ถูกเขียนถึงว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน’

28 ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่เกิดจากพวกผู้หญิง ไม่มีศาสดาพยากรณ์ผู้ใดที่ใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจาก็เป็นใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก”

29 และประชาชนทุกคนที่ได้ยินพระองค์

(18) มธ 11:2-19 (19) มคา 5:2; ศคย 9:9; มลค 3:1-3

(22) อสย 35:5; 61:1-3; มธ 11:4; 15:31; มก 7:37; ลก 4:18; ยน 9:7 (24) มธ 11:7

(27) อสย 40:3; มลค 3:1; มธ 11:10; มก 1:2 (28) ลก 1:15 (29) มธ 3:5; ลก 3:12

และพวกคนเก็บภาษี ก็ได้เห็นว่าพระเจ้าทรงยุติธรรม โดยได้รับบัพติศมาด้วยบัพติศมาของยอห์น

คำวิจารณ์อย่างไรเหตุผลของพวกฟาริสี
(มธ 11:16-19)

30 แต่พวกฟาริสีและพวกนักกฎหมายปฏิเสธพระประสงค์ของพระเจ้าที่มีต่อเขาทั้งหลาย โดยมีได้รับบัพติศมาของยอห์น

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “แล้วเราจะเปรียบคนแห่งชั่วอายุนี้เหมือนกับอะไรดี และพวกเขาเหมือนอะไร

32 คนชั่วอายุนี้เปรียบเหมือนเด็ก ๆ ซึ่งนั่งในตลาด และร้องเรียกซึ่งกันและกัน และกล่าวว่า ‘พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และพวกเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้’

33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาไม่ได้มาทั้งรับประทานอาหารหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘เขามีผีตนหนึ่งเข้าสิงอยู่’

34 บุตรมนุษย์ก็เสด็จมาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายกล่าวว่า ‘ดูเถิด ชายผู้กินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย’

35 แต่พระปัญญาก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาบุตรทั้งหลายของนาง”

หญิงซึ่งเป็นคนบาปมาก

มาชโลมพระเยซู

36 และคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อร้องพระองค์ให้พระองค์ไปเสวยพระกระยาหาร

กับเขา และพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของคนฟาริสีนั้น และเอนพระกายลงเสวยพระกระยาหาร

37 และดูเถิด ผู้หญิงคนหนึ่งในครานั้น ซึ่งเป็นคนบาป เมื่อนางทราบว่าคุณพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น จึงถื้อมอบน้ำมันหอมมา

38 และยืนอยู่ใกล้พระบาทของพระองค์ข้างหลังพระองค์ โดยร้องไห้อยู่ และเริ่มชำระพระบาทของพระองค์ด้วยน้ำตาหลายหยด และเช็ดพระบาทนั้นด้วยผมทั้งหลายแห่งศีรษะของนาง และจูพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น

39 บัดนี้เมื่อคนฟาริสีซึ่งได้เชิญพระองค์มาเห็นสิ่งนั้น เขาก็พูดภายในตัวเอง โดยกล่าวว่า “ท่านผู้นี้ ถ้าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ ก็คงจะทราบแล้วว่าหญิงคนหนึ่งที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนลักษณะใด เพราะนางเป็นคนบาป”

40 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมน เอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง” และเขากล่าวว่า “ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด”

นางรักมากและได้รับ

การยกโทษบาปทั้งหลายของนาง

41 “มีเจ้าหนี้คนหนึ่งซึ่งมีลูกหนี้สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน และอีกคนเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ

42 และเมื่อพวกเขาไม่มีอะไรจะใช้หนี้แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนี้ให้เขาทั้งสองคน

(30) กจ 20:27 (31) มธ 11:16 (33) มธ 3:1, 4; ลก 1:15

(34) ลก 15:2 (35) มธ 11:19 (36) มธ 26:6; มก 14:3; ยน 11:2

(39) ลก 15:2 (41) มธ 18:28; มก 6:37

เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้านี้มากกว่า”

43 ซีโมนตอบและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าคิดว่า คนที่เจ้าหนี้ได้โปรดยกหนี้ให้มากกว่า” และพระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านตัดสินถูกต้องแล้ว”

44 และพระองค์ทรงเลี้ยวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า “ท่านเห็นผู้หญิงคนนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำแก่เราสำหรับเท้าของเรา แต่นางได้ชำระเท้าของเราด้วยน้ำตาหลายหยด และได้เช็ดเท้าของเราด้วยผมทั้งหลายแห่งศีรษะของนาง

45 ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่เวลาที่เราได้เข้ามามีได้หยุดจูบเท้าของเราเลย

46 ท่านมิได้香油ศีรษะของเราด้วยน้ำมัน แต่ผู้หญิงคนนี้ได้香油เท้าของเราด้วยน้ำมันหอม

47 เหตุฉะนั้น เรากล่าวแก่ท่านว่า บาปทั้งหลายของนางซึ่งมีมาก ได้รับการยกโทษเสียแล้ว เพราะนางได้รักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้เดียวกันนั้นเองก็รักน้อย”

48 และพระองค์ตรัสแก่นางว่า “บาปทั้งหลายของเจ้าได้รับการยกโทษแล้ว”

49 และคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มกล่าวภายในตัวเองว่า “คนนี้เป็นผู้ใดเล่าที่ยกโทษบาปทั้งหลายได้ด้วย”

50 และพระองค์ตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า

“ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอดแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

บทที่ 8

การประกาศและการรักษาให้หาย ในแคว้นกาลิลี

1 และต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปทั่วทุกคนและทุกหมู่บ้าน ทรงประกาศและสั่งแต่งตั้งสาวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า และสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์

2 และผู้หญิงบางคนซึ่งได้รับการรักษาให้หายจากบรรดาวิญญูณชั่วร้ายและโรคต่าง ๆ คือมารีย์ที่ถูกเรียกว่าชาวแม็กดาลา ผู้ซึ่งผีเจ็ดตนได้ออกจากตัวนาง

3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่น ๆ หลายคนซึ่งเคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยทรัพย์สินของของพวกนาง

คำอุปมาเกี่ยวกับผู้หว่าน

(มธ 13:1-23; มก 4:1-20)

4 และเมื่อประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกัน และออกมาหาพระองค์จากทุกคน พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า

5 “ผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และขณะที่เขาหว่าน บางเมล็ดก็ตกริมหนทาง และเมล็ดพืชนั้นก็ถูกเหยียบย่ำ และพวกนกแห่งอากาศกินเมล็ดพืชนั้นเสีย

6 และบ้างก็ตกบนหิน และทันทีที่เมล็ดพืชนั้นงอกขึ้นแล้ว มันก็เหี่ยวแห้งไป เพราะมันขาดความชุ่มชื้น

(44) ปฐก 18:4; วนฉ 19:21 (45) รม 16:16 (46) 2 ซมอ 12:20; สดต 23:5; ปญจ 9:8

(47) 1 ทธ 1:14 (48) มธ 9:2; มก 2:5 (49) มธ 9:3; มก 2:7 (50) มธ 9:22; มก 5:34; ลก 8:48

(2) มธ 27:55; มก 15:40 (4) มธ 13:2; มก 4:1-9

7 และบ้างก็ตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลาย และต้นหนามเหล่านั้นก็งอกขึ้นพร้อมกับเมล็ดพืช และปกคลุมเมล็ดพืชนั้นเสีย

8 และเมล็ดพืชอื่น ๆ ก็ตกบนดินดี และงอกขึ้น และเกิดผลหนึ่งร้อยเท่า” และเมื่อพระองค์ตรัสสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์ทรงร้องว่า “ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้้นั้นฟังเถิด”

9 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “คำอุปมานี้หมายความว่าอะไร”

10 และพระองค์ตรัสว่า “ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายทราบบรรดาข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้า แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อพวกเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น และเมื่อพวกเขาได้ยินแล้วก็ไม่เข้าใจ

11 บัดนี้คำอุปมานี้ก็เป็นอย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นคือพระวณะของพระเจ้า

12 คนทั้งหลายที่อยู่ริมหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาและชิงเอาพระวณะนั้นออกไปจากใจของพวกเขา เกรงว่าพวกเขาจะเชื่อและรับความรอด

13 คนทั้งหลายที่อยู่บนหินนั้นได้แก่คนเหล่านั้น ซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยินแล้วก็รับพระวณะนั้นด้วยความปีติยินดี และคนเหล่านั้นไม่มีราก ผู้ซึ่งเชื่อได้แต่ชั่วคราว และในเวลาแห่งการยากลำบากก็หลงเสียไป

14 และเมล็ดพืชซึ่งตกท่ามกลางต้นหนามทั้งหลายนั้นได้แก่คนเหล่านั้นซึ่งเมื่อพวกเขาได้ยินแล้ว ก็ออกไป และถูกรัดด้วยบรรดาความกังวล และทรัพย์สมบัติทั้งหลาย และบรรดาความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ และไม่นำผลใด ๆ ไปสู่ความสมบูรณ์

15 แต่คนทั้งหลายที่อยู่บนดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้น ซึ่งด้วยใจซื่อสัตย์และใจที่ดี เมื่อได้ยินพระวณะแล้ว ก็รักษาพระวณะนั้นไว้ และเกิดผลด้วยความอดทน

คำอุปมาเกี่ยวกับเทียนที่จุดไว้

(มธ 5:15-16; มก 4:21-23)

16 ไม่มีผู้ใด เมื่อเขาจุดเทียนแล้ว จะคลุมเทียนนั้นด้วยภาชนะ หรือวางเทียนนั้นไว้ใต้เตียงนอน แต่ตั้งเทียนนั้นไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายซึ่งเข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้

17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดเป็นความลับ ที่จะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ถูกซ่อนไว้ ที่จะไม่เป็นที่ทราบและแพร่พรายไป

18 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีว่าท่านทั้งหลายฟังอย่างไร เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่คนนั้นอีก และผู้ใดก็ตามที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขาดูเหมือนว่ามีอยู่นั้นก็ทรงเอาไปเสียจากเขา”

มารดาและพวกน้องชายของพระเยซูก็เหมือนกับคนอื่น ๆ

(มธ 12:46-50; มก 3:31-35)

19 เวลานั้นมารดาของพระองค์และพวก

(8) มธ 11:15; มก 7:16 (9) มธ 13:10-23; มก 4:10-20 (10) อสย 6:9; มธ 13:14; กจ 28:26

(11) มธ 13:18; มก 4:14; ลก 5:1; 1 ปต 1:23 (14) มธ 19:23; 1 ทธ 6:9-10 (15) รม 2:7; ฮีบ 10:36

(16) มธ 5:14; มก 4:21 (17) ปญจ 12:14; มธ 10:26; ลก 12:2 (18) มธ 13:12 (19) มธ 12:46-50

น้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ และเข้ามาถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนเบียดเสียด

20 และมีบางคนทูลพระองค์ ซึ่งทูลว่า “มารดาของพระองค์และพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอก ประสงค์จะเห็นพระองค์”

21 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “มารดาของเราและพวกพี่น้องของเราเป็นคนเหล่านี้ซึ่งฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตามพระวจนะนั้น”

พระเยซูทรงสั่งให้พายุสงบลง

(มธ 8:23-27; มก 4:36-41)

22 บัดนี้ต่อมาวันหนึ่ง พระองค์เสด็จลงเรือกับพวกสาวกของพระองค์ และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ให้พวกเราข้ามทะเลสาบไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด” และพวกเขาก็ออกเรือไป

23 แต่ขณะที่พวกเขากำลังแล่นไปพระองค์ก็บรรทมหลับ และมีลมพายุใหญ่ลงมาบนทะเลสาบ และพวกเขามีน้ำอยู่เต็มเรือ และตกอยู่ในอันตราย

24 และพวกเขามาหาพระองค์ และปลุกพระองค์ โดยทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า พวกเรากำลังจะพินาศอยู่แล้ว” แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้น และห้ามลมและความเดือดดาลของน้ำนั้น และพวกมันก็หยุด และมีความสงบเงียบ

25 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกท่านอยู่ที่ไหน” และพวกเขาซึ่งหวาดกลัว ก็อัศจรรย์ใจ โดย

กล่าวซึ่งกันและกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคุณลักษณะใดกันหนอ ด้วยว่าท่านสั่งแม่แต่ลมทั้งหลายและน้ำ และพวกมันก็เชื่อฟังท่าน”

คนคลั่งเพราะถูกผีเข้าสิง

ในเมืองกาตารา

(มธ 8:28-34; มก 5:1-17)

26 และพวกเขาแล่นมาถึงแผ่นดินของชาวกาตารา ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับแคว้นกาลิลี

27 และเมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากนครนั้นออกมาพบพระองค์ ผู้ซึ่งมีพวกผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมิได้สวมเสื้อผ้า และมิได้อาศัยอยู่ในบ้านใด ๆ แต่ในบรรดาอุโมงค์ฝังศพ

28 เมื่อเขาเห็นพระเยซูแล้ว เขาก็ร้องออกมา และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ และร้องด้วยเสียงดังว่า “ข้าเกี่ยวข้องอะไรกับพระองค์เล่า ข้าแต่พระเยซู พระองค์ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด ข้าอ่อนวอนพระองค์ ขออย่าทรมานข้าเลย”

29 (เพราะพระองค์ได้ทรงสั่งผีโสโครกตนนั้นให้ออกมาจากตัวชายคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นได้เข้าสิงอยู่ในตัวเขาบ่อย ๆ และเขาถูกมัดไว้ด้วยโซ่หลายเส้นและด้วยพวกโซ่ตรวน และเขาได้หักบรรดาเครื่องพันธนาการนั้นเสีย และถูกขับเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยผีนั้น)

30 และพระเยซูทรงถามมัน โดยตรัสว่า “เจ้าชื่ออะไร” และมันกล่าวว่า “ชื่อกอง” ด้วยว่าผีหลายตนได้เข้าสิงอยู่ในตัวเขา

(22) มธ 8:23-27; มก 4:36-41

(25) ลก 4:36; 5:26; 9:41 (26) มธ 8:28-34; มก 5:1-17

(28) มก 1:23-24, 26; 9:26; ลก 4:41

31 และพวกมันอ่อนวอนพระองค์ขอร้องไม่ให้พระองค์สั่งพวกมันออกไปอยู่ในนรกขุมลึก

32 และที่นั่นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่บนภูเขาลูกนั้น และผีเหล่านั้นก็อ่อนวอนพระองค์ว่า พระองค์จะทรงอนุญาตให้พวกมันเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร และพระองค์ก็ประทานการอนุญาตแก่พวกมัน

33 แล้วผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้นและเข้าสิงอยู่ในสุกรฝูงนั้น และสุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งอย่างรุนแรงจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบ และสำลัคน้ำตาย

34 เมื่อคนเหล่านั้นที่เลี้ยงฝูงสุกรนั้นเห็นว่าจะอะไรเกิดขึ้น พวกเขาก็หนีไป และไปเล่าเรื่องนั้นในนครและในบ้านนอก

35 และคนทั้งหลายก็ออกมาเพื่อดูว่าอะไรเกิดขึ้นนั้น และมาถึงพระเยซู และพบชายคนนั้น ผู้ซึ่งพวกผีได้ออกไปแล้ว กำลังนั่งอยู่ใกล้พระบาทของพระเยซู นุ่งห่มเสื้อผ้า และมีสติอารมณ์ดี และพวกเขาก็กลัว

36 คนเหล่านั้นซึ่งได้เห็นสิ่งนั้นด้วย ได้เล่าให้พวกเขาฟังว่าคนที่เคยถูกพวกผีเข้าสิงอยู่นั้นได้รับการรักษาให้หายอย่างไร

37 และประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินของชาวกาดาราโดยรอบอ่อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากพวกเขา เพราะว่าพวกเขากลัวยิ่งนัก และพระองค์จึงเสด็จขึ้นไปในเรือ และกลับไปอีก

38 บัดนี้ชายคนที่พวกผีได้ออกไปแล้วได้อ่อนวอนพระองค์ ขอให้เขาได้อยู่กับพระ

องค์ แต่พระเยซูทรงส่งเขาออกไป โดยตรัสว่า

39 “จงกลับไปบ้านของท่าน และแจ้งถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่ท่าน” และคนนั้นก็ไปตามทางของเขา และประกาศตลอดทั่วทั้งนครถึงบรรดาสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา

หญิงผู้ถูกต้องขอบเสื้อผ้า

ได้รับการรักษาให้หาย

บุตรสาวของไยรัสเป็นขึ้นมา

(มธ 9:18-26; มก 5:22-43)

40 และต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะพวกเขาทุกคนกำลังคอยท่าพระองค์อยู่

41 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาชื่อไยรัส และเขาเป็นนายธรรมศาลา และเขากราบลงที่พระบาทของพระเยซู และอ่อนวอนพระองค์ให้พระองค์เสด็จเข้ามาในบ้านของเขา

42 ด้วยว่าเขามีบุตรสาวคนเดียวเท่านั้น อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนอยู่เกือบจะตาย แต่ขณะที่พระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนก็เบียดเสียดพระองค์

43 และผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว ผู้ซึ่งได้เสียทรัพย์ทั้งหมดที่นางมีอยู่นั้นเป็นค่าหมอหลายคน และไม่สามารถได้รับการรักษาให้หายโดยผู้ใดเลย

(31) รม 10:7; วว 20:1, 3 (32) ลนต 11:7; พบญ 14:8 (35) มธ 11:28; มก 7:25; ลก 10:39; 17:16

(37) โยบ 21:14; มธ 8:34; มก 1:24; ลก 4:34; 5:26; กจ 16:39 (38) มก 5:18-20

(41) มธ 9:18-26; มก 5:22-43 (42) ลก 7:2 (43) มธ 9:20; ลก 15:19-22

44 มาข้างหลังพระองค์ และจะต้องขอบเสื้อผ้าของพระองค์ และในทันใดนั้นการไหลแห่งเลือดของนางก็หยุด

45 และพระเยซูตรัสว่า “ใครได้ถูกต้องเรา” เมื่อทุกคนปฏิเสธแล้ว เปโตรกับคนเหล่านั้นที่อยู่กับพระองค์ ทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ประชาชนเบียดเสียดและดันพระองค์ และพระองค์ตรัสหรือว่า ‘ใครได้ถูกต้องเรา’”

46 และพระเยซูตรัสว่า “ใครบางคนได้ถูกต้องเรา เพราะเรารับรู้ว่าฤทธิ์ชานได้ออกจากตัวเรา”

47 และเมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่านางจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว นางก็มาตัวสั่น และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ นางทูลพระองค์ต่อหน้าประชาชนทุกคนว่า นางได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และนางได้หายเป็นปกติทันทีอย่างไร

48 และพระองค์ตรัสแก่นางว่า “ลูกสาวเอ๋ย จงได้รับการปลอบประโลมใจอันดีเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด”

49 ขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านของนายธรรมศาลา โดยกล่าวว่า “ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว อย่ารบกวนอาจารย์เลย”

50 แต่เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสิ่งนั้น พระองค์ทรงตอบเขา โดยตรัสว่า “อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้น และลูกสาวจะถูกทำให้เป็นปกติ”

51 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในบ้าน

พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร และยากอบ และยอห์น และบิดากับมารดาของเด็กหญิงนั้น

52 และพวกเขาทุกคนร้องไห้และร่ำไรร่ำเพราะเด็กหญิงนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า “อย่าร้องไห้เลย เด็กหญิงนั้นไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่”

53 และพวกเขาทั้งหวั่นระเอะเยาะเย้ยพระองค์ โดยทราบว่เด็กหญิงนั้นตายแล้ว

54 และพระองค์ทรงจับพวกเขาทุกคนออกไป และทรงจับมือเด็กหญิงนั้น และทรงร้องเรียก โดยตรัสว่า “เด็กหญิงเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด”

55 และจิตวิญญาณของเธอก็กลับเข้ามาอีก และเธอก็ลุกขึ้นทันที และพระองค์ตรัสสั่งให้นำอาหารมาให้เธอกิน

56 และบิดามารดาของเด็กหญิงนั้นก็ตกตะลึง แต่พระองค์ทรงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรบอกผู้ใดถึงสิ่งที่ได้ถูกกระทำ

บทที่ 9

อัศรทูตสิบสองคนถูกส่งออกไปประกาศ
(มธ 10:1-42; มก 6:7-13)

1 แล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน และประทานให้พวกเขามีฤทธิ์เดช และสิทธิอำนาจเหนือบรรดาผีทั้งหลายและเพื่อรักษาโรคต่าง ๆ ให้หาย

2 และพระองค์ทรงส่งพวกเขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และเพื่อรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย

(44) มก 6:56; ลก 5:13 (46) มก 5:30; ลก 6:19 (48) มก 5:34; ลก 7:50; ยน 8:11

(49) มก 5:35 (50) มก 11:22-24 (52) ลก 7:13; ยน 11:11 (54) ลก 7:14

(56) มธ 8:4 (1) มธ 10:1-2; มก 3:13; 6:7 (2) มธ 10:7; มก 6:12

3 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “อย่าเอาอะไรไปสำหรับการเดินทางของพวกท่าน ทั้งบรรดาไม้ตะบอง หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือมีเสื้อคลุมคนละสองตัว

4 และบ้านใดก็ตามที่พวกท่านเข้าไป จงอาศัยในบ้านนั้น และไปจากที่นั่น

5 และผู้ใดก็ตามที่จะไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกไปจากนครนั้น จงเสกมัดฟางมัดนั้นเองออกเสียจากใต้ฝ่าเท้าของพวกท่านเพื่อเป็นพยานต่อพวกเขา”

6 และพวกสาวกก็ออกไป และผ่านเข้าไปในเมืองต่าง ๆ โดยประกาศข่าวประเสริฐ และทำการรักษาให้หายทุกแห่งหน

ความตายของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

(มธ 14:1-12; มก 6:14-29)

7 บัดนี้เฮโรดผู้ว่าราชการได้ยินเรื่องสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ทรงกระทำนั้น และท่านก็สับสนงงง เพราะบางคนกล่าวว่า ยอห์นได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว

8 และบางคนว่า เอลียาห์มาปรากฏแล้ว และคนอื่น ๆ ว่า คนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณได้เป็นขึ้นมามีอีก

9 และเฮโรดกล่าวว่า “ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนี้เป็นผู้ใดเล่า ผู้ซึ่งเราได้ยินถึงบรรดาเหตุการณ์เช่นนั้น” และเฮโรดปรารถนาที่จะเห็นพระองค์

ทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคน

(มธ 14:13-21; มก 6:30-44)

(ยน 6:1-4)

10 และพวกอัครทูต เมื่อพวกเขากลับมา

แล้ว ได้ทูลพระองค์ถึงสิ่งสารพัดที่พวกเขาได้กระทำนั้น และพระองค์ทรงพาพวกเขาไป และเสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแต่ลำพัง ในที่ซึ่งเป็นของนครที่ถูกเรียกว่า เบธไซดา

11 และประชาชน เมื่อพวกเขาทราบเรื่องนี้แล้ว ก็ตามพระองค์ไป และพระองค์ทรงต้อนรับพวกเขา และตรัสแก่พวกเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทรงรักษาคนทั้งหลายที่ต้องการการรักษาให้หาย

12 และเมื่อวันนั้นล่วงไปมากแล้ว สิบสองคนจึงมา และทูลพระองค์ว่า “ขอทรงส่งประชาชนไปเสียเถิด เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปในเมืองต่าง ๆ และแถบชนบทที่อยู่โดยรอบ และพักผ่อน และได้อาหาร เพราะพวกเราอยู่ที่นี้ในถิ่นทุรกันดาร”

13 แต่พระองค์ตรัสแก่พวกสาวกว่า “พวกท่านจงเลี้ยงพวกเขาเถิด” และพวกเขาทูลว่า “พวกเราแม้แต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น นอกจากพวกเราจะไปซื้ออาหารสำหรับประชาชนทุกคนนี้”

14 เพราะว่าคนเหล่านั้นมีผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “จงจัดพวกเขาให้นั่งลงเป็นหมู่ ๆ หมู่ละห้าสิบคน”

15 และพวกเขาก็กระทำตาม และจัดพวกเขาทุกคนให้นั่งลง

16 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้น และทรงเจียนดูฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงอวยพรอาหารเหล่า

(3) มธ 10:9 (4) มธ 10:11 (5) มธ 10:14; ลก 10:11 (6) มก 6:12; ลก 8:1

(7) มธ 14:1; มก 6:14 (9) ลก 23:8 (10) มธ 14:13; มก 6:30

(12) มธ 14:15; มก 6:35; ยน 6:1, 5 (16) ลก 22:19; 24:30

นั้น และหักพวกมัน และส่งให้แก่พวกสาวก ให้พวกเขาวางตรงหน้าประชาชน 17 และเขาทั้งหลายได้รับประทาน และอิมทุกคน และพวกเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลืออยู่นั้นได้สิบสองกระบุง

การยอมรับอันยิ่งใหญ่ของเปโตร

(มธ 16:13-20; มก 8:27-30)

18 และต่อมา ขณะที่พระองค์ทรงกำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง พวกสาวกของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระองค์ทรงถามพวกเขา โดยตรัสว่า “ประชาชนพูดกันว่า เราคือผู้ใด”

19 พวกเขาทูลตอบว่า “เป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่า เป็นเอลียาห์ และคนอื่น ๆ ว่า คนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์โบราณได้เป็นขึ้นมาอีก”

20 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่พวกท่านว่าเราเป็นผู้ใด” เปโตรทูลตอบว่า “เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า”

21 และพระองค์ทรงกำชับพวกเขาอย่างแข็งขัน และสั่งพวกเขาไม่ให้บอกเรื่องนี้แก่ผู้ใดเลย

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึง

การสิ้นพระชนม์ของพระองค์

สิ่งที่สาวกต้องสละ

22 โดยตรัสว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์หลายประการ และถูกปฏิเสธโดยพวกผู้อาวุโส และพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ และจะถูกประหารชีวิต แต่จะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาในวันที่สาม”

23 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาทุกคนว่า “ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตัวเอง และรับกางเขนของตนทุกวัน และตามเรามา

24 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอาชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

25 เพราะผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าเขาได้โลกทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียตัวของตนเอง หรือถูกทิ้งเสีย

26 เพราะผู้ใดก็ตามที่จะมีความละเอียดเพราะเรา และเพราะบรรดาถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีชีวิตรอดเพราะผู้นั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์เอง และของพระบิดาของพระองค์ และของเหล่าทูตสวรรค์ที่บริสุทธิ์

27 แต่เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ลิ้มรสแห่งความตาย จนกว่าพวกเขาได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

การจำแลงพระกายของพระคริสต์

(มธ 17:1-8; มก 9:2-8)

28 และต่อมาประมาณแปดวันหลังจากบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ พระองค์ทรงพาเปโตร และยอห์น และยากอบ และทรงขึ้นไปบนภูเขาสูงหนึ่งเพื่อจะอธิษฐาน

29 และขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์พระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไป และเสื้อผ้าของพระองค์เป็นสีขาว และ

(18) มธ 16:13-16; มก 8:27-29 (19) มธ 14:2 (20) มธ 16:16; ยน 6:68-69 (21) มธ 8:4; 16:20

(22) มธ 16:21; 17:22; ลก 18:31-33 (23) มธ 10:38; 16:24; มก 8:34; ลก 14:27 (24) มธ 10:39

(25) มธ 16:26; มก 8:36 (26) มธ 10:33; มก 8:38; ลก 12:9 (27) มธ 16:28; มก 9:1 (28) มธ 17:1-8

เปล่งประกาย

30 และดูเถิด มีชายสองคนเฝ้าสนทนากับพระองค์ ซึ่งก็คือโมเสส และเอลียาห์

31 ผู้ซึ่งมาปรากฏในสง่าราศี และกล่าวถึงการจากไปของพระองค์ ซึ่งพระองค์จะทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม

32 แต่เปโตรกับคนทั้งสองที่อยู่กับเขาก็ง่วงเหงาหาวนอน และเมื่อพวกเขาตื่นแล้ว พวกเขาได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์

33 และต่อมาขณะที่สองคนนั้นกำลังลาจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นั่นก็ดี และให้พวกข้าพระองค์ทำพลบสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง และสำหรับโมเสสหลังหนึ่ง และสำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” โดยไม่ทราบว่าเขาพูดอะไร

34 ขณะที่เขากำลังพูดอย่างนั้น มีเมฆก้อนหนึ่งมา และปกคลุมพวกเขาไว้ และพวกเขาหลับขณะที่พวกเขาเข้าไปอยู่ในเมฆนั้น

35 และมีพระสุรเสียงหนึ่งออกมาจากเมฆนั้น โดยตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด”

36 และเมื่อพระสุรเสียงนั้นผ่านไปแล้ว พระเยซูทรงถูกพบอยู่เพียงลำพัง และเขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และไม่ได้บอกผู้ใดในวันเหล่านั้นถึงบรรดาสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้เห็นแล้ว

สาวกแก่คนชาติฤทธิ์อำนาจ

พระเยซูทรงขับผีออก

(มธ 17:14-21; มก 9:14-29)

37 และต่อมาในวันถัดไปเมื่อพระองค์กับพวกสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว คนมากมายมาพบพระองค์

38 และดูเถิด ชายคนหนึ่งในหมู่ประชาชนนั้นร้องออก โดยทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ขออำนาจขับผีออกจากข้าพระองค์ โปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นบุตรคนเดียวของข้าพระองค์”

39 และดูเถิด มีผีตนหนึ่งเข้าสิงเขา และเขาก็ร้องขึ้นทันที และผีทำให้เขาชักกระตุก จนเขามีน้ำลายฟูมปากอีก และทำให้ตัวเขาฟกช้ำ แทบจะไม่ออกไปจากเขาเลย

40 และข้าพระองค์ได้อำนาจพวกสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย และพวกเขาทำไม่ได้”

41 และพระเยซูตรัสตอบว่า “โอ คนชั่วอายุที่ขาดความเชื่อและมีจิตใจชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายและอดทนกับท่านทั้งหลายนานเท่าใด จงพาศัตรูของท่านมาที่นี่เถิด”

42 และขณะที่เด็กคนนั้นกำลังมา ผีก็ทำให้เขาล้มลง และทำให้เขาชักด้วยอาการกระตุก และพระเยซูตรัสห้ามผีโสโครกนั้น และทรงรักษาเด็กคนนั้นให้หาย และส่งเขาคืนให้บิดาของเขาอีก

43 และพวกเขาทุกคนก็ประหลาดใจ เพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่

(30) 2 พกษ 2:1; ฮบ 11:23 (32) ดนล 8:18; มธ 26:40

(34) อพย 13:21; กจ 1:9 (35) อสย 42:1; มธ 3:17; มก 1:11; ลก 3:22; กจ 3:22

(36) มธ 17:9; มก 9:9 (37) มธ 17:14-18; มก 9:14-27

ขณะที่พวกเขาทุกคนยังพิศวงอยู่เพราะสิ่ง
สารพัดซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระ
องค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า

พระคริสต์ทรงพยากรณ์ถึง

การสิ้นพระชนม์ของพระองค์อีก

(มธ 17:22-23; มก 9:30-32)

44 “จงให้บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เข้าไปใน
หูของพวกท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะถูก
มอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย”

45 แต่พวกเขาไม่เข้าใจถ้อยคำนี้ และ
ความหมายของถ้อยคำนี้ก็ถูกซ่อนไว้จาก
พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่รับรู้ความ
หมายนั้น และพวกเขากลัวที่จะทูลถาม
พระองค์ถึงถ้อยคำนั้น

เด็กเล็กเป็นแบบอย่าง

(มธ 18:1-5; มก 9:33-37)

46 แล้วเกิดการยกเหตุผลในท่ามกลาง
พวกสาวกว่า คนไหนในพวกเขาจะเป็น
ใหญ่ที่สุด

47 และพระเยซู โดยทรงรับรู้ความคิดใน
ใจของพวกเขา ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ คน
หนึ่งมา และวางเขาไว้ข้างพระองค์

48 และตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดก็ตามที่
จะรับเด็กเล็ก ๆ คนนี้ในนามของเรา ก็รับ
เรา และผู้ใดก็ตามที่จะรับเรา ก็รับพระ
องค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา ด้วยว่าผู้ใดเป็นผู้
ต่ำต้อยที่สุดในท่ามกลางพวกท่านทุกคน
ผู้นั้นก็จะเป็นใหญ่”

49 และยอห์นตอบและทูลว่า “พระ
อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็น
คนหนึ่งขับพวกผีออกในพระนามของพระ

องค์ และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา
เพราะเขาไม่ตามมากับพวกเรา”

50 และพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “อย่าห้าม
เขาเลย เพราะว่าผู้ใดที่ไม่เป็นฝ่ายต่อสู้
พวกเรา ก็เป็นฝ่ายพวกเราแล้ว”

จากแคว้นกาลิลีผ่านเข้าแคว้นสะมาเรีย

51 และต่อมาเมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะ
ทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงตั้งพระ
พักตร์ของพระองค์อย่างแน่วแน่ที่จะไปยัง
กรุงเยรูซาเล็ม

52 และทรงส่งพวกผู้สื่อสารล่วงหน้าไป
ก่อนพระพักตร์พระองค์ และพวกเขาก็
ไป และเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาว
สะมาเรีย เพื่อจะจัดเตรียมไว้สำหรับพระ
องค์

53 และชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์
เพราะพระพักตร์พระองค์ดูเหมือนว่าพระ
องค์ประสงค์จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

54 และเมื่อพวกสาวกของพระองค์ คือ
ยากอบและยอห์นได้เห็นสิ่งนี้ พวกเขาก็
ทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระ
ทัยจะให้พวกข้าพระองค์สั่งให้ไฟลงมา
จากฟ้าสวรรค์ และเผาผลาญพวกเขาเสีย
เหมือนอย่างที่เราได้กระทำนั้นไหม”

55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาและตำหนิ
พวกเขา และตรัสว่า “พวกท่านไม่ทราบ
ว่าพวกท่านมีจิตวิญญาณท่านองใด

56 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อจะ
ทำลายชีวิตของมนุษย์ทั้งหลาย แต่เพื่อจะ
ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” และพระองค์กับ
พวกสาวกก็ไปยังหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

(44) มธ 17:22; มก 10:33 (45) มก 9:32; ลก 2:50; 18:34 (46) มธ 18:1; มก 9:33

(47) มธ 9:4 (48) มธ 10:40; มก 9:37 (49) มก 9:38-40 (50) มธ 12:30; ลก 11:23

(51) อสย 50:7 (53) ยน 4:4, 9 (54) มก 3:17 (55) รม 8:15; 2 ทธ 1:7 (56) ลก 19:10; ยน 3:17

ทรงลงใจผู้ติดตามพระองค์ไป

(มธ 8:19-22)

57 และต่อมาขณะที่พระองค์กับพวกสาวกกำลังไปตามทาง ชายคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปไม่ว่าพระองค์ไปทางไหน”

58 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “บรรดาสุนัขจิ้งจอกมีโพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน”

59 และพระองค์ตรัสกับอีกคนหนึ่งว่า “จงตามเรามาเถิด” แต่คนนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ไป และฝังบิดาของข้าพระองค์ก่อน”

60 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด แต่ท่านจงไปและประกาศอาณาจักรของพระเจ้า”

61 และอีกคนหนึ่งทูลด้วยว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปแต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาพวกเขาก่อน ผู้ซึ่งอยู่ที่บ้านของข้าพระองค์”

62 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “ไม่มีผู้ใดเมื่อเอามือของตนจับคันไถแล้วและหันหน้ากลับเสีย เหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า”

บทที่ 10

พยานเจ็ดสิบคนถูกส่งออกไปประกาศ

(มธ 9:35-38; 10:1-42)

1 ภายหลังบรรดาสิ่งเหล่านี้ องค์พระผู้

เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้ด้วย และส่งพวกเขาออกไปทีละสองคนให้ล่วงหน้าพระพักตร์พระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกนครและทุกสถานที่ซึ่งพระองค์เองจะเสด็จมานั้น

2 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสกับพวกเขาว่า “งานเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่นักหนา แต่เหล่าคนงานก็มีน้อย เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคนงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์”

3 จงไปตามทางของพวกท่านเถิด ดูเถิด เราส่งพวกท่านออกไปเหมือนพวกลูกแกะอยู่ในท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

4 อย่าเอากระเปาะ หรือย่าม หรือบรรดารองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง

5 และพวกท่านจะเข้าไปในบ้านใดก็ตาม จงพูดก่อนว่า ‘จงให้สันติสุขมีแก่บ้านนี้เถิด’

6 และถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของพวกท่านก็จะอยู่บนบ้านนั้น ถ้าไม่ สันติสุขของพวกท่านก็จะกลับคืนมาสู่พวกท่านอีก

7 และจงอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันนั้น กินและดื่มสิ่งของใด ๆ ซึ่งพวกเขาจะให้นั้น ด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากบ้านนี้ไปบ้านโน้น

8 และพวกท่านจะเข้าไปในนครใดก็ตาม และพวกเขารับรองพวกท่านไว้ จงกินสิ่งของใด ๆ ซึ่งถูกตั้งไว้ต่อหน้าพวกท่าน

(57) มธ 8:19 (58) ลก 2:7; 8:23 (59) มธ 8:21-22 (61) 1 พกษ 19:20 (62) 2 ทธ 4:10

(1) มธ 10:1; มก 6:7 (2) มธ 9:37-38; ยน 4:35; 1 คร 3:9 (3) มธ 10:16

(4) 2 พกษ 4:29; มธ 10:9-14 (5) 1 ซมอ 25:6; มธ 10:12 (7) มธ 10:10-11; 1 คร 9:4-8

9 และจงรักษาคนเจ็บป่วยในนครนั้นให้หาย และกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว’

การพิพากษาอย่างรุนแรง

ตอนครต่าง ๆ

(มธ 11:20-24)

10 แต่พวกท่านจะเข้าไปในนครใดก็ตาม และพวกเขาไม่รับรองพวกท่านไว้ จงไปตามทางของพวกท่านออกไปที่ถนนสายต่าง ๆ ของนครเดียวกันนั้น และกล่าวว่า

11 ‘แม้แต่ฝูงคลีดินแห่งนครของพวกเจ้าซึ่งติดอยู่กับพวกเรา พวกเราก็ตอบโต้พวกเจ้า แต่อย่างไรก็ตามพวกเจ้าจงแนใจในสิ่งนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้พวกเจ้าแล้ว’

12 แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของนครนั้น

13 วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้าเมืองเบธไซดา เพราะถ้าบรรดาการอิทธิฤทธิ์ได้ถูกกระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน ซึ่งได้ถูกกระทำในพวกเจ้า คนทั้งหลายในเมืองทั้งสองนั้นก็คงจะได้กลับใจเสียใหม่ตั้งนานแล้ว โดยนั่งในผ้ากระสอบและซีเถ่า

14 แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้าทั้งสอง

15 และเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ จะถูกผลักลงไปถึงนรกต่างหาก

16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ฟังเรา และผู้ที่เหยียดหยามท่านทั้งหลายก็เหยียดหยามเรา และผู้ที่เหยียดหยามเราก็ก็นเหยียดหยามพระองค์ผู้ที่ได้ทรงส่งเรามา”

ความปิติยินดีที่แท้จริง

17 และสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาอีกด้วยความปิติยินดี โดยทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า แม้แต่ผีทั้งหลายก็อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์”

18 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “เราได้เห็นซาตานตกลงมาจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ

19 ดูเถิด เราให้พวกท่านมีฤทธิ์อำนาจที่จะเหยียบบรรดาจิ้งจอกและแมงป่องทั้งหลาย และเหนืออำนาจทั้งสิ้นของศัตรูนั้น และไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่พวกท่านด้วยวิธีใด ๆ ได้เลย

20 แต่อย่างไรก็ตามอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ ที่ผีทั้งหลายอยู่ใต้บังคับของพวกท่าน แต่จงเปรมปรีดีมากยิ่งขึ้นกว่าเพราะชื่อของพวกท่านถูกจดไว้ในสวรรค์”

21 ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญาณ และตรัสว่า “ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ โอ ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่พวกเด็กอ่อน ก็เป็นอย่างนั้น ข้าแต่พระบิดา เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระ

(9) มธ 3:2; ลก 10:11 (11) มธ 10:14; มก 6:11 (12) ปฐก 19:24 (13) อสค 3:6 (15) ปฐก 11:4

(16) มธ 10:40; มก 9:37; ยน 5:23 (17) ลก 10:1 (18) ยน 12:31; วา 9:1; 12:8-9

(19) สดต 91:13; มก 16:18 (20) อพย 32:32; สดต 69:28; อสย 4:3 (21) มธ 11:25

เนตรของพระองค์

22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครทราบว่าเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครทราบว่าเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงพระองค์”

23 และพระองค์ทรงเหลียวหลังไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสเป็นการส่วนตัวว่า “นัยน์ตาทั้งหลายซึ่งได้เห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกท่านได้เห็นก็ได้รับพร

24 เพราะเรากล่าวท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคนและกษัตริย์หลายองค์ได้ปรารภนาที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ และไม่ได้เห็นสิ่งเหล่านั้น และที่จะได้ยินสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และไม่ได้ยินสิ่งเหล่านั้น”

พระบัญญัติที่ยิ่งใหญ่

25 และดูเถิด นักกฎหมายคนหนึ่งยืนขึ้นและทดลองพระองค์ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก”

26 และพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ในพระราชบัญญัติมีเขียนไว้ว่าอะไร ท่านอ่านว่าอย่างไร”

27 และเขาตอบว่า “เจ้าจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจของเจ้า และด้วยสุดจิตของเจ้า ด้วยสุดกำลังของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนตนเอง”

28 และพระองค์ตรัสแก่เขาว่า “ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้น และท่านจะมีชีวิต”

29 แต่คนนั้น ซึ่งปรารถนาจะแก้ตัว กล่าวแก่พระเยซูว่า “และใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

ชาวสะมาเรียที่ดี

30 และพระเยซูตรัสตอบว่า “ชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และตกอยู่ท่ามกลางพวกลโจร ผู้ซึ่งได้ถอดเสื้อผ้าของเขาออก และทำให้เขาบาดเจ็บ และก็จากไป โดยละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว

31 และโดยบังเอิญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปในทางนั้น และเมื่อเขาเห็นคนนั้น เขาก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

32 และคนเลวีคนหนึ่งก็เช่นกัน เมื่อเขามาถึงสถานที่แห่งนั้น มาและดูคนนั้น และเดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

33 แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่ง ขณะที่เขาเดินทางไป ก็มาถึงที่ที่คนนั้นอยู่ และเมื่อเขาเห็นคนนั้นแล้ว เขาก็มีใจกรุณาต่อคนนั้น

34 และเข้าไปหาเขา และเอาผ้าพันบาดแผลของเขาให้ โดยเทน้ำมันกับน้ำองุ่นใส่ในบาดแผลนั้น และให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเอง และพาเขามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และดูแลเขา

35 และในวันรุ่งขึ้นเมื่อเขาจากไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนออกมา และให้เงิน

(22) มธ 28:18; ยน 1:18; 3:35; 5:27; 6:44 (23) มธ 13:16-17 (24) 1 ปด 1:10-11

(25) มธ 19:16 (27) ลนต 19:18; พบญ 6:5; มธ 19:19 (28) ลนต 18:5; นทม 9:29

(29) ลก 16:15 (31) สดต 38:11 (33) ยน 4:9; ลก 15:20 (35) มธ 20:2

นั้นแก่เจ้าของโรงแรม และกล่าวแก่เขาว่า ‘จงดูแลเขาเถิด และสิ่งใดก็ตามที่ท่านเสียเกินนี้ เมื่อข้าพเจ้ากลับมาอีก ข้าพเจ้าจะใช้คืนให้ท่าน’

36 บัดนี้ในสามคนนั้น ท่านคิดว่า คนไหนเป็นเพื่อนบ้านของคนที่พักอยู่ท่ามกลางพวกโจร”

37 และเขากล่าวว่า “คนที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” แล้วพระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “จงไป และท่านจงทำเหมือนกันเถิด”

มารธาและมารีย์

38 บัดนี้ต่อมา ขณะที่พระองค์กับพวกสาวกกำลังไป พระองค์ทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง และผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์เข้ามาในบ้านของเธอ

39 และมารธามีน้องสาวคนหนึ่งชื่อมารีย์ ผู้ซึ่งได้นั่งใกล้พระบาทของพระเยซูด้วย และฟังคำตรัสของพระองค์

40 แต่มารธาอยู่ในการปรนนิบัติมาก และมาหาพระองค์ และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ที่น้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ดังนั้นขอส่งเธอให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด”

41 และพระเยซูทรงตอบและตรัสกับเธอว่า “มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและวุ่นวายใจด้วยหลายสิ่งนัก

42 แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น และมารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ซึ่งจะไม่ถูกเอาไปจากเธอเลย”

บทที่ 11

แบบอย่างของการอธิษฐาน

ถูกสอนอีกหน

1 และต่อมาขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่อพระองค์ทรงหยุดคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกของพระองค์ก็ทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกสาวกของตนด้วย”

2 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน จงทูลว่า ‘ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้หนี้พระทัยของพระองค์ถูกกระทำในแผ่นดินโลก เหมือนอย่างในสวรรค์’

3 ขอโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุก ๆ วัน

4 และขอโปรดยกโทษบาปทั้งหลายของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ทั้งหลายยกโทษให้ทุกคนที่เป็นหนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วย และขอยำทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นจากความชั่วร้าย”

คำสอนอื่น ๆ

เกี่ยวกับการอธิษฐาน

5 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านจะมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายคนนั้นในเวลาเที่ยงคืน

(37) สภษ 14:21; มธ 9:13; 12:7

(38) ยน 11:1; 12:2-3 (39) 1 คร 7:32-40; ลก 8:35; กจ 22:3

(42) สดด 27:4; ยน 6:27 (2) มธ 6:9-13 (4) อฟ 4:32

และกล่าวแก่เขาว่า ‘เพื่อนเอ๋ย ขอให้ข้า
ยืมขนมปังสามก้อนเถิด

6 เพราะเพื่อนของข้าคนหนึ่งในการเดิน
ทางของเขาได้มาหาข้า และข้าไม่มีอะไรจะ
ตั้งไว้ตรงหน้าเขา’

7 และคนนั้นจากข้างในจะตอบและกล่าว
ว่า ‘อย่ารบกวนข้าเลย บัดนี้ประตูก็ปิด
เสียแล้ว และลูก ๆ ของข้าก็นอนในเตียง
กับข้าแล้ว ข้าไม่สามารถลุกขึ้นและหยิบ
ให้เจ้าได้’

8 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงแม้ว่า
เขาจะไม่ลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นเพราะ
ว่าคนนั้นเป็นเพื่อนของเขา แต่เพราะ
เหตุการณ์วิงวอนมากเข้าของคนนั้น เขาจะ
ลุกขึ้นและหยิบให้คนนั้นมากเท่าที่คนนั้น
ต้องการ

9 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงขอ
และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา
และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะ
ถูกเปิดให้แก่พวกท่าน

10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้รับ และ
คนที่แสวงหา ก็จะพบ และแก่คนที่เคาะ
ประตูก็จะถูกเปิดให้

11 ถ้าบุตรชายคนหนึ่งจะขอขนมปังจาก
ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ผู้นั้นจะ
เอาก่อนหินให้บุตรคนนั้นหรือ หรือถ้า
บุตรคนนั้นขอปลา ผู้นั้นจะเอางูให้บุตร
คนนั้นแทนปลาหรือ

12 หรือถ้าบุตรคนนั้นจะขอไข่ ผู้นั้นจะ
เอาแมงป่องให้บุตรคนนั้นหรือ

13 ฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลาย ผู้เป็นคนชั่ว

ร้าย ยังรู้ว่าจะให้ของกำนัลดี ๆ แก่บุตร
ทั้งหลายของตนอย่างไร พระบิดาของท่าน
ทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทาน
พระวิญญาณบริสุทธิ์แก่คนเหล่านั้นที่ขอ
จากพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด”

พระเยซูทรงถูกกล่าวหาว่า ขับผีออกโดยเบเอลเซบูบ

(มธ 12:22-37)

14 และพระองค์ทรงกำลังขับผีตนหนึ่ง
ออกอยู่ และมันเป็นผีใบ้ และต่อมาเมื่อผี
นั้นออกแล้ว คนใบ้จึงพูดได้ และประชา-
ชนก็ประหลาดใจ

15 แต่บางคนในพวกเขากล่าวว่า “คนนี้
ขับพวกผีออกโดยอาศัยเบเอลเซบูบเจ้า
นายของพวกผีเหล่านั้น”

16 และคนอื่น ๆ ซึ่งทดลองพระองค์ ขอ
หมายสำคัญจากสวรรค์จากพระองค์

17 แต่พระองค์ ซึ่งทรงทราบบรรดาความ
คิดของพวกเขาก็ตรัสกับพวกเขาว่า
“ราชอาณาจักรทุกแห่งซึ่งแตกแยกกันเอง
ก็ถูกนำมาสู่การรกร้าง และครัวเรือน
ใด ๆ ซึ่งแตกแยกกับครัวเรือนนั้นเองก็
ล่มสลาย

18 ถ้าชาตานแตกแยกกันในตัวมัน
เอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้
เพราะท่านทั้งหลายกล่าวว่า เราขับผีทั้ง
หลายออกโดยอาศัยเบเอลเซบูบ

19 และถ้าเราโดยอาศัยเบเอลเซบูบขับผี
ทั้งหลายออก พวกบุตรชายของท่านทั้ง
หลายขับพวกมันออกโดยอาศัยใครเล่า
เหตุฉะนั้นพวกบุตรชายของท่านทั้งหลาย

(8) ลก 18:1-5 (9) สดต 50:14-15; อสย 55:6; ยรม 33:3; มธ 7:7

(11) มธ 7:9 (13) ยก 1:17 (14) มธ 9:32-34; 12:22, 24

(15) มธ 9:34; 12:24 (16) มธ 12:38; มก 8:11 (17) มธ 9:4; มก 3:23-27; ยน 2:25

เองจะเป็นผู้ที่ตัดสินท่านทั้งหลาย

20 แต่ถ้าเราขับผีทั้งหลายออกโดยอาศัย
นี้ว่าพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลย
ว่า อาณาจักรของพระเจ้านั้นมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว

21 เมื่อคนที่มีกำลังมากคนหนึ่งติดอาวุธ
รักษาวังของตนอยู่ บรรดาทรัพย์ของเขา
ก็อยู่ในความปลอดภัย

22 แต่เมื่อคนที่มีกำลังมากกว่าเขาจะมา
ต่อสู้เขา และชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาบรรดา
เครื่องอาวุธของเขาที่เขาได้วางใจนั้นไป
เสีย และแบ่งปันบรรดาของที่รับได้จาก
เขานั้น

23 ผู้ที่ไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือต่อสู้กับเรา และผู้
ที่ไม่รวบรวมไว้กับเราก็คือทำให้กระจัดกระจายไป

การกลับเนื้อกลับตัวเป็นคนดี

แต่ยังไม่มีคามรอด

(มธ 12:43-45)

24 เมื่อผีโสโครกออกจากผู้ใดแล้ว มัน
ก็เดินต่อไปในสถานที่แห่งแสงทั้งหลาย
โดยแสวงหาการหยุดพัก และเมื่อไม่พบ
มันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของ
ข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’

25 และเมื่อมันมาถึงแล้ว มันก็พบว่า
เรือนนั้นถูกปิดกวาดและตกแต่งไว้แล้ว

26 แล้วมันจึงไปและรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผี
ที่ชั่วกว่ามันเองมาด้วยกันกับมัน และ
พวกมันก็เข้าไปและอาศัยอยู่ที่นั่น และ
สภาพในตอนท้ายของคนนั้นก็เลวร้ายกว่า
ตอนแรก”

27 และต่อมา ขณะที่พระองค์ยังตรัสคำ
เหล่านี้อยู่ ผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชน
ได้เปล่งเสียงดัง และทูลพระองค์ว่า
“ครรภ์ซึ่งได้คลอดพระองค์และหัวนมซึ่ง
พระองค์ได้เสวยนั้นก็ได้รับพร”

28 แต่พระองค์ตรัสว่า “มิใช่เช่นนั้น แต่
คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้า
และถือรักษาพระวจนะนั้นไว้ก็ได้รับพร”

หมายเหตุ

ของโยนาห์

(มธ 12:39-42)

29 และเมื่อประชาชนมารวมตัวกันแน่น
ขึ้น พระองค์ก็เริ่มตรัสว่า “นี่เป็นคนชั่ว
อายุที่ชั่วร้าย พวกเขาแสวงหาหมายสำคัญ
และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่มันเลย
เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดา-
พยากรณ์

30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่
ชาวนินะเวห์ฉันใด บุตรมนุษย์จะเป็น
หมายสำคัญแก่คนชั่วอายุนี้ฉันนั้น

31 นางกษัตริย์แห่งทิสได้จะลุกขึ้นในการ
พิพากษาพร้อมกับผู้คนแห่งชั่วอายุนี้ และ
จะกล่าวโทษพวกเขา เพราะว่าพระนางนั้น
ได้มาจากที่สุดปลายของแผ่นดินโลกเพื่อ
จะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด
ผู้หนึ่งซึ่งเป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้

32 ชาวนินะเวห์จะลุกขึ้นในการพิพากษา
พร้อมกับคนชั่วอายุนี้ และจะกล่าวโทษ
มัน ด้วยว่าชาวนินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่
เพราะการประกาศของโยนาห์ และดูเถิด
ผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้

(20) อพย 8:19 (21) มธ 12:29; มก 3:27 (22) อสย 53:12; คส 2:15 (23) มธ 12:30 (24) มธ 12:43-45

(26) ยน 5:14; ฮบ 6:4 (27) ลก 1:28, 48 (28) สดด 1:1-2; อสย 48:17 (29) มธ 12:38-42; 1 คร 1:22

(30) ยนา 1:17; 2:10 (31) 1 พกษ 10:1; 2 พศด 9:1; อสย 9:6 (32) ยนา 3:5

จงให้แสงสว่างของตาส่องออกไป

(มธ 5:15-16; มก 4:21-22)

33 ไม่มีผู้ใด เมื่อเขาได้จุดเทียนแล้ว จะวางเทียนนั้นไว้ในที่ลับ หรือวางเทียนนั้นไว้ใต้ถัง แต่จะตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายซึ่งเข้ามาจะเห็นแสงสว่างนั้นได้

34 ประทีปของร่างกายคือดวงตา เหตุฉะนั้นเมื่อดวงตาของท่านปกติดี ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความสว่างเช่นกัน แต่เมื่อดวงตาของท่านชั่วร้าย ทั้งตัวของท่านก็เต็มไปด้วยความมืดเช่นกัน

35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีว่า ความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านจะไม่ใช่ความมืด

36 เหตุฉะนั้น ถ้าทั้งตัวของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง โดยไม่มีส่วนใดที่มืดเลย ทั้งตัวของท่านจะเต็มไปด้วยความสว่างเหมือนเมื่อการส่องแสงจ้าของเทียนให้ ความสว่างแก่ท่าน”

37 และขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ คนฟาริสีคนหนึ่งอ้อนวอนพระองค์ให้เสวยกับเขา และพระองค์เสด็จเข้าไป และเอนพระกายลงเสวยพระกระยาหาร

38 และเมื่อคนฟาริสีคนนั้นเห็นสิ่งนั้น เขาก็ประหลาดใจที่พระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยอาหารเย็น

**รูปแบบแห่งความชอบธรรม
ที่ปรากฏเท่านั้นก็ยังไม่เพียงพอ**

(มธ 23:13-35)

39 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า “บัดนี้ พวกเจ้า พวกฟาริสี ชำระภายนอกของถ้วยและของชาม แต่ส่วนภายในของ

พวกเจ้าเต็มไปด้วยการปล้นสะดมและความชั่ว

40 พวกเจ้า พวกคนโฉดเขลา พระองค์ผู้ที่ได้สร้างสิ่งซึ่งอยู่ภายนอกก็ได้สร้างสิ่งซึ่งอยู่ภายในด้วยมิใช่หรือ

41 แต่จงให้ทานทั้งหลายจากบรรดาสิ่งซึ่งพวกเจ้ามีอยู่แล้วเกิด และดูเถิด สิ่งสารพัดก็สะอาดแก่พวกเจ้า

42 แต่วิบัติแก่พวกเจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบชักหนึ่งของสระแห่และขมิ้นและผักทุกอย่าง และละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว และไม่ควรละเว้นสิ่งอื่นเหล่านั้นด้วย

43 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้ารักบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย และบรรดาการค่านับในตลาดทั้งหลาย

44 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนบรรดาอุโมงค์ฝังศพซึ่งไม่ปรากฏ และคนทั้งหลายที่เดินเหยียบอุโมงค์ฝังศพเหล่านั้นก็ไม่ตระหนักรู้เกี่ยวกับพวกมัน”

ทรงตำหนิพวกนักกฎหมาย

การพิพากษาแก่คนชั่วอายุนี้

45 แล้วคนหนึ่งคนหนึ่งในพวกนักกฎหมายตอบและกล่าวแก่พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ตำหนิพวกเราด้วย”

46 และพระองค์ตรัสว่า “วิบัติแก่พวกเจ้า

(33) มธ 5:15; มก 4:21 (34) มธ 6:22-23 (38) มธ 15:2; มก 7:2-3 (39) ปฐก 6:5; มธ 23:25; ทด 1:15

(40) ปฐก 1:26-27 (41) อสย 58:7; ดนล 4:27 (42) มคา 6:7-8; มธ 23:23; ยน 5:42

(43) มธ 23:6; มก 12:38-39; ลก 14:7; 20:46 (44) สดต 5:9; มธ 23:27 (46) มธ 23:4

พวกเจ้า พวกนักกฎหมายด้วย ด้วยว่า พวกเจ้าเอาบรรดาภาระหนักที่หนักหนาสาหัสที่จะแบกไว้มาวางบนมนุษย์ทั้งหลาย และพวกเจ้าเองก็ไม่จะต้องภาระหนักเหล่านั้นด้วยแม้แต่นิ้วเดียวของพวกเจ้า

47 วิบัติแก่พวกเจ้า เพราะพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ได้ฆ่าพวกศาสนาพยากรณ์นั้น

48 แท้จริงพวกเจ้าเป็นพยานว่า พวกเจ้าเห็นชอบในบรรดาการกระทำของบรรพบุรุษของพวกเจ้า ด้วยว่าพวกเจ้าได้ฆ่าศาสนาพยากรณ์เหล่านั้นจริง และพวกเจ้าก่อสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์นั้น

49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสแล้วด้วยว่า ‘เราจะส่งพวกศาสนาพยากรณ์และพวกอัครทูตไปหาพวกเขา และบางคนในคนเหล่านั้น พวกเขาจะฆ่าเสียและข่มเหง’

50 เพื่อโลหิตของบรรดาศาสนาพยากรณ์ ซึ่งได้ถูกทำให้ไหลออกตั้งแต่การวางรากฐานของโลก จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้

51 ตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ ซึ่งได้ตายระหว่างแท่นบูชาที่พระวิหาร เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า โลหิตนี้จะถูกเรียกร้องจากคนชั่วอายุนี้

52 วิบัติแก่พวกเจ้า พวกนักกฎหมาย

ด้วยว่าพวกเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย พวกเจ้าก็ไม่ได้เข้าไปเอง และคนทั้งหลายที่กำลังเข้าไปนั้น พวกเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้”

53 และขณะที่พระองค์กำลังตรัสสิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็เริ่มเร่งเร้าพระองค์อย่างรุนแรง และยั่วพระองค์ให้ตรัสหลายประการ

54 โดยคอยชும்ดักพระองค์ และหาโอกาสที่จะจับผิดบางสิ่งๆ ที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

บทที่ 12

เชื้อของพวกฟาริสี

1 ในระหว่างนั้น เมื่อคนเป็นอันมากซึ่งนับไม่ถ้วนชุมนุมกัน จนถึงขนาดที่พวกเขาเหยียบกัน พระองค์ทรงเริ่มตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ก่อนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด

2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ ที่จะไม่ถูกเปิดเผย หรือที่ถูกซ่อนไว้ ที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

3 เหตุฉะนั้น สิ่งใดก็ตามซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืด จะได้ยินในที่สว่าง และสิ่งซึ่งพวกท่านได้กระซิบในหูในห้องส่วนตัว จะถูกประกาศบนดาดฟ้าบ้านทั้งหลาย

4 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นพวกมิตรสหายของเราว่า อย่ากลัวคนทั้งหลายที่ฆ่าได้แต่กาย และหลังจากนั้นไม่มีอะไรอีกที่พวกเขาสามารถทำได้

(47) มธ 23:29; กจ 7:52 (49) สภข 1:20; มธ 23:34

(51) ปฐก 4:8; 2 พศด 24:20-21; 36:16 (52) มธ 23:13 (54) มก 12:13

(1) มธ 16:6, 12; มก 8:15 (2) มธ 10:26; มก 4:22 (4) อสย 51:7

5 แต่เราจะเตือนพวกท่านให้ทราบว่าคุณท่านควรจะทำผู้ใด จงกลัวพระองค์ ผู้ซึ่งหลังจากที่พระองค์ได้ทรงฆ่าแล้วก็มีอำนาจที่จะโยนลงในนรกได้ ใช่แล้ว เรากล่าวแก่พวกท่านว่า จงกลัวพระองค์ผู้นั้นแหละ

6 นกกระจอกห้าตัวถูกขายสองบาทมิใช่หรือ และไม่มีตัวหนึ่งในพวกนกนั้นที่ถูกสัมผัสต่อพระพิทรีพระเจ้าเลย

7 แม้แต่บรรดาเส้นผมแห่งศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย พวกท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจอกหลายตัว

8 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์จะยอมรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย

9 แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ จะถูกปฏิเสธต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า

10 และผู้ใดก็ตามที่จะกล่าวคำกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ สิ่งนั้นจะโปรดยกโทษให้ผู้นั้น แต่สำหรับผู้ใดที่หมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ สิ่งนั้นจะไม่โปรดยกโทษให้ผู้นั้นเลย

11 และเมื่อพวกเขาพาพวกท่านเข้าไปในธรรมศาลาทั้งหลาย และต่อหน้าพวกผู้พิพากษาและบรรดาผู้ที่มีอำนาจ พวกท่านอย่าเป็นกังวลว่าพวกท่านจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือพวกท่านจะกล่าวอะไร

12 ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะโปรดสอนพวกท่านในโมงยามเดียวกันนั้นว่าพวกท่านควรจะทำอะไรดี”

13 และคนหนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้นกล่าวแก่พระองค์ว่า “อาจารย์เจ้าข้า ขอกล่าวแก่พี่ชายของข้าพเจ้าว่า ให้เขาแบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า”

14 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า “บุตรเฮีย ใครได้ตั้งเราให้เป็นผู้พิพากษา หรือเป็นผู้แบ่งมรดกเหนือพวกท่าน”

15 และพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงเอาใจใส่ และระวังความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใด ๆ ไม่ประกอบด้วยความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งเขามีอยู่นั้น”

คำอุปมาเกี่ยวกับเศรษฐีโง่

16 และพระองค์ตรัสคำอุปมาแก่พวกเขาโดยตรัสว่า “ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก

17 และเศรษฐีคนนั้นจึงคิดภายในตัวเองโดยกล่าวว่า ‘เราจะทำอะไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลทั้งหลายของเรา’

18 และเขากล่าวว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ เราจะทำโรงเก็บธัญญาหารของเราเสีย และจะสร้างให้ใหญ่โตกว่าเก่า และที่นั่นเราจะเก็บผลทั้งหมดของเราและบรรดาทรัพย์สมบัติของเราไว้

19 และเราจะกล่าวแก่จิตใจของเราว่า “จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี เจ้าจึงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเกิด””

(5) สดต 119:120 (6) มธ 6:26 (8) 1 ซมอ 2:30; สดต 119:46 (9) มธ 10:33; มก 8:38

(10) มธ 12:31 (11) มธ 6:25; 10:19; มก 13:11 (12) ยน 14:26 (14) ยน 18:36

(15) 1 ทธ 6:6-10 (19) ปญจ 2:24; 3:13; 5:18; 8:15; 11:9; 1 คร 15:32; ยก 5:5

20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้จิตวิญญาณของเจ้าจะถูกเรียก เอาไปจากเจ้า แล้วสิ่งของเหล่านั้นจะเป็น ของใครเล่า ซึ่งเจ้าได้เก็บไว้นั้น’

21 คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง และมีได้มั่งมีเฉพาะพระเจาก็เป็นเช่นนั้นแหละ”

22 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เหตุฉะนั้นเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของท่านว่า พวกท่านจะเอาอะไรกิน ทั้งถึงร่างกายว่า พวกท่านจะเอาอะไรนุ่งห่ม

23 ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม

24 จงพิจารณาดูนกกาทั้งหลาย ด้วยว่าพวกมันมิได้หว่านและมิได้เกี่ยว ซึ่งมีได้มีคลังหรือยังฉาง และพระเจ้ายังทรงเลี้ยงพวกมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกทั้งหลายมากทีเดียว

25 และมีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย สามารถต่อความสูงของตนให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ

26 เหตุฉะนั้นถ้าพวกท่านไม่สามารถทำสิ่งนั้นที่เล็กน้อยที่สุดได้ ทำไมพวกท่านกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นที่เหลือเล่า

27 จงพิจารณาดูบรรดาดอกลิสนี้ว่า พวกมันงอกเจริญขึ้นอย่างไร พวกมันไม่ทำงาน พวกมันไม่ปั่นด้าย และเรายังกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ชาโลมอนในสง่าราศีทั้งหมดของท่าน ก็ไม่ได้ทรงแต่งกายงดงาม เหมือนดอกลิสนี้ดอกหนึ่ง

28 ถ้าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้านั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้ในทุ่งนา และรุ่งขึ้นถูกทิ้งในเตาไฟ พระองค์จะทรงตกแต่งพวกท่านมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด โอ พวกท่านที่มีความเชื่อน้อย

29 และท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่า พวกท่านจะกินอะไร หรือพวกท่านจะดื่มอะไร และพวกท่านอย่ามีใจสงสัยเลย

30 เพราะว่าประเทศทั้งหลายทั่วโลกเสาะหาบรรดาสิ่งของเหล่านี้ และพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่า พวกท่านต้องการสิ่งของเหล่านี้

31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าดีกว่า และบรรดาสิ่งของเหล่านี้จะถูกเพิ่มเติมให้แก่พวกท่าน

32 อย่ากลัวเลย ผู้แกะเล็กน้อยเอ๋ย เพราะว่าเป็นที่ชอบพระทัยอันประเสริฐของพระบิดาของพวกท่าน ที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่พวกท่าน

33 จงขายสิ่งที่พวกท่านมีอยู่และทำทาน จงจัดหาถุงใส่เงินทั้งหลายสำหรับตัวพวกท่านเองซึ่งไม่รู้เก่า เป็นทรัพย์สมบัติในสวรรค์ทั้งหลายที่ไม่เสื่อมสูญไป ที่ซึ่งไม่มีขโมยคนใดเข้ามาใกล้ และไม่มีตัวมอดทำลายเสีย

34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ไหน ใจของพวกท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย

เราควรจะทำอย่างไร

การเสด็จกลับมาของพระเยซู

35 จงให้อาหารของท่านทั้งหลายถูกคาดไว้ โดยรอบ และให้ตะเกียงของพวกท่านจุด

(20) โยบ 20:22; สดด 39:6; ยรม 17:11 (21) มธ 6:20; ลก 12:33 (22) มธ 6:25-33 (24) โยบ 38:41

(27) 1 พกษ 10:4; 2 พศด 9:3 (28) มธ 6:30; 8:26 (30) มธ 6:31-32 (31) มธ 6:33

(32) ดนล 7:18, 27; มธ 11:25-26 (33) มธ 6:20; ลก 11:41; กจ 2:45 (35) มธ 25:1-13; อฟ 6:14

อยู่

36 และพวกท่านเองจงเหมือนคนทั้งหลายที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาและเคาะประตูแล้ว พวกเขาจะเปิดให้นายทันทีได้

37 ผู้รับใช้เหล่านั้นก็ได้รับพร ผู้ซึ่งนายเมื่อเขามาจะพบว่ากำลังคอยเฝ้าอยู่ เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายคนนั้นจะคาดเอวของตนไว้ และทำให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงรับประทาน และจะออกมาและปรนนิบัติพวกเขา

38 และถ้านายจะมาในเวลาสองยาม หรือมาในเวลาสามยาม และพบผู้รับใช้เหล่านั้นอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็ได้รับพร

39 และจงทราบสิ่งนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเมื่อใด เขาก็คงคอยเฝ้าอยู่ และคงไม่ให้บ้านของตนถูกทะเลวไปแล้ว

40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงพร้อมอยู่ด้วย เพราะว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในโมงที่พวกท่านไม่คิด”

41 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือแก่คนทั้งปวง”

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนสัตย์ซื่อ

42 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ใครเป็นคนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อและฉลาด ผู้ที่นายของตนได้ตั้งไว้เหนือครัวเรือนของเขา เพื่อแจกอาหารให้พวกเขาเป็นส่วน

ของแต่ละคนนั้นตามเวลา

43 ผู้รับใช้ผู้นั้นก็ได้รับพร ผู้ซึ่งนายของตน เมื่อเขามาถึง จะพบผู้นั้นกระทำอยู่อย่างนั้น

44 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งผู้นั้นไว้ให้เป็นผู้ดูแลเหนือบรรดาข้าวของทั้งสิ้นซึ่งเขามีอยู่

45 แต่ถ้าผู้รับใช้คนนั้นกล่าวในใจของตนว่า ‘นายของข้าชะลอการมาของเขา’ และจะเริ่มโบยตีพวกผู้รับใช้ชายและพวกสาวใช้ และกินและดื่ม และเมาไป

46 นายของผู้รับใช้คนนั้นจะมาในวันเมื่อเขาไม่เฝ้ารอนาย และในโมงเมื่อเขาไม่ตระหนักรู้ และจะตัดเขาออกเป็นสองท่อน และจะจัดส่วนของเขาให้แก่เขากับพวกคนที่ไม่เชื่อ

47 และผู้รับใช้คนนั้น ผู้ซึ่งได้ทราบน้ำใจของนาย และมีได้เตรียมตัวเองไว้ และมีได้กระทำตามน้ำใจของนาย จะถูกเขียนด้วยรอยเขียนมากมาย

48 แต่ผู้ที่มิได้ทราบ และไม่ได้กระทำสิ่งใด ๆ ซึ่งสมจะถูกเขียนหลายครั้ง ก็จะถูกเขียนด้วยรอยเขียนน้อย ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่ได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดที่มนุษย์ได้ฝากไว้มาก พวกเขาจะทวงเอาจากผู้นั้นมากยิ่งขึ้นกว่า

พระคริสต์ทรงนำความแตกแยกกัน

มาท่ามกลางมนุษย์

49 เรามาเพื่อจะส่งไฟลงมาบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า หากไฟนั้นได้ถูกจุดไว้แล้ว

(37) มธ 24:46 (39) มธ 24:43; 1 ธส 5:2 (40) มธ 24:44; มก 13:33

(42) มธ 24:45-46; 1 คร 4:2 (44) มธ 24:47 (45) มธ 24:48

(46) 1 ธส 5:3 (47) กตว 15:30 (48) ลนต 5:17 (49) ลก 12:51

50 แต่เรามีบัปติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบคั้นเหลือเกินจนกว่ามันจะสำเร็จ

51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะประทานสันติสุขบนแผ่นดินโลกหรือ เรากล่าวแก่พวกท่านว่า มิใช่ แต่การแตกแยกกันต่างหาก

52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปท่านในบ้านหลังหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม

53 พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ของตน และลูกสะใภ้จากแม่สามีของตน”

54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนด้วยว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆก้อนหนึ่งขึ้นมาจากทิศตะวันตก ท่านที่พวกท่านกล่าวว่า ‘ฝนจะตก’ และก็เป็นอย่างนั้น

55 และเมื่อพวกท่านเห็นลมทิศใต้พัดมา พวกท่านก็กล่าวว่า ‘จะร้อนจัด’ และก็เป็นเช่นนั้น

56 พวกเจ้า พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายสามารถแยกแยะลักษณะของท้องฟ้าและแผ่นดิน แต่ทำไมพวกเจ้าไม่แยกแยะกาลสมัยนี้

57 ใช่แล้ว และทำไมเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

58 เมื่อเจ้าไปกับโจทก์ของเจ้าไปหาผู้พิพากษา ขณะที่เจ้ายังอยู่ระหว่างทาง จงชวนชายที่เจ้าจะถูกช่วยให้พ้นจากเขาเกรงว่าเขาจะจุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพาก

ษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะโยนเจ้าเข้าคุก

59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะไม่ได้ออกจากที่นั่น จนกว่าเจ้าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์”

บทที่ 13

กลับใจหรือพินาศ

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นที่เล่าเรื่องชาวกาลิลีให้พระองค์ฟัง ผู้ซึ่งโลหิตของพวกเขาถูกปีศาจเอาระคนกับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเขา

2 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นพวกคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีทั้งหมด เพราะว่าพวกเขาได้ทุกข์ทรมานบรรดาสิ่งเช่นนั้นหรือ

3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน

4 หรือสิบแปดคนนั้น ผู้ซึ่งหอรบที่ลิโลอัมได้ล้มทับ และฆ่าพวกเขาเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า พวกเขาเป็นพวกคนบาปยิ่งกว่ามนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ

5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่นอกจากท่านทั้งหลายกลับใจเสียใหม่ พวกท่านทุกคนจะพินาศเหมือนกัน”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

ต้นมะเดื่อที่ไร้ผล

(อสย 5:1-7; มธ 21:18-20)

6 พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ด้วยว่า “ชาย

(50) มธ 20:18; มก 10:38 (51) มคา 7:6; มธ 10:34 (52) มธ 10:35

(53) มธ 10:36 (54) มธ 16:2-3 (55) โยบ 37:17 (56) ลก 19:41-44

(58) มธ 5:25-26; สดต 32:6; สภข 25:8; อสย 55:6 (6) อสย 5:2; มธ 21:19

คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาและหาผลที่ต้นนั้นและไม่พบผลเลย

7 แล้วเขาจึงกล่าวแก่คนที่รักษาสวนองุ่นของเขาว่า ‘ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้เป็นเวลาสามปีแล้ว และไม่พบผลเลย จงไถมันเสีย จะให้มันทำให้ดินรกไปเปล่า ๆ ทำไม’

8 และคนที่รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า ‘นายเจ้าข้า ขอปล่อยต้นมะเดื่อนี้ไว้ปีนี้ด้วย จนกว่าข้าพเจ้าจะขุดดินรอบ ๆ มันและใส่ปุ๋ยมัน

9 และถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ และถ้าไม่ แล้วภายหลังท่านจงไถมันเสีย’”

หญิงคนหนึ่งถูกรักษาให้หาย ในวันสะบาโต

10 และพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรม-ศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต

11 และดูเถิด หญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีแห่งความเจ็บป่วยเข้าสิงอยู่เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว และหลังโกง และนางยึดตัวเองขึ้นไม่ได้เลย

12 และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาง พระองค์ทรงเรียกนางมาหาพระองค์และตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากความเจ็บป่วยของเจ้าแล้ว”

13 และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนนาง และในทันใดนั้นนางก็ถูกทำให้ตัวตรง และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า

14 และนายธรรมศาลาก็ตอบด้วยความโกรธเคือง เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาให้

หายในวันสะบาโต และกล่าวแก่ประชาชนว่า “มีอยู่หกวันซึ่งมนุษย์ควรจะทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาและรับการรักษาเถิด และไม่ใช่ในวันสะบาโต”

15 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตอบเขาและตรัสว่า “เจ้า คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนในวันสะบาโตแก้ววของตนหรือลาของตนจากคอกมัน และพามันไปให้กินน้ำมิใช่หรือ

16 และไม่ควรหรือที่หญิงผู้นี้ ซึ่งเป็นลูกสาวคนหนึ่งของอับราฮัม ผู้ซึ่งชาตนาได้ผูกมัดไว้ ดูเถิด เป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว ถูกปลดปล่อยจากเครื่องจองจำนี้ในวันสะบาโต”

17 และเมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านี้แล้ว บรรดาปฏิบัติของพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหมดก็เปรมปรีดีเพราะสิ่งสารพัดอันเปี่ยมสง่าราศีที่ได้ถูกกระทำโดยพระองค์

คำอุปมาเกี่ยวกับ เมล็ดมัสตาร์ด

(มธ 13:31-32; มก 4:30-32)

18 แล้วพระองค์จึงตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นคล้ายกับอะไรดี

19 อาณาจักรนั้นก็เปรียบเหมือนเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ดหนึ่ง ซึ่งชายคนหนึ่งเอามาและโยนเข้าไปในสวนของตน และมันได้งอกขึ้น และกลายเป็นต้นไม้ใหญ่ และบรรดานกแห่งอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น”

(9) ยน 15:2 (12) ลก 7:21 (13) มก 16:18; กจ 9:17

(14) อพย 20:9; มธ 12:10 (15) มธ 7:5

(16) ลก 19:9 (17) มก 5:19-20 (18) มธ 13:31-32; มก 4:30-32

คำอุปมาเกี่ยวกับเชื้อ

(มธ 13:33)

20 และอีกครั้งพระองค์ตรัสว่า “เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด

21 อาณาจักรนั้นก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามา และซ่อนไว้ในแป้งบดสามถัง จนแป้งบดนั้นฟูขึ้นทั้งหมด”

22 และพระองค์เสด็จผ่านไปตามบรรดานครและหมู่บ้านทั้งหลาย โดยสั่งสอนและเดินทางมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

23 แล้วคนหนึ่งกล่าวแก่พระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนที่รอตนั้นมีน้อยคนหรือ” และพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า

24 “จงเพียรเข้าไปทางประตูคับนั้น เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะเสาะหาที่จะเข้าไป และจะไม่สามารถเข้าไปได้

25 เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกและเคาะที่ประตู โดยกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ๆ ขอเปิดให้พวกข้าพเจ้าเถิด’ และเจ้าของบ้านนั้นจะตอบและกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักพวกเจ้าว่า พวกเจ้ามาจากไหน’

26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายจะเริ่มกล่าวว่า ‘พวกข้าพเจ้าได้กินและได้ดื่มต่อหน้าท่าน และท่านได้สั่งสอนตามถนนทั้งหลายของพวกข้าพเจ้า’

27 แต่เจ้าของบ้านนั้นจะกล่าวว่า ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้าว่า พวกเจ้ามาจากไหน จงไปเสียจากเรา พวก

เจ้า บรรดาผู้กระทำความชั่วช้า’

28 ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัมและอิสอัค และยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า และตัวท่านทั้งหลายเองถูกผลักออกไป

29 และพวกเขาจะมาจากทิศตะวันออกและจากทิศตะวันตก และจากทิศเหนือและจากทิศใต้ และจะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า

30 และดูเถิด มีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายซึ่งจะกลับเป็นคนต้น และมีผู้ที่เป็นคนต้นซึ่งจะกลับเป็นคนสุดท้าย”

31 ในวันนั้นเอง บางคนจากพวกฟาริสีมา โดยกล่าวแก่พระองค์ว่า “ท่านจงออกไปและไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดประสงค์จะฆ่าท่าน”

32 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกท่านจงไป และบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับพวกผีออก และเราทำบรรดาการรักษาให้หายในวันนี้และพรุ่งนี้ และในวันที่สามเราจะถูกทำให้สำเร็จ’

33 แต่อย่างไรก็ตาม เราจะต้องเดินไปวันนี้ และพรุ่งนี้ และมะรีนนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะพินาศออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มก็ไม่ได้

พระเยซูทรงคร่ำครวญ

เพราะกรุงเยรูซาเล็มที่หลงทาง

(มธ 23:37-39; ลก 19:41-44)

34 โอ เยรูซาเล็ม ๆ ซึ่งฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายที่

(21) มธ 13:33 (22) มธ 9:35; มก 6:6 (23) มธ 7:14; 20:16 (24) มธ 7:13; ยน 7:34; รม 9:31

(25) สดด 32:6; อสย 55:6; มธ 7:23; ลก 6:46 (27) สดด 6:8; มธ 7:23; ทด 1:16

(28) มธ 8:11-12; 13:42 (30) มธ 19:30; มก 10:31 (32) สบ 2:10; 5:9; 7:28 (34) 2 พศด 24:20

ถูกส่งมายังเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนือง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย

35 ดุเถิด ‘พระนิเวศน์ของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’ และเรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเรา จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’”

บทที่ 14

ชายคนหนึ่งอุกรักษาให้หาย จากโรคมานน้ำในวันสะบาโต

1 และต่อมาขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่งในพวกฟาริสีเพื่อจะเสวยพระกระยาหารในวันสะบาโต เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์

2 และดุเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ซึ่งเป็นโรคมานน้ำ

3 และพระเยซูตรัสตอบพวกนักกฎหมายและพวกฟาริสี โดยตรัสว่า “เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่จะทำการรักษาในวันสะบาโต”

4 และเขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ และพระองค์ทรงเอาคนนั้นมา และรักษาเขาให้หายและให้เขาไป

5 และพระองค์ตรัสตอบเขาทั้งหลาย โดยตรัสว่า “คนไหนในพวกท่าน จะมีลาหรือวัวตกลงไปในบ่อ และในทันใดนั้นจะไม่จุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ”

6 และเขาทั้งหลายไม่สามารถตอบพระองค์อีกได้ในสิ่งเหล่านี้

คำอุปมาเกี่ยวกับแซกรับเชิญผู้เย่อหยิ่ง

7 และพระองค์ตรัสคำอุปมาแก่คนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญ เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเขาได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ โดยตรัสแก่พวกเขาว่า

8 “เมื่อท่านได้รับเชิญโดยผู้ใดให้ไปร่วมการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติที่สุด เกรงว่าคนที่มียกยัดมากกว่าท่านได้รับการเชิญจากเจ้าภาพ

9 และเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านและผู้นั้นจะมาและกล่าวแก่ท่านว่า ‘จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด’ และท่านโดยความอดสูจะเริ่มได้ที่นั่งอันมีเกียรติต่ำที่สุด

10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปและเอนกายลงในที่อันมีเกียรติต่ำที่สุด เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิญท่านมา เจ้าภาพจะได้กล่าวแก่ท่านว่า ‘สหายเอ๋ย เชิญขึ้นไปนั่งในที่อันมีเกียรติมากกว่าเถิด’ แล้วท่านจะได้รับเกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่านนั้น

11 เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่ยกตัวเองขึ้นจะถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น”

12 แล้วพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ด้วยว่า “เมื่อท่านทำการเลี้ยงกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหายของท่าน หรือพี่น้องของท่าน หรือญาติของท่าน หรือบรรดาเพื่อนบ้านของท่านที่มั่งมี เกรงว่าพวกเขาจะเชิญ

(35) ลนต 26:31; สดต 69:25; อสย 1:7; ดนล 9:27

(3) มธ 12:10 (5) อพย 23:5; พบญ 22:4; ลก 13:15 (10) สภษ 25:6-7

(11) โยบ 22:29; สดต 18:27; สภษ 29:23; มธ 23:12; ลก 18:14; ยก 4:6; 1 ปด 5:5

ท่านอีกด้วย และท่านจะได้รับการตอบแทน

13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนยากจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด

14 และท่านจะได้รับพร เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถตอบแทนท่านได้ ด้วยว่าท่านจะได้รับการตอบแทนที่การเป็นขึ้นมาจากความตายของคนชอบธรรม”

คำอุปมาเกี่ยวกับ การเลี้ยงใหญ่

(มธ 22:1-14)

15 และเมื่อคนหนึ่งเ็นพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับพระองค์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ เขากล่าวแก่พระองค์ว่า “ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้รับพร”

16 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า “ชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก

17 และได้ส่งผู้รับใช้ของตนตอนเวลาอาหารเย็นไปกล่าวแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า ‘เชิญมาเถิด เพราะบัดนี้สิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว’

18 และพวกเขาทุกคนก็เริ่มพากันหาข้ออ้าง คนแรกกล่าวแก่เขาว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อทุ่งนาแปลงหนึ่งไว้ และข้าพเจ้าจะต้องไปและดูทุ่งนานั้น ข้าพเจ้าขอรื้อถอน อนุญาตให้ข้าพเจ้าขอตัวเถิด’

19 และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าตัว และข้าพเจ้าจะไปลองดูพวกมัน ข้าพเจ้าขอรื้อถอน อนุญาตให้ข้าพ

เจ้าขอตัวเถิด’

20 และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้แต่งงานกับภรรยาคนหนึ่ง และเหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่สามารถมาได้’

21 ดังนั้นผู้รับใช้คนนั้นจึงมา และแจ้งสิ่งเหล่านี้ให้เจ้านายของตนทราบ แล้วเจ้าของบ้านโดยความโกรธได้กล่าวแก่ผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงออกไปโดยเร็วตามบรรดาถนนใหญ่และตรอกน้อยทั้งหลายแห่งนคร และพาคนยากจน และคนพิการ และคนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่’

22 และผู้รับใช้จึงกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า สิ่งนั้นได้ถูกกระทำตามที่ท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่’

23 และเจ้านายกล่าวแก่ผู้รับใช้เหล่านั้นว่า ‘จงออกไปตามบรรดาทางใหญ่และริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และบังคับพวกเขาให้เข้ามาเพื่อบ้านของเราจะได้เต็ม

24 เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า ไม่มีคนใดในพวกคนเหล่านั้นซึ่งได้รับเชิญไว้ นั้น จะได้ลิ้มรสการเลี้ยงของเราเลย”

สิ่งที่ต้องแลกกับ การเป็นสาวก

25 และประชาชนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ และพระองค์ทรงเหลียวหลังและตรัสกับพวกเขาว่า

26 “ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่เกลียดชังบิดาของตน และมารดา และภรรยา และบุตรทั้งหลาย และพี่น้องชาย และพี่น้องหญิง ไข้แล้ว และชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้

(13) นทม 8:10, 12 (14) มธ 25:34-40

(15) วว 19:9 (16) มธ 22:2-14 (17) สภษ 9:2, 5

(24) มธ 21:43; 22:8; กจ 13:46 (26) พบญ 13:6; มธ 10:37; รม 9:13; วว 12:11

27 และผู้ใดก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตน และตามเรามา จะเป็นสาวกของเราไม่ได้

28 ด้วยว่าคนไหนในพวกท่าน เมื่อตั้งใจว่าจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงก่อน และคิดราคาดูเสียว่า เขาจะมีพอสร้างป้อมนั้นให้เสร็จได้หรือไม่

29 เกรงว่าบางทีหลังจากเขาวางรากแล้ว และไม่สามารถกระทำป้อมนั้นให้เสร็จได้ ทุกคนที่เห็นมันจะเริ่มเยาะเย้ยเขา

30 โดยกล่าวว่า ‘คนนี่เริ่มก่อสร้างแล้ว และไม่สามารถกระทำให้เสร็จได้’

31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง จะมีได้นั่งลงก่อน และปรึกษากันหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหนึ่งหมื่นคนจะสามารถรบกับกษัตริย์ที่มาสู้รบกับท่านด้วยพลทหารสองหมื่นคนนั้นได้หรือไม่

32 หรือมิฉะนั้น ขณะที่กษัตริย์อีกองค์หนึ่งยังอยู่แต่ไกล ท่านจะส่งพวกทูตไป และขอบรรดาเงื่อนไขแห่งสันติภาพ

33 เช่นนั้นแหละ ผู้ใดก็ตามในพวกท่าน ที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้

34 เกลือเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสชาติของมันไปแล้ว จะเอาเกลือนั้นไปปรุงรสกับอะไรได้

35 เกลือนั้นไม่เหมาะสำหรับใส่ดิน และ ไม่เหมาะสำหรับกองขยะทำปุ๋ย แต่คนทั้งหลายก็โยนมันทิ้งเสีย ผู้ที่มีหูที่จะฟัง จงให้ผู้้นั้นฟังเถิด”

บทที่ 15 พวกฟาริสีขึ้น

1 แล้วบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้พระองค์เพื่อจะฟังพระองค์

2 และพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บน โดยกล่าวว่า “คนนี่ต้อนรับพวกคนบาป และกินด้วยกันกับพวกเขา”

คำอุปมาเกี่ยวกับ แกะที่หลงหายไป (มธ 18:12-14)

3 และพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่พวกเขา โดยตรัสว่า

4 “มีคนใดในพวกท่านที่มีแกะหนึ่งร้อยตัว ถ้าเขาทำตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้่าสืบเก้่าตัวนั้นไว้ในถิ่นทุรกันดาร และไปตามหาตัวซึ่งหายไปนั้น จนกว่าเขาจะพบมันหรือ

5 และเมื่อเขาพบแกะตัวนั้นแล้ว เขาก็วางมันไว้บนไหล่ของเขา โดยมีความปีติยินดี

6 และเมื่อเขามาถึงบ้านแล้ว เขาก็เรียกพวกมิตรสหายของตนและเพื่อนบ้านทั้งหลายให้มาพร้อมกัน โดยกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงปีติยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าซึ่งหายไปนั้นแล้ว’

7 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปีติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่

(27) มธ 16:24; มก 8:34; ลก 9:23; 2 ทธ 3:12 (28) สภษ 24:27 (33) มธ 19:27

(34) มธ 5:13; มก 9:50 (1) มธ 9:10-15 (2) กจ 11:3; กท 2:12 (4) มธ 18:12-14; 1 ปต 2:25

(6) รม 12:15; ลก 19:10; 1 ปต 2:10, 25 (7) มก 2:17; ลก 5:32

คำอุปมาเกี่ยวกับเหรียญที่หายไป

8 หรือหญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ ถ้านางทำเหรียญอันหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนและกวาดบ้าน และค้นหาอย่างขมิขมันจนกว่านางจะพบมันหรือ

9 และเมื่อนางได้พบเหรียญเงินนั้นแล้ว นางก็เรียกเหล่ามิตรสหายของนางและเพื่อนบ้านทั้งหลายของนางให้มาพร้อมกัน โดยกล่าวว่า ‘จงปีติยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินซึ่งข้าพเจ้าได้ทำหายไปนั้นแล้ว’

10 เช่นนั้นแหละ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า มีความปีติยินดีต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่”

คำอุปมาเรื่องบุตรที่หายไป

11 และพระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน

12 และบุตรคนเล็กในสองคนนั้นกล่าวว่า แก่บิดาของตนว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอยกทรัพย์สมบัติที่ตกเป็นส่วนของลูกให้แก่ลูกเถิด’ และบิดาได้แบ่งทรัพย์สมบัติของตนให้แก่บุตรทั้งสอง

13 และหลังจากนั้นไม่กี่วัน บุตรชายคนเล็กนั้นก็รวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมดและออกเดินทางไปยังแผ่นดินไกล และที่นั่นได้ผจญทรัพย์สมบัติของตนด้วยการใช้ชีวิตเสเพล

14 และเมื่อเขาใช้ทรัพย์สมบัติหมดแล้ว ก็เกิดการกีดกันดารอาหารรุนแรงทั่วแผ่นดินนั้น และเขาจึงเริ่มขัดสน

15 และเขาไปและอาศัยอยู่กับพลเมืองของแผ่นดินนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ส่งเขาไปในทุ่งนาของตนเพื่อเลี้ยงพวกหมู

16 และเขาใคร่จะได้อิ่มท้องของเขาด้วยบรรดาผักถั่วที่พวกหมูกินนั้น และไม่มีใครให้แก่เขา

17 และเมื่อเขาสำนึกตัวแล้ว เขาก็กล่าวว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเราตั้งหลายคนมีอาหารเพียงพอและเหลืออยู่ และเรากำลังจะตายเพราะความหิวโหย

18 เราจะลุกขึ้นและไปหาบิดาของเรา และจะกล่าวแก่บิดาว่า “บิดาเจ้าข้า ลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์และต่อหน้าท่าน

19 และไม่ควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป ให้ลูกเป็นเหมือนลูกจ้างคนหนึ่งของท่านเถิด”’

บุตรที่หายไปก็กลับมาด้วยความร้อนใจ

20 และเขาก็ลุกขึ้น และมาหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาของเขาก็เห็นเขา และมีความกรุณา และวิ่งไป และกอดคอของเขา และจูบเขา

21 และบุตรคนนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ลูกได้ทำบาปต่อสวรรค์ และในสายตาของท่าน และไม่ควรที่จะถูกเรียกว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป’

22 แต่บิดากล่าวแก่พวกผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงเอาเสื้อคลุมยาวอย่างดีที่สุดมา และสวมเสื้อคลุมยาวนั้นให้เขา และสวมแหวนวงหนึ่งบนมือของเขา และสวมรองเท้าบนเท้าของเขา

(12) มก 12:44

(18) อพย 9:27; กตว 22:34; ยชว 7:20; 1 ซมอ 15:24; 2 ซมอ 12:13

(20) ยรม 3:12; มธ 9:36; กจ 2:39; อฟ 2:13, 17 (21) สดต 51:4

23 และจงเอาลูกวัวอ้วนพีมาที่นี่ และฆ่ามันเสีย และจงให้พวกเรารับประทานกัน และมีความรื่นเริงยินดีเกิด

24 ด้วยว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายไปแล้ว และกลับมีชีวิตอีก เขาได้หายไป และถูกพบแล้ว' และเขาทั้งหลายก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

บุตรคนโตเปรียบได้กับพวกฟาริสี

25 บัดนี้บุตรชายคนโตของบิดากำลังอยู่ในทุ่งนา และขณะที่เขามา และเข้ามาใกล้บ้านแล้ว เขาก็ได้ยินเสียงดนตรีและการเต้นรำ

26 และเขาได้เรียกคนหนึ่งจากพวกผู้รับใช้นั้น และถามว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร

27 และผู้รับใช้จึงกล่าวแก่เขาว่า 'น้องชายของท่านกลับมาแล้ว และบิดาของท่านได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะบิดาได้รับเขากลับมาโดยสวัสดิภาพ'

28 และพี่ชายก็โกรธ และไม่ยอมเข้าไป ฉะนั้นบิดาของเขาจึงออกมา และชักชวนเขา

29 และเขาตอบบิดาของตนว่า 'ดูเถิด ลูกปรนนิบัติพ่อมาหลายปีแล้ว และลูกมิได้ละเมิดคำบัญชาของพ่อในเวลาใดเลย และพ่อยังไม่เคยให้ลูกแพะสักตัวหนึ่งแก่ลูก เพื่อลูกจะมีความรื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของลูก

30 แต่ทันทีที่ลูกชายคนหนึ่งของพ่อกลับมาแล้ว ผู้ซึ่งได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของพ่อด้วยการคบพวกหญิงโสเภณี พ่อก็ฆ่าลูกวัว

อ้วนพีให้เขา'

31 และบิดากล่าวแก่เขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับพ่อเสมอ และสิ่งของทั้งหมดที่พ่อมีก็นั้นของเจ้า

32 สมควรแล้วที่พวกเราจะรื่นเริงยินดีและดีใจ เพราะน้องชายของเจ้าคนนี้ได้ตายไปแล้ว และกลับมีชีวิตอีก และได้หายไป และถูกพบแล้ว''

บทที่ 16

คำอุปมาเกี่ยวกับคนต้นเรือนอธรรม

1 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ด้วยว่า "มีเศรษฐีคนหนึ่ง ซึ่งมีคนต้นเรือน และคนต้นเรือนนั้นถูกฟ้องต่อเศรษฐีนั้นว่า เขาได้ผลาญทรัพย์สมบัติทั้งหลายของท่านเสีย

2 และเศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมา และกล่าวแก่เขาว่า 'เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านี้เป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้'

3 แล้วคนต้นเรือนนั้นกล่าวภายในตัวเองว่า 'เราจะทำอะไรดี เพราะนายของเรายกถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน เราขูดดินไม่เป็น จะขอทานเรารู้สึกอายใจ

4 เราตัดสินใจแล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือนแล้ว พวกเขาจะรับเราไว้ในบ้านทั้งหลายของพวกเขา'

5 ดังนั้นเขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายทุกคนมาหาเขา และกล่าวแก่คนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายของข้าพเจ้าเท่าไร'

(24) มธ 8:22; ลก 9:60; รม 11:15; อฟ 2:1; คส 2:13; 1 ทธ 5:6

(32) ลก 15:24

(2) รม 14:12; 2 คร 5:10; 1 ปต 4:5

6 และเขากล่าวว่า ‘เป็นหนี้น้ำมันหนึ่ง ร้อยถัง’ และคนต้นเรือนจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘เอาบัญชีของท่านไป และนั่งลงเร็ว ๆ และแก้เป็นห้าสิบถัง’

7 แล้วเขากล่าวแก่อีกคนหนึ่งว่า ‘และ ท่านเป็นหนี้เท่าไร’ และเขากล่าวว่า ‘เป็นหนี้ข้าวสาลีหนึ่งร้อยกระสอบ’ และ คนต้นเรือนจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘จงเอาบัญชี ของท่านไป และแก้เป็นแปดสิบ’

8 และเศรฐฐีก็นำคนต้นเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความเฉลียวฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายแห่งโลกนี้ ในชั่วอายุ ของพวกเขา ก็เฉลียวฉลาดกว่าลูกทั้งหลายแห่งความสว่าง

9 และเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า จงทำ ให้ตัวพวกท่านเองมีเหล่ามิตรสหายด้วย ทรัพย์สมบัติแห่งการอธรรม เพื่อเมื่อ พวกท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับพวกท่านไว้ในที่อยู่อาศัยอันถาวรเป็น นิติย์

10 คนที่สัตย์ซื่อในสิ่งซึ่งน้อยที่สุด ก็สัตย์ ซื่อในสิ่งของมากด้วย และคนที่อธรรมใน สิ่งซึ่งน้อยที่สุด ก็อธรรมในสิ่งของมาก เช่นกัน

11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อ ในทรัพย์สมบัติอธรรม ผู้ใดจะมอบทรัพย์ สมบัติที่แท้จริงไว้ในการดูแลของพวก ท่านเล่า

12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในสิ่ง ของซึ่งเป็นของผู้อื่น ผู้ใดจะมอบสิ่งของ ซึ่งเป็นของพวกท่านเองให้แก่พวกท่าน

เล่า

13 ไม่มีผู้รับใช้คนใดสามารถปรนนิบัติ นายสองนายได้ เพราะว่าเขาจะเกลียดชัง นายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือมิฉะนั้นเขาจะยึดถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะเหยียดหยามนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่าน ทั้งหลายปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทอง พร้อมกันไม่ได้”

พวกฟาริสีหัวเราะเยาะเย้ย

คำสั่งสอนของพระเยซู

14 และพวกฟาริสีด้วย ผู้ซึ่งเป็นคนโลก ได้ยินสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และพวกเขาก็หัว เราะเยาะเย้ยพระองค์

15 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “เจ้า ทั้งหลายเป็นคนเหล่านั้นซึ่งอ้างตัวว่าชอบ ธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบ ใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือ มากในท่ามกลางมนุษย์ ก็เป็นที่สะอิดสะ เือนในสายพระเนตรของพระเจ้า

16 พระราชบัญญัติและพวกศาสนาพยา- กรณ์มีอยู่จนถึงยอห์น ตั้งแต่เวลานั้นมา อาณาจักรของพระเจ้ายิ่งถูกประกาศ และ ทุกคนก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น

17 และฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลกจะล่วง ไป ก็ง่ายกว่าที่จุดหนึ่งของพระราชบัญญัติจะขาดตกไป

พระบัญญัติใหม่เกี่ยวกับการหย่าร้าง

(มธ 5:31-32; 19:5-11)

(มก 10:2-12; 1 คร 7:10-15)

18 ผู้ใดก็ตามที่หย่าภรรยาของตน และ ไปแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง ก็ทำผิดประ

(8) ยน 12:36; อฟ 5:8 (9) ดนล 4:27; มธ 6:19 (10) มธ 25:21 (12) 1 ปต 1:3-4

(13) มธ 6:24; กท 1:10 (14) มธ 23:14 (15) 1 ซมอ 16:7; 1 พศด 28:9

(16) มธ 3:1; ลก 7:29 (17) สดต 102:26; อสย 40:8 (18) มธ 5:32; 19:9; มก 10:11

เวณี และผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่าจากสามีของนางแล้ว ก็ทำผิดประเวณี

เศรฐีและลาซารัส

19 มีเศรฐีคนหนึ่ง ซึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วง และผ้าปานเนื้อละเอียด และรับประทานอาหารอย่างหรูหราทุกวัน ๆ

20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส ซึ่งถูกวางอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรฐีคนนั้น ทั้งตัวเต็มไปด้วยแผล

21 และปรารถนาที่จะถูกเลี้ยงด้วยเศษอาหารทั้งหลายซึ่งตกจากโต๊ะของเศรฐีคนนั้น ยิ่งกว่านั้นพวกสุนัขก็มาและเลียแผลทั้งหลายของเขา

22 และต่อมา คนขอทานนั้นเสียชีวิต และถูกอุ้มไปโดยเหล่าทูตสวรรค์เข้าไปที่อกของอับราฮัม เศรฐีคนนั้นก็เสียชีวิตด้วย และถูกฝังไว้

23 และในนรกเศรฐีคนนั้นจึงเงยหน้าของตนขึ้น โดยเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก และเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน

24 และเศรฐีจึงร้อง และกล่าวว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด และส่งลาซารัสมาเพื่อเขาจะเอาปลายนิ้วของเขาจุ่มในน้ำ และแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้’

25 แต่อับราฮัมกล่าวว่า ‘ลูกเอ๋ย จงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ได้รับของดีทั้งหลายสำหรับตัว และเช่นกันลาซารัสได้

บรรดาของชั่วร้าย แต่บัดนี้เขาถูกปลอบประโลม และเจ้าก็ถูกทรมาน

26 และนอกจากบรรดาสิ่งเหล่านี้ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าคนเหล่านั้นซึ่งอยากข้ามจากที่นี่ไปถึงพวกเจ้าก็ทำไม่ได้ และคนเหล่านั้นที่อยากมาจากที่นั่น ก็ไม่สามารถข้ามมาถึงพวกเราได้’

27 แล้วเศรฐีนั้นจึงกล่าวว่า ‘เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอร้องท่าน บิดาเจ้าข้า ขอท่านส่งลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า

28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน เพื่อลาซารัสจะเป็นพยานแก่พวกเขา เกรงว่าพวกเขาจะมาถึงสถานที่แห่งการทรมานนี้ด้วย’

29 อับราฮัมกล่าวแก่เขาว่า ‘พวกเขามิโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’

30 และเศรฐีนั้นจึงกล่าวว่า ‘มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งไปหาพวกเขาจากความตาย พวกเขาจะกลับใจเสียใหม่’

31 และอับราฮัมกล่าวแก่เขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ พวกเขาก็จะไม่ยอมถูกชักจูงเหมือนกัน ถึงแม้ว่าคนหนึ่งเป็นขึ้นมาจากความตาย’”

บทที่ 17

พระเยซูทรงสอนให้ยกโทษ

1 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกว่า “เป็นไปไม่ได้ที่เหตุให้หลงผิดต่าง ๆ จะไม่มา

(22) มธ 8:11 (24) อสย 66:24; ศคย 14:12; มก 9:42-48

(25) โยบ 21:13; ลก 6:24; ยก 5:5 (29) อสย 8:20; ยน 5:39; กจ 15:21; 2 ทธ 3:15

(31) ยน 5:46; 12:10-11 (1) มธ 18:6-7; มก 9:42; 1 คร 11:19; 2 ธส 1:6; ยด 1:11

ถึง แต่วิถีที่แกผู้ก่อเหตุให้เกิดความ
หลงผิดเหล่านั้น

2 ซึ่งจะเอาหินโมก้อนใหญ่ผูกที่คอของ
ผู้นั้น และผู้นั้นจะถูกทิ้งลงในทะเล ก็ดี
กว่าให้ผู้นั้นทำคนหนึ่งกับผู้เล็กน้อยเหล่านี
นี้ให้หลงผิด

3 จงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี ถ้าพี่น้อง
ของท่านคนหนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จง
ต่อว่าเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยก
โทษให้เขา

4 และถ้าเขาทำการละเมิดต่อท่านเจ็ดครั้ง
ต่อวัน และเจ็ดครั้งต่อวันจะกลับมาหา
ท่านอีก โดยกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้ากลับใจ
แล้ว’ ท่านจงยกโทษให้เขาเถิด”

5 และพวกอัครทูตทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า
ว่า “ขอโปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้า
เพิ่มขึ้นอีก”

6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ถ้าพวก
ท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ดเมล็ด
หนึ่ง พวกท่านจะสามารถกล่าวแก่ต้น
สุกะมินนี้ว่า ‘เจ้าจงถูกถอนขึ้นด้วยโคน
ต้น และเจ้าจงถูกปลูกในทะเล’ และมัน
จะเชื่อฟังพวกท่าน

การรับใช้โดยผู้รับใช้ที่ดี

7 แต่คนใดในพวกท่าน ซึ่งมีผู้รับใช้คน
หนึ่งกำลังไถนาหรือเลี้ยงฝูงสัตว์ จะกล่าว
แก่ผู้รับใช้คนนั้นทันที เมื่อเขากลับมาจาก
ทุ่งนาว่า ‘จงไปและเอนกายลงรับประทาน
เถิด’

8 และจะไม่กล่าวแก่เขามากกว่าหรือว่า
‘จงจัดเตรียมไว้ให้เรารับประทาน และ

คาดเอวของเจ้าไว้ และปรนนิบัติเรา จน
กว่าเราได้กินและดื่มแล้ว และหลังจากนั้น
เจ้าจงกินและดื่มเถิด’

9 นายจะชอบใจผู้รับใช้คนนั้นเพราะเขา
ได้ทำสิ่งต่าง ๆ ที่สั่งให้เขาทำหรือ เราคิด
ว่าไม่

10 ดังนั้นเช่นกันกับพวกท่าน เมื่อพวกท่าน
จะได้กระทำการสิ่งสารพัดเหล่านั้นซึ่งทรง
บัญชาไว้แก่พวกท่านนั้น ก็จงกล่าวว่า
‘พวกข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีผลประ
โยชน์ต่อนาย พวกข้าพเจ้าได้กระทำการซึ่ง
เป็นหน้าที่ของพวกข้าพเจ้าที่จะกระทำ’”

ทรงรักษาคนโรคเรื้อนสิบคนให้หาย

11 และต่อมาขณะที่พระองค์กำลังเสด็จ
ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็เสด็จผ่าน
ระหว่างแคว้นสะมาเรียและแคว้นกาลิลี

12 และขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้าน
แห่งหนึ่ง มีชายเป็นโรคเรื้อนสิบคน
มาพบพระองค์ ผู้ซึ่งยืนอยู่แต่ไกล

13 และพวกเขาส่งเสียงของตน และกล่าว
ว่า “พระเยซู นายเจ้าข้า โปรดเมตตาพวก
ข้าพเจ้าเถิด”

14 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็น
พวกเขาแล้ว พระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า
“จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด” และ
ต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังไป เขาทั้งหลาย
ก็หายสะอาด

15 และคนหนึ่งในพวกเขา เมื่อเขาเห็นว่า
ตัวได้รับการรักษาให้หายแล้ว จึงกลับมา
และถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าด้วยเสียงดัง

16 และชนพาลลงถึงดินที่พระบาทของ

(3) ลุนต 19:17; สกษ 17:10; มธ 18:15 (6) มธ 17:20; มก 9:23 (8) ลก 12:37

(10) โยบ 22:3; สดต 16:2 (11) ลก 9:51; ยน 4:4 (12) ลุนต 13:46; กตว 5:2

(14) ลุนต 13:1-59; 14:1-32; มธ 8:4; ลก 5:14 (15) ลก 5:25; 18:43 (16) 2 พกษ 17:24

พระองค์ โดยขอบพระคุณพระองค์ และ
คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย

17 และพระเยซูตรัสตอบว่า “มีสิบคน
หายสะอาดมิใช่หรือ แต่เก้าคนนั้นอยู่ที่
ไหน

18 ไม่เห็นผู้ใดกลับมาถวายสง่าราศีแด่
พระเจ้า เว้นแต่คนต่างชาติคนนี้”

19 และพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า “จงลุก
ขึ้น ไปตามทางของเจ้าเถิด ความเชื่อของ
เจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติแล้ว”

อาณาจักรของพระเจ้าไม่มา

โดยทางปรากฏแก่ตา

20 และเมื่อพระองค์ถูกเรียกร้องจากพวก
ฟาริสีว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง
เมื่อไร พระองค์ทรงตอบพวกเขา และ
ตรัสว่า “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดย
ให้เป็นสิ่งที่สังเกตได้

21 และพวกเขาจะไม่กล่าวว่า ‘มาดูนี่’
หรือ ‘ไปดูโน้น’ เพราะดูเถิด อาณาจักร
ของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย”

พระคริสต์ตรัสถึงการเสด็จมา

ครั้งที่สองของพระองค์

22 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกว่า
“วันเหล่านั้นจะมาถึง เมื่อท่านทั้งหลายจะ
ปรารถนาเห็นวันหนึ่งแห่งวันทั้งหลายของ
บุตรมนุษย์ แต่ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นวัน
นั้น

23 และพวกเขาจะกล่าวแก่ท่านทั้งหลาย
ว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน้น’ อย่าตาม
พวกเขาไป หรือติดตามพวกเขาเลย

24 ด้วยว่าฟ้าแลบ ที่แลบออกจากฟ้า

สวรรค์ข้างหนึ่งส่องสว่างไปถึงฟ้าสวรรค์
อีกข้างหนึ่งฉันใด บุตรมนุษย์ก็จะเป็น
อย่างนั้นเช่นกันในวันของพระองค์

25 แต่ก่อนอื่นพระองค์จะต้องทนทุกข์
หลายประการ และถูกปฏิเสธโดยคนชั่ว
อายุนี้

26 และมันเคยเป็นในสมัยของโนอาห์
อย่างไร มันก็จะเป็นไปอย่างนั้นเช่นกันใน
สมัยของบุตรมนุษย์

27 พวกเขาได้กิน พวกเขาได้ดื่ม พวกเขา
ได้แต่งงานกับภรรยา พวกเขาได้ถูกยกให้
ในการสมรส จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้า
ในเรือ และน้ำท่วมมา และทำลายพวกเขา
เสียทั้งหมด

28 ในสมัยของโลทที่เช่นกันด้วย พวกเขา
ได้กิน พวกเขาได้ดื่ม พวกเขาได้ซื้อ พวกเขา
ได้ขาย พวกเขาได้ปลูก พวกเขาได้ก่อ
สร้าง

29 แต่ในวันเดียวกันนั้นที่โลทออกไปจาก
เมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้า
สวรรค์ และเผาผลาญพวกเขาเสียทั้งสิ้น

30 มันก็จะเป็นอย่างนั้นในวันนั้นเมื่อ
บุตรมนุษย์เสด็จมาปรากฏ

31 ในวันนั้นคนซึ่งจะอยู่บนดาดฟ้าบ้าน
และสิ่งของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขา
ลงมาเพื่อเก็บสิ่งของนั้นไป และคนที่อยู่
ในทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเช่นกัน

32 จงระลึกถึงภรรยาของโลทเถิด

33 ผู้ใดก็ตามที่พยายามจะเอาชีวิตของ
ตนรอด จะเสียชีวิต และผู้ใดก็ตามที่จะ
ยอมเสียชีวิตของตน จะสงวนชีวิตนั้นไว้

(19) มธ 9:22 (21) ลก 17:23 (22) มธ 9:15 (23) มธ 24:23 (24) มธ 24:27 (25) มก 8:31; ลก 9:22

(26) ปฐก 6:5-13 (27) ปฐก 7:1-16, 19 (28) ปฐก 19 (29) ปฐก 19:16; 2 ปด 2:6

(30) มธ 16:27 (31) มธ 24:17; มก 13:15 (32) ปฐก 19:26 (33) มธ 10:39; มก 8:35

34 เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้น จะมีชายสองคนในที่นอนอันเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้

35 ผู้หญิงสองคนจะกำลังไม่แบ่งด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้

36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้”

37 และพวกเขาตอบและทูลพระองค์ว่า “ที่ไหน พระองค์เจ้าข้า” และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ซากศพอยู่ที่ไหนก็ ตาม ผู่นกอินทรีจะรวมตัวกันอยู่ที่นั่น”

บทที่ 18

หญิงม่ายกับผู้พิพากษาธรรม

1 และพระองค์ตรัสคำอุปมาหนึ่งให้พวกเขาฟังเพื่อจุดประสงค์นี้ เพื่อคนทั้งหลายจะอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่อ่อนระอาใจ
2 โดยตรัสว่า “ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่ง ซึ่งมีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์

3 และมีหญิงม่ายคนหนึ่งในนครนั้น และนางมาหาผู้พิพากษานั้น โดยกล่าวว่า ‘ขอแก้แค้นปฏิปักษ์ของดิฉันให้ดิฉันเถิด’

4 และผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำชั่วขณะหนึ่ง แต่ภายหลังเขากล่าวภายในตัวเองว่า ‘ถึงแม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่เห็นแก่มนุษย์

5 แต่เพราะหญิงม่ายคนนี้รบกวนเรา เราจะแก้แค้นให้นาง เกรงว่าโดยการมาบ่อย ๆ ของนาง นางจะทำให้เราเบื่อหน่าย’”

6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “จงฟังสิ่ง

ที่ผู้พิพากษาธรรมคนนี้กล่าวเถิด

7 และพระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้บรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์เอง ผู้ซึ่งร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนหรือ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงอดทนกับพวกเขานาน

8 เรบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้พวกเขาโดยเร็ว แต่อย่างไรก็ตามเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมา ท่านจะพบความเชื่อบนแผ่นดินโลกหรือ”

คำอุปมาเกี่ยวกับ

คนฟาริสีและคนเก็บภาษี

9 และพระองค์ตรัสคำอุปมานี้แก่บางคน ซึ่งไว้วางใจในตัวเองว่า พวกเขาเป็นคนชอบธรรม และได้เหยียดหยามคนอื่นว่า

10 “ชายสองคนขึ้นไปในพระวิหารเพื่อจะอธิษฐาน คนหนึ่งเป็นคนฟาริสี และอีกคนเป็นคนเก็บภาษี

11 คนฟาริสีนั้นยืน และอธิษฐานภายในตัวเองอย่างนี้ว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่น ๆ ซึ่งเป็นพวกคนฉ้อโกง คนอธรรม คนเล่นชู้ทั้งหลาย และแม้แต่คนเก็บภาษีคนนี้

12 ข้าพระองค์อดอาหารสองหนในสัปดาห์หนึ่ง ข้าพระองค์เอาสิบชักหนึ่งของสิ่งสารพัดที่ข้าพระองค์มีอยู่มาถวาย’

13 และคนเก็บภาษีนั้น ซึ่งยืนอยู่แต่ไกล ไม่ยอมเงยหน้าของตนขึ้นดูฟ้าสวรรค์ แต่ตอกลิ่มของตน โดยทูลว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด’

(34) มธ 24:40 (35) มธ 24:40-41 (37) โยบ 39:30; มธ 24:28

(1) ลก 11:5; รม 12:12; อฟ 6:18 (5) ลก 11:8 (7) วว 6:10 (8) สบ 10:37; 2 ปต 3:8-9

(9) สภข 30:12; ลก 10:29; 16:15 (11) สดต 135:2; อสย 1:15

14 เรบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละ
ลงไปยังบ้านของตนนับว่าชอบธรรมแทน
ที่จะเป็นอีกคนนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัว
ขึ้นจะถูกเหยียดลง แต่คนที่ถ่อมตัวลงจะ
ถูกยกขึ้น”

**พระเยซูทรงอวยพร
พวกเด็กเล็ก ๆ**

(มธ 19:13-15; มก 10:13-16)

15 และเขาทั้งหลายพาพวกทารกมาหา
พระองค์ด้วย เพื่อให้พระองค์ทรงแตะ
ต้องทารกเหล่านั้น แต่เมื่อพวกสาวกของ
พระองค์เห็นสิ่งนั้น พวกเขาก็ห้ามปราม
เขาทั้งหลาย

16 แต่พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาหา
พระองค์ และตรัสว่า “จงยอมให้พวกเด็ก
เล็ก ๆ เข้ามาหาเรา และอย่าห้ามพวกเขา
เลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อม
เป็นของคนเช่นนั้น

17 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ผู้ใดก็ตามที่จะไม่รับอาณาจักรของพระ
เจ้าเหมือนเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง จะไม่มีทาง
ได้เข้าในอาณาจักรนั้นเลย”

เรื่องเศรษฐีหนุ่ม

(มธ 19:16-30; มก 10:17-31)

18 และขุนนางคนหนึ่งถามพระองค์ โดย
กล่าวว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพ
เจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิต
นิรันดร์เป็นมรดก”

19 และพระเยซูตรัสแก่คนนั้นว่า “ท่าน
เรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใด
ประเสริฐนอกจากพระองค์ผู้เดียว นั่นคือ

พระเจ้า

20 ท่านรู้จักพระบัญญัติทั้งหลายแล้วซึ่ง
ว่า ‘อย่าเล่นชู้ อย่าฆ่าคน อย่าลักทรัพย์
อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดา
ของเจ้าและมารดาของเจ้า”

21 และคนนั้นกล่าวว่า “ข้อเหล่านี้
ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่วัย
หนุ่มของข้าพเจ้ามา”

22 บัดนี้เมื่อพระเยซูทรงได้ยินสิ่งเหล่านี้
พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “แต่ท่านยังขาดสิ่ง
หนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่
และแจกจ่ายให้คนยากจน และท่านจะมี
ทรัพย์สมบัติในสวรรค์ และจงมาและตาม
เราไป”

23 และเมื่อเขาได้ยินสิ่งนี้ เขาก็เป็นทุกข์
ยิ่งนัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก

24 และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็น
เขาเป็นทุกข์ยิ่งนัก พระองค์ก็ตรัสว่า “คน
ทั้งหลายที่มั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของ
พระเจ้ายากจริงหนอ

25 เพราะว่าตัวอุจจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่า
คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 และคนทั้งหลายที่ได้ยินสิ่งนั้นจึงกล่าว
ว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

27 และพระองค์ตรัสว่า “สิ่งเหล่านั้น
ซึ่งเป็นไปไม่ได้สำหรับมนุษย์ ก็เป็นไปได้
สำหรับพระเจ้า”

28 แล้วเปโตรทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์
ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ตาม
พระองค์มา”

29 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เรา

(14) โยบ 22:29; มธ 23:12 (15) มธ 19:13; มก 10:13 (16) มธ 18:3; 1 คร 14:20 (17) มธ 18:3; มก 10:15
(18) มธ 19:16; มก 10:17-30 (19) สดด 86:5 (20) อพย 20:12; พบบัญ 5:16; มก 10:19; รม 13:9
(21) ฟป 3:6 (22) มธ 6:19 (24) สภษ 11:28 (27) โยบ 42:2; ยรม 32:17 (28) มธ 19:27 (29) พบบัญ 33:9

กล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีผู้ใดที่ได้สละบ้าน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตรทั้งหลาย เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า 30 ซึ่งจะไม่ได้รับตอบแทนหลายเท่าในเวลานี้ และชีวิตนิรันดร์ในโลกที่จะมานั้น”

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึง

การสิ้นพระชนม์และ

การคืนพระชนม์ของพระองค์

(มธ 20:17-19; มก 10:32-34)

31 แล้วพระองค์ทรงพาลีสองคนมาหาพระองค์ และตรัสกับพวกเขาว่า “ดูเถิดเราทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดที่ได้ถูกเขียนไว้โดยพวกศาสดาพยากรณ์เกี่ยวกับบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ 32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะถูกมอบไว้กับพวกคนต่างชาติ และจะถูกเยาะเย้ย และถูกทำการอับยศต่าง ๆ และถูกถ่มน้ำลายรด

33 และพวกเขาจะเย้ยเยาะท่าน และประหารชีวิตท่านเสีย และวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่”

34 และพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใด ๆ ในสิ่งเหล่านั้นเลย และถ้อยคำนี้ก็ถูกซ่อนไว้จากพวกเขา และพวกเขาไม่ทราบสิ่งเหล่านั้นซึ่งตรัสไว้นั้น

ทรงรักษาคนตาบอดให้หาย

ใกล้เมืองเยรีโค

(มธ 20:29-34; มก 10:46-52)

35 และต่อมาขณะที่พระองค์เสด็จมาใกล้

เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งอยู่ริมหนทาง กำลังขอทาน

36 และเมื่อได้ยินประชาชนเดินผ่านมา เขาก็ถามว่าสิ่งนี้หมายความว่าอะไร

37 และพวกเขابอกเขาว่า พระเยซูแห่งนาซาเร็ธกำลังเสด็จผ่านมา

38 และคนตาบอดนั้นจึงร้องออกมา โดยทูลว่า “พระเยซู พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”

39 และคนทั้งหลายซึ่งเดินไปข้างหน้านั้น จึงห้ามเขาว่า เขาควรนิ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า “พระองค์ผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด”

40 และพระเยซูประทับยืนอยู่ และสั่งให้พาคนตาบอดนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา

41 โดยตรัสว่า “ท่านใครจะให้เราทำอะไรแก่ท่าน” และเขาทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับการมองเห็นของข้าพระองค์”

42 และพระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงได้รับการมองเห็นของท่านเถิด ความเชื่อของท่านได้ทำให้ท่านรอดแล้ว”

43 และในทันใดนั้นเขาก็ได้รับการมองเห็นของเขา และตามพระองค์ไป โดยถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า และประชาชนทุกคน เมื่อพวกเขาได้เห็นสิ่งนั้น ก็ถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้า

(30) โยบ 42:10 (31) สดด 22; อสย 53; มธ 16:21

(32) มธ 27:2; ลก 23:1 (34) มก 9:32; ลก 2:50 (35) มธ 20:29; มก 10:46-52

(38) มธ 9:27 (42) ลก 17:19 (43) ลก 5:26; กจ 4:21; 11:18

บทที่ 19
ศักเคียสคนเก็บภาษี
ได้รับความรอด

1 และพระเยซูเสด็จเข้าและทรงผ่านเข้าไปในเมืองเยรีโค

2 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นผู้นำในท่ามกลางพวกคนเก็บภาษีและเขาเป็นคนมั่งมี

3 และศักเคียสพยายามที่จะเห็นพระเยซูว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด แต่ไม่สามารถทำได้เพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนตัวเตี้ย

4 และเขาวางไปข้างหน้า และปีนขึ้นต้นมะเดื่อเพื่อจะเห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จผ่านมาทางนั้น

5 และเมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงสถานที่แห่งนั้น พระองค์ทรงเงยพระพักตร์ และเห็นศักเคียส และตรัสแก่เขาว่า “ศักเคียสเอ๋ย จงรีบและลงมาเถิด เพราะว่าวันนี้เราจะต้องพักอยู่ที่บ้านของท่าน”

6 และเขาก็รีบและลงมา และต้อนรับพระองค์ด้วยความปิติยินดี

7 และเมื่อคนทั้งหลายเห็นสิ่งนั้นแล้ว พวกเขาทุกคนก็บ่น โดยกล่าวว่า “พระองค์ไปเป็นแขกกับชายคนหนึ่งที่เป็นคนบาป”

8 และศักเคียสยืน และทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรมานสิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนยากจนเครื่องหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้อะไรสิ่งใดจากผู้ใดโดยขอกล่าวหาเท็จ ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสิ่งเท่า”

9 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครัวเรือนนี้แล้ว เพราะเขาเป็นบุตรชายคนหนึ่งของอับราฮัมด้วย

10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด”

คำอุปมาเกี่ยวกับเงินสิบมินา

11 และขณะที่เขาทั้งหลายได้ยिनสิ่งเหล่านี้ พระองค์ทรงเสริมและตรัสคำอุปมาหนึ่ง เพราะพระองค์ทรงอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน

12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า “เจ้านายองค์หนึ่งไปยังแผ่นดินไกล เพื่อจะรับอาณาจักรแห่งหนึ่งสำหรับตนเอง และจะกลับมา

13 และท่านจึงเรียกพวกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมา และมอบเงินสิบมินาไว้แก่พวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนกว่าเราจะมา’

14 แต่พลเมืองของท่านเกลียดชังท่านผู้นั้น และส่งข่าวสารตามหลังท่านไป โดยกล่าวว่า ‘พวกเราไม่ยอมให้ชายผู้นี้ครอบครองเหนือพวกเรา’

15 และต่อมา เมื่อท่านกลับมา โดยได้รับอาณาจักรนั้นมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกพวกผู้รับใช้เหล่านั้นมาหาท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ให้เงินไว้นั้น เพื่อท่านจะได้ทราบว่าเขาทุกคนได้กำไรเท่าไรโดยการค้าขาย

16 แล้วคนแรกมา โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา’

(1) ยชว 6:26; 1 พกษ 16:34 (3) ยน 12:21 (7) มธ 9:11; ลก 5:30; 15:2

(8) อพย 22:1; ลนต 6:5; กตว 5:7; 1 ซมอ 12:3 (9) ลก 3:8; 13:16; รม 4:16; กท 3:7

(10) มธ 18:11; ลก 5:32; รม 5:8 (11) กจ 1:6 (12) มธ 25:14-30; มก 13:34 (14) ยน 1:11

17 และท่านกล่าวแก่เขาว่า ‘ดีแล้ว เจ้าผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าได้สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยมาก เจ้าจะมีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือเมืองสิบเมืองเถิด’

18 และคนที่สองมา โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา’

19 และท่านกล่าวแก่เขาเหมือนกันว่า ‘เจ้าจงครอบครองเหนือเมืองห้าเมืองเช่นกันเถิด’

20 และอีกคนหนึ่งมา โดยกล่าวว่า ‘ท่านเจ้าข้า ดูเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เก็บไว้ในผ้าผืนหนึ่ง’

21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเคร่งครัด ท่านเก็บผลที่ท่านมิได้ลงแรง และเก็บผลที่ท่านมิได้หว่าน’

22 และท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า ‘เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำจากปากของเจ้าเอง เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เจ้ารู้อยู่แล้วว่าเราเป็นคนเคร่งครัด ซึ่งเก็บผลที่เรามิได้ลงแรง และเกี่ยวผลที่เรามิได้หว่าน’

23 ทำไมเจ้าจึงมิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เพื่อเมื่อเรามาแล้ว เราจะได้รับเงินของเราเองพร้อมดอกเบี้ย’

24 และท่านกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ว่า ‘จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา และให้แก่คนที่มิเงินสิบมินา’

25 (และคนเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า ‘ท่านเจ้าข้า เรามีเงินสิบมินาแล้ว’)

26 ‘เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะให้แก่ทุกคนซึ่งมีอยู่แล้ว และจากผู้ที่ไม่มี

แม้แต่ซึ่งเขามีอยู่นั้นก็จะถูกเอาไปจากเขา 27 แต่พวกศัตรูเหล่านั้นของเรา ซึ่งไม่ยอมให้เราครอบครองเหนือพวกเขาเหล่านั้น จงพามาที่นี่ และฆ่าพวกเขาเสียต่อหน้าเรา”

การเสด็จเข้ามา

อย่างผู้มีชัย

(มธ 21:1-11; มก 11:1-11)

(ยน 12:12-19)

28 และเมื่อพระองค์ได้ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จนำหน้าไป โดยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

29 และต่อมา เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานี ที่ภูเขาที่ถูกเรียกว่า ภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงส่งสาวกสองคนของพระองค์ไป

30 โดยตรัสว่า “พวกท่านจงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าพวกท่าน ซึ่งเมื่อพวกท่านเข้าไปแล้ว พวกท่านจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันและจูงมันมาที่นี่เถิด

31 และถ้าผู้ใดถามพวกท่านว่า ‘พวกท่านแก้มันทำไมเล่า’ พวกท่านจงกล่าวแก่เขาอย่างนี้ว่า ‘เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการลูกลาตัวนี้”

32 และสาวกทั้งสองคนที่ถูกส่งไปนั้นก็ไปตามทางของพวกเขา และพบเหมือนกับที่พระองค์ตรัสแก่พวกเขาแล้ว

33 และขณะที่พวกเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของลูกลานั้นกล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านแก้ลูกลาตัวนี้ทำไม”

(17) มธ 25:21, 23; ลก 16:10 (21) มธ 25:24 (22) 2 ซมอ 1:16; โยบ 15:6; มธ 12:37; 25:26

(26) มธ 13:12; 25:29; มก 4:25; ลก 8:18 (28) มก 10:32

(29) มธ 21:1; มก 11:1; ยน 8:1 (32) ลก 22:13

34 และเขาทั้งสองกล่าวว่า “องค์พระผู้
เป็นเจ้าทรงต้องการลูกาตัวนี้”

35 และเขาทั้งสองจึงจูงลูกาตัวนั้นมาถึง
พระเยซู และพวกเขาเอาเสื้อผ้าของตนปู
บนหลังลูกา และพวกเขาเชิญพระเยซู
ขึ้นทรงลูกานั้น

36 และขณะที่พระองค์เสด็จไป เขาทั้ง
หลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูตามหนทาง

37 และเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ คือบัด
นี้ถึงช่วงที่ลงมาจากภูเขามะกอกเทศแล้ว
ฝูงชนทั้งหมดที่เป็นพวกสาวกก็เริ่มมี
ความเปรมปรีดิ์และสรรเสริญพระเจ้าด้วย
เสียงดัง เพราะบรรดาการอิทธิฤทธิ์ที่พวก
เขาได้เห็นนั้น

38 โดยกล่าวว่า “ขอให้พระมหากษัตริย์
ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็น
เจ้าทรงรับพระพร ขอให้มิมีสันติสุขใน
สวรรค์ และสง่าราศีในที่สุด”

39 และบางคนในพวกฟาริสีจากท่าม
กลางประชาชนนั้น กล่าวแก่พระองค์ว่า
“อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามพวกสาวกของ
ท่าน”

40 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับ
พวกเขาว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้า
คนเหล่านี้จะนิ่งเสีย ก้อนหินเหล่านี้ก็คง
ส่งเสียงร้องแทนที่”

ทรงร้องให้เพราะ

กรุงเยรูซาเล็ม

(ลก 13:34-35)

41 และเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ พระ
องค์ทอดพระเนตรดูกรุงนั้น และร้องให้

เรื่องกรุงนั้น

42 โดยตรัสว่า “ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง ได้รู้จัก
สิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับสันติสุขของเจ้า
อย่างน้อยที่สุดในวันของเจ้านี้ แต่เดี๋ยวนี้
สิ่งเหล่านั้นได้ถูกซ่อนไว้จากตาของเจ้า
แล้ว

43 ด้วยว่าวันเหล่านั้นจะมาถึงเจ้า ที่
บรรดาศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินรอบเจ้า
และล้อมเจ้าไว้รอบ และชิงเจ้าไว้ทุกด้าน

44 และจะวางเจ้าลงให้ราบกับพื้นดิน
และลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ภายในเจ้า
และเขาทั้งหลายจะไม่ปล่อยให้ศิลาซ้อน
ทับกันไว้ในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้จัก
เวลาแห่งการเยียมเยียนของเจ้า”

ทรงชำระพระวิหารอีก

(มธ 21:12-16; มก 11:15-18)

(ยน 2:13-17)

45 และพระองค์ได้เสด็จเข้าในพระวิหาร
และทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ขายใน
พระวิหารนั้น และคนทั้งหลายที่ซื้อ

46 โดยตรัสแก่พวกเขาว่า “มีเขียนไว้แล้ว
ว่า ‘นิเวศน์ของเราเป็นนิเวศน์แห่งการ
อธิษฐาน’ แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้
นิเวศน์นั้นเป็น ‘ถ้ำของพวกโจร’”

47 และพระองค์ทรงสั่งสอนทุกวันในพระ
วิหาร แต่พวกปุโรหิตใหญ่ และพวก
ธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชา-
ชนได้หาโอกาสที่จะทำลายพระองค์เสีย

48 และหาไม่พบว่าพวกเขาจะกระทำ
อะไรได้ เพราะว่าประชาชนทุกคนตั้งใจ
ฟังพระองค์มาก

(35) 2 พกษ 9:13; มธ 21:7 (37) ลก 13:17; 18:43 (38) สดต 118:26; ลก 2:14; อฟ 2:14

(40) สบก 2:11 (41) ยน 11:35 (42) กจ 10:36; รม 5:1 (43) ยรม 6:3, 6 (44) 1 พกษ 9:7; มธ 24:2

(45) มก 11:11 (46) อสย 56:7; ยรม 7:11 (47) ลก 21:37; ยน 7:19 (48) ลก 21:38

บทที่ 20

พวกธรรมาจารย์ถามเกี่ยวกับ

สิทธิอำนาจของพระเยซู

(มธ 21:23-27; มก 11:27-33)

- 1 และต่อมาในวันหนึ่งนั้น ขณะที่พระองค์กำลังทรงสั่งสอนประชาชนในพระวิหาร และประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้มาหาพระองค์ พร้อมกับพวกผู้อาวุโส
- 2 และพูดกับพระองค์ โดยกล่าวว่า “จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด หรือผู้หนึ่งเป็นผู้ใดที่ได้ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน”
- 3 และพระองค์ทรงตอบและตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะถามพวกท่านสักข้อหนึ่งด้วย และจงตอบเราเถิด
- 4 บัณฑิตมาของยอห์นนั้นได้มาจากสวรรค์หรือเป็นของมนุษย์”
- 5 และพวกเขาจึงให้เหตุผลกับพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า “ถ้าพวกเราจะกล่าวว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะกล่าวว่า ‘แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่ได้เชื่อยอห์นเล่า’
- 6 แต่ถ้าพวกเรากล่าวว่า ‘เป็นของมนุษย์’ ประชาชนทุกคนก็จะเอาหินขว้างพวกเรา เพราะเขาทั้งหลายปักใจเชื่อว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง”
- 7 และพวกเขาตอบว่า พวกเขาไม่สามารถบอกได้ว่าบัณฑิตมานั้นมาจากไหน
- 8 และพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “เราจะไม่บอกพวกท่านเหมือนกันว่า เรากะทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจอันใด”

คำอุปมาเกี่ยวกับพวกเข้าสวนที่ชั่ว

(อสย 5:1-7; มธ 21:33-46)

(มก 12:1-12)

- 9 แล้วพระองค์เริ่มตรัสคำอุปมานี้ให้ประชาชนฟังว่า “ชายคนหนึ่งได้ปลูกสวนองุ่นแห่งหนึ่ง และให้พวกชาวสวนเข้าสวนนั้น และไปยังแผ่นดินไกลเป็นเวลานาน
- 10 และเมื่อถึงฤดูแล้ว เขาจึงส่งผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาพวกเข้าสวน เพื่อพวกเขาจะได้มอบผลแห่งสวนองุ่นนั้นแก่เขาบ้าง แต่พวกเข้าสวนนั้นได้เขียนตีคนนั้น และได้ส่งเขาให้กลับไปมือเปล่า
- 11 และอีกครั้ง เขาก็ส่งผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไป และพวกเข้าสวนได้เขียนตีเขาด้วย และทำการอภัยศต่าง ๆ แก่เขา และได้ส่งเขาให้กลับไปมือเปล่า
- 12 และอีกครั้ง เขาก็ส่งคนที่สามไป และพวกเข้าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บด้วย และผลักไสเขาออกไป
- 13 แล้วเจ้าของสวนองุ่นจึงกล่าวว่า ‘เราจะทำอะไรดี เราจะส่งบุตรชายที่รักของเราไป อาจเป็นได้ว่าพวกเขาจะเคารพบุตรนั้นเมื่อพวกเขาเห็นเขา’
- 14 แต่เมื่อพวกเข้าสวนเห็นบุตรนั้น พวกเขาก็ให้เหตุผลในท่ามกลางพวกเขาเอง โดยกล่าวว่า ‘คนนี้แหละเป็นทายาท จงมาเถิด ให้พวกเราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกนั้นจะเป็นของพวกเรา’
- 15 ดังนั้นพวกเขาจึงผลักบุตรคนนั้นออกไปนอกสวนองุ่น และฆ่าเขาเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนองุ่นจะทำอะไรกับคนเหล่านี้

(1) มธ 21:23-27 (2) กจ 4:7; 7:27 (4) ยน 1:26, 31

(6) ลก 7:24-30 (9) มก 12:1-12 (10) 1 ธส 2:15

(14) มธ 27:21-23; ยน 11:47-48; สบ 1:1-3 (15) ลก 23:33

นั้น

16 เขาจะมาและทำลายพวกเข้าสวนเหล่านี้อย่างไร และจะให้สวนองุ่นนั้นแก่คนอื่น” และเมื่อคนทั้งหลายได้ยินสิ่งนั้น พวกเขาก็กล่าวว่า “ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

17 และพระองค์ทรงฟังดูพวกเขา และตรัสว่า “แล้วพระวจนะซึ่งถูกเขียนไว้นั้นมีความหมายอะไรซึ่งว่า ‘ศิลาซึ่งพวกช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ศิลาอันเดียวกันนั้นได้กลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’

18 ผู้ใดก็ตามที่จะล้มทับศิลานั้น จะถูกทำให้แตกหักไป แต่ผู้ใดก็ตามที่จะถูกศิลานี้ตักทับ ศิลาอันนั้นจะบดขยี้ผู้นั้นจนแหลกเป็นผุยผง”

คำถามเกี่ยวกับการส่งส่วย

19 และพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ ในช่วงเวลานั้นเองหาโอกาสที่จะลงมือจับพระองค์ และพวกเขากลับประชาชนเพราะพวกเขาพูดออกมา พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขา

20 และพวกเขาเฝ้าดูพระองค์ และส่งพวกสอดแนมไป ผู้ซึ่งควรจะแสวงหาตัวเองเป็นคนชอบธรรม เพื่อพวกเขาจะจับผิดในบรรดาพระดำรัสของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและสิทธิอำนาจของผู้ว่าราชการ

21 และคนเหล่านั้นถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกเราทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนอย่างถูกต้อง และท่านไม่เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทาง

ของพระเจ้าอย่างแท้จริง

22 เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่ที่พวกเราส่งส่วยให้แก่ซีซาร์”

23 แต่พระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของพวกเขา และตรัสแก่พวกเขาว่า “พวกเจ้าทดลองเราทำไม

24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด เงินตราเหรียญนี้มีรูปและคำจารึกของผู้ใด” พวกเขาตอบและกล่าวว่า “ของซีซาร์”

25 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เหตุฉะนั้นสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า”

26 และคนเหล่านั้นไม่สามารถจับผิดในบรรดาพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนได้ และพวกเขาก็อัศจรรย์ใจในพระดำรัสตอบของพระองค์ และนิ่งอยู่

ทรงตอบพวกสะดูสีเกี่ยวกับ

การเป็นขึ้นมาจาก

(มธ 22:23-33; มก 12:18-27)

27 แล้วบางคนในพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ผู้ซึ่งปฏิเสธว่ามีการเป็นขึ้นมาจากความตายใด ๆ และพวกเขาถามพระองค์

28 โดยกล่าวว่า “อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนถึงพวกเราว่า ‘ถ้าพี่ชายของผู้ใดตาย ซึ่งมีภรรยา และเขาตายโดยไม่มีบุตร ให้น้องชายของเขารับภรรยาของพี่ชายนั้นไว้ เป็นภรรยาของตน และสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชายของตน’

29 ฉะนั้นมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน และพี่หัว

(16) รม 11:1, 11 (17) สดต 118:22 (18) อสย 8:14-15; ดนล 2:34-35, 44-45; มธ 21:44

(20) มธ 22:15 (21) มธ 22:16; มก 12:14 (25) มธ 17:24-27; รม 13:7; 1 ปด 2:13-17

(27) มธ 22:23-33; มก 12:18-27; กจ 23:6-8

ปีได้รับหญิงคนหนึ่งมาเป็นภรรยา และตายโดยไม่มีบุตร

30 และคนที่สองจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และเขาตายโดยไม่มีบุตร

31 และคนที่สามจึงรับหญิงนั้น และในทำนองเดียวกันทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกัน และพวกเขาไม่มีบุตร และก็ตาย

32 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย

33 เหตุฉะนั้น ในการเป็นขึ้นมาจากความตาย หญิงคนนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยว่าชายทั้งเจ็ดคนได้นางเป็นภรรยาแล้ว”

34 และพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “ลูก ๆ แห่งโลกนี้สมรสกัน และถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน

35 แต่เขาเหล่านั้นซึ่งจะถูกนับว่าสมควรที่จะได้รับโลกนั้น และการเป็นขึ้นมาจากความตาย ก็ไม่สมรสกัน และไม่ถูกยกให้เป็นสามีภรรยากัน

36 และพวกเขาไม่สามารถตายได้อีกต่อไปแล้ว เพราะพวกเขาเท่าเทียมกับพวกทูตสวรรค์ และเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า โดยเป็นลูกทั้งหลายแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น

37 บัดนี้ที่ว่าพวกคนที่ตายก็ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ แม้แต่โมเสสก็ยังได้สำแดงที่พุ่มไม้ นั้น เมื่อท่านเรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ‘เป็นพระเจ้าของอับราฮัม และเป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’

38 เพราะพระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของ

คนตาย แต่ของคนที่มีชีวิต ด้วยว่าทุกคนมีชีวิตอยู่สำหรับพระองค์”

พวกธรรมาจารย์ไม่สามารถ

ตอบพระเยซูได้

(มธ 22:41-46; มก 12:35-37)

39 แล้วบางคนในพวกธรรมาจารย์ตอบว่า “อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว”

40 และหลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่กล้าถามคำถามใด ๆ กับพระองค์อีกต่อไป

41 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “คนทั้งหลายกล่าวได้อย่างไรว่า พระคริสต์เป็นบุตรชายของดาวิด

42 และดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา

43 จนกว่าเราจะทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’

44 ฉะนั้นดาวิดทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วพระองค์จะเป็นบุตรชายของดาวิดได้อย่างไร”

พระเยซูทรงตำหนิพวกธรรมาจารย์

(มธ 23:1-36; มก 12:38-40)

(ลก 11:37-54)

45 แล้วต่อหน้าประชาชนทุกคน พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า

46 “จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ซึ่งปรารณาเดินไปมาในเสื้อคลุมยาว และรักบรรดาการค้ำับในตลาดทั้งหลาย และบรรดาที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลาทั้งหลาย และบรรดาที่เอนกายลงอันมี

(35) ฟป 3:11 (36) รม 8:23; 1 คร 15:42 (37) อพย 3:1; กจ 7:30 (38) รม 6:10

(41) มธ 22:41; มก 12:35 (42) สดต 110:1; กจ 2:34 (44) กจ 13:22-23; รม 1:3

(45) มธ 23:1; มก 12:38 (46) มธ 23:5; ลก 11:43; 14:7

เกียรติในการเลี้ยงทั้งหลาย

47 ผู้ซึ่งเขมือบบ้านของพวกหญิงม่าย และอธิษฐานเสียยืดยาวเพื่อตบตา พวกเดียวกันนี้จะได้รับพระอาญาที่มากยิ่งขึ้น”

บทที่ 21

เงินถวายของหญิงม่าย

(มก 12:41-44)

1 และพระองค์เสวยพระพักตร์ และทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายโยนเงินถวายของตนเข้าไปในตู้เก็บเงินถวาย

2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายยากจนคนหนึ่งโยนเหรียญทองแดงสองอันไว้ในนั้นด้วย

3 และพระองค์ตรัสว่า “เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายยากจนคนนี้ไดโยนไว้ข้างในมากกว่าบรรดาคนเหล่านี้

4 เพราะว่าคนเหล่านี้ทุกคนไดโยนเงินจากทรัพย์เหลือเฟือของตนเข้าไปในบรรดาของถวายของพระเจ้า แต่นางจากความขัดสนของนางไดโยนสิ่งเลี้ยงชีพทั้งหมดที่นางมีอยู่ไว้ในนั้น”

ทรงเทศนาที่ภูเขามะกอกเทศ

(มธ 24-25; มก 13)

5 และขณะที่บางคนกล่าวถึงพระวิหารว่า พระวิหารได้ถูกตกแต่งไว้ด้วยศิลางามต่าง ๆ และเครื่องถวายทั้งหลาย พระองค์ก็ตรัสว่า

6 “สำหรับสิ่งเหล่านี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นวันเหล่านั้นจะมาซึ่งจะไม่มีศิลาก้อนใดที่

ซ้อนทับกันเหลืออยู่เลย ที่จะไม่ถูกขว้างลง”

7 และเขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ โดยทูลว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า แต่สิ่งเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร และอะไรจะเป็นหมายสำคัญเมื่อสิ่งเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้น”

เส้นทางของยูดีน

(มธ 24:4-14)

8 และพระองค์ตรัสว่า “จงระวังให้ดีเพื่อพวกท่านจะไม่ถูกล่อลวงให้หลง ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และว่า ‘เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว’ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายอย่าตามพวกเขาไปเลย

9 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องบรรดาการสงครามและความสับสนวุ่นวายทั้งหลาย อย่าหวาดกลัวเลย ด้วยว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องบังเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที”

10 แล้วพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “‘*ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้ประชาชาติ และราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักร*’

11 และบรรดาแผ่นดินไหวใหญ่จะเกิดขึ้นในสถานที่หลายแห่ง และจะเกิดบรรดาการกันดารอาหาร และโรคระบาดอย่างร้ายแรงทั้งหลาย และภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ อันน่ากลัว และจะมีหมายสำคัญใหญ่ ๆ จากฟ้าสวรรค์

12 แต่ก่อนสิ่งสารพัดเหล่านี้ พวกเขาจะลงไม้ลงมือกับพวกท่าน และจะข่มเหงพวกท่าน โดยมอบพวกท่านไว้แก่ธรรม-

(47) มธ 6:5-6; 23:14 (1) มก 12:41 (2) มก 12:42 (3) 2 คร 8:12 (4) 2 คร 8:12

(5) มธ 24:1; มก 13:1 (6) อสย 64:10; พคด 2:6 (8) มธ 24:4; มก 13:5; อฟ 5:6

(9) วอ 6:4 (10) มธ 24:7 (11) วอ 6:12 (12) มก 13:9; ยน 16:2

ศาลาทั้งหลาย และเข้าไปในคุกทั้งหลาย โดยถูกนำตัวไปอยู่ต่อหน้าบรรดาษัตริย์ และผู้ปกครองทั้งหลาย เพราะเห็นแก่ นามของเรา

13 และมันจะกลายเป็นโอกาสที่พวกท่าน จะได้เป็นพยาน

14 เหตุฉะนั้น จงตัดสินใจของพวก ท่านเลยว่า จะไม่ไต่รตรองล่วงหน้าว่าพวก ท่านจะตอบอะไรดี

15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและสติปัญญาแก่ พวกท่าน ซึ่งปฏิบัติทั้งสิ้นของพวกท่าน จะไม่สามารถปฏิเสธหรือต่อต้านได้

16 และท่านทั้งหลายจะถูกทรยศโดยทั้ง บิดามารดา และพี่น้อง และพวกญาติ และมิตรสหายทั้งหลาย และพวกเขาจะเป็นเหตุให้บางคนในพวกท่านถูกประหาร ชีวิต

17 และพวกท่านจะถูกเกลียดชังโดยคน ทั้งสิ้นเพราะเห็นแก่นามของเรา

18 แต่จะไม่มีผมสักเส้นเดียวแห่งศีรษะ ของพวกท่านพินาศเลย

19 ท่านทั้งหลายครอบครองจิตใจของ พวกท่านไว้ด้วยความอดทนของพวกท่าน

การทำลายกรุงเยรูซาเล็มในอนาคต

(มธ 24:15-21; มก 13:14-23)

20 และเมื่อพวกท่านจะเห็นกรุงเยรูซา- เล็มถูกล้อมรอบไว้ด้วยกองทัพทั้งหลาย เมื่อนั้นจงรู้เถิดว่าการทิ้งร้างของกรุงนั้นก็ ใกล้เข้ามาแล้ว

21 แล้วจงให้คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแคว้น ยูเดียหนีไปยังภูเขทั้งหลาย และจงให้คน

ทั้งหลายซึ่งอยู่ในท่ามกลางกรุงออกไป และอย่าให้คนทั้งหลายที่อยู่บ้านนอกเข้า มาในกรุง

22 เพราะว่าวันเหล่านี้เป็นวันทั้งหลาย แห่งการแก้แค้น เพื่อสิ่งสารพัดซึ่งถูก เขียนไว้นั้นจะสำเร็จจริง

23 แต่วิบัติแก่คนทั้งหลายที่มีเด็กใน ครรภ์ และแก่คนทั้งหลายที่มีลูกอ่อนกิน นมอยู่ในวันเหล่านั้น เพราะว่าจะมีความ ทุกข์ร้อนใหญ่หลวงในแผ่นดิน และพระ พิโรธบนประชาชนนี้

24 และเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยคมดาบ และจะถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยในทุกประ ชาชาติ และกรุงเยรูซาเล็มจะถูกพวกคน ต่างชาติเหยียบย่ำ จนกว่าเวลาทั้งหลาย แห่งพวกคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน

การเสด็จกลับมาด้วยสง่าราศี

ของพระคริสต์

(มธ 24:29-31; มก 13:24-27)

25 และจะมีบรรดาหมายสำคัญในดวง อาทิตย์ และในดวงจันทร์ และในดวงดาว ทั้งหลาย และบนแผ่นดินโลกจะมีความ ทุกข์ร้อนของประชาชาติต่าง ๆ พร้อมกับ ความมั่งงวย ทะเลและคลื่นทั้งหลายที่ คำนวณ

26 ใจของคนทั้งหลายที่ทำให้พวกเขา หมดสิ้นเรี่ยวแรงเพราะความกลัว และ เพราะสังหรณ์ถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งจะบังเกิด ขึ้นบนแผ่นดินโลก ด้วยว่า ‘บรรดาสิ่ง ที่มีอำนาจที่อยู่ในฟ้าสวรรค์จะถูกเขย่าให้ สะเทือน’

(13) ฟป 1:12; 2 ธส 1:5 (14) มธ 10:19 (15) กจ 6:10 (16) มคา 7:6; มก 13:12

(17) มธ 10:22 (18) มธ 10:30; ลก 12:7 (20) มธ 24:15 (22) อสย 63:4; ดนล 9:24

(23) มธ 24:19 (24) ดนล 9:27; 12:7 (25) อสย 13:9; มธ 24:29 (26) มธ 24:29

27 และเมื่อนั้นเขาทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆก่อนหนึ่ง ด้วยฤทธาภาพและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่
28 และเมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้นแล้วจงมองขึ้น และเงยศีรษะของพวกท่านขึ้นเถิด ด้วยว่าการไถ่ของพวกท่านใกล้เข้ามาแล้ว”

คำอุปมาเกี่ยวกับต้นมะเดื่อ

(มธ 24:32-33; มก 13:28-29)

29 และพระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งแก่เขาทั้งหลายว่า “จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งสิ้นเถิด

30 เมื่อพวกมันแตกหน่อแล้วตอนนี้ ท่านทั้งหลายก็เห็นและทราบอยู่เองว่า บัดนี้ฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว

31 ดังนั้นพวกท่านก็เช่นกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พวกท่านจงทราบเถิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว

32 เรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไป จนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จจริง

33 ฟาสาวรรคและแผ่นดินโลกจะล่วงไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย

จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน

34 และจงระวังตัวพวกท่านเองให้ดี เกรงว่าในเวลาใดใจของพวกท่านจะล้นไปด้วยการดื่มหรือกินเกินขนาด และด้วยความมึนเมา และด้วยบรรดาความกังวลแห่งชีวิตนี้ และวันนั้นจึงมาถึงพวกท่านโดยที่ท่านไม่รู้ตัว

35 เพราะว่าดุจกับดักอันหนึ่งวันนั้นจะมา

ถึงทุกคนที่อาศัยอยู่บนพื้นแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

36 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อท่านทั้งหลายจะถูกนับว่าสมควรที่จะหนีพ้นสิ่งสารพัดเหล่านี้ที่จะบังเกิดมานั้น และเพื่อจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้”

37 และในเวลากลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และในเวลากลางคืนพระองค์ก็เสด็จออกไป และประทับในภูเขาที่ถูกเรียกว่า ภูเขามะกอกเทศ

38 และบรรดาประชาชนก็มาหาพระองค์ แต่เขารู้ในพระวิหารเพื่อจะฟังพระองค์

บทที่ 22

ยูดาสตกลงว่าจะทรยศพระเยซู

(มธ 26:14-15; มก 14:10-11)

1 บัดนี้เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อมาถึงแล้ว ซึ่งถูกเรียกว่า ปัสกา

2 และพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาโอกาสว่า พวกเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะพวกเขากลัวประชาชน

3 แล้วชาตานเข้าไปสิงในยูดาส ที่มีนามสกุลว่าอิสคาริโอท โดยอยู่ในจำนวนสิบสองคนนั้น

4 และเขาไปตามทางของตน และปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่าเขาจะทรยศพระองค์ให้พวกเขาได้อย่างไร

5 และพวกเขาก็ดีใจ และตกลงว่าจะให้เงินแก่เขา

6 และยูดาสได้สัญญาไว้ และหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่พวกเขาเมื่อว่าง

(27) ดนล 7:13; มธ 16:27 (28) รม 8:19 (29) มธ 24:32; มก 13:28 (33) อสย 40:8 (34) มธ 24:42

(35) 1 ธส 5:2; วา 3:3 (36) สดด 1:5; มธ 24:42; มก 13:33 (37) ลก 22:39; ยน 8:1 (1) มธ 26:2; มก 14:1

(2) สดด 2:2; ยน 11:47; กจ 4:27 (3) มธ 10:2; มก 14:10; ยน 13:2 (5) ศคย 11:12 (6) สดด 41:9

ประชาชน

การเตรียมสำหรับเทศกาลปัสกา

(มธ 26:17-19; มก 14:12-16)

7 แล้ววันแห่งเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อมาถึงแล้ว เมื่อลูกแกะสำหรับปัสกานั้นต้องถูกฆ่าเสีย

8 และพระองค์ทรงส่งเปโตรและยอห์นไปโดยตรัสว่า “จงไปและจัดเตรียมปัสกาไว้ให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะกิน”

9 และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า “พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์ทั้งหลายจัดเตรียมที่ไหน”

10 และพระองค์ตรัสแก่เขาทั้งสองว่า “ดูเถิด เมื่อท่านทั้งสองเข้าไปในกรุงแล้ว ชายคนหนึ่งที่กำลังทูนหม้อน้ำมาจะพบพวกท่าน จงตามคนนั้นเข้าไปในบ้านที่เขาเข้าไปนั้น

11 และพวกท่านจะกล่าวแก่เจ้าของบ้านนั้นว่า ‘พระอาจารย์ตรัสแก่ท่านว่า “ห้องรับรองแขกอยู่ที่ไหน ที่ซึ่งเราจะกินปัสกากับพวกสาวกของเรา呢”’

12 และเจ้าของบ้านจะชี้ให้พวกท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้เถิด”

13 และเขาทั้งสองจึงไป และพบเหมือนกับพระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขา และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

เทศกาลปัสกา

(มธ 26:20; มก 14:17; ยน 13)

14 และเมื่อถึงเวลานั้น พระองค์ทรงเอนพระกายลง และอัครทูตสิบสองคนนั้นก็

เอนกายลงพร้อมกับพระองค์

15 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ด้วยความปรารถนาเราปรารถนาที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะทนทุกข์

16 ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกานี้อีก จนกว่าปัสกานั้นจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า”

17 และพระองค์ทรงหยิบถ้วย และทรงขอบพระคุณ และตรัสว่า “จงรับถ้วยนี้ไปและแบ่งถ้วยนี้ในท่ามกลางพวกท่าน

18 เพราะเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำองุ่นจากเถาองุ่นต่อไปอีก จนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา”

การตั้งพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า

(มธ 26:26-29; มก 14:22-25)

(1 คร 11:23-26)

19 และพระองค์ทรงหยิบขนมปัง และทรงขอบพระคุณ และทรงหักมัน และส่งให้แก่พวกสาวก โดยตรัสว่า “นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา”

20 ในทำนองเดียวกัน ทรงหยิบถ้วยเหมือนกันหลังจากอาหารเย็น โดยตรัสว่า “ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อท่านทั้งหลาย

อัครทูตคนหนึ่งจะทรยศพระเยซู

(มธ 26:21-25; มก 14:18-21)

(ยน 13:18-30)

21 แต่ดูเถิด มือของคนหนึ่งที่ทรยศเราก็ออยู่กับเราบนโต๊ะ

22 และบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้

(7) มธ 26:17-19; มก 14:12-16 (13) ลก 19:32 (14) มธ 26:20; มก 14:17

(16) ลก 14:15; กจ 10:41; วว 19:9 (18) มธ 26:29; มก 14:25 (19) มธ 26:26; มก 14:22; 1 คร 11:23

(20) 1 คร 10:16 (21) สดด 41:9; มธ 26:21 (22) มธ 26:24

ทรงดำริไว้แล้วจริง แต่วิบัติแก่คนนั้น ซึ่ง
โดยคนนั้นบุตรมนุษย์ถูกทรยศไว้”

23 และพวกเขาเริ่มสอบถามในท่ามกลาง
พวกเขาเองว่า คนไหนในพวกเขาจะกระ
ทำสิ่งนี้

ยากอบและยอห์นอยากเป็นใหญ่

24 และมีการเถียงกันในท่ามกลางพวก
เขาด้วยว่า คนไหนในพวกเขาจะถูกนับว่า
เป็นใหญ่ที่สุด

25 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า
“บรรดาภักษัตริย์ของพวกคนต่างชาติย่อม
เป็นเจ้าเหนือพวกเขา และคนทั้งหลายที่
ใช้อำนาจเหนือพวกเขา ถูกเรียกว่าผู้มี
พระคุณทั้งหลาย

26 แต่พวกท่านจะไม่เป็นอย่างนั้น แต่ผู้ที่
เป็นใหญ่ที่สุดในท่ามกลางพวกท่าน ให้
ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้ที่มีอายุน้อยกว่า และผู้
ที่เป็นเอกเป็นต้น ให้เป็นเหมือนคนที่รับ
ใช้

27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกาย
ลงรับประทานอาหาร หรือผู้ที่รับใช้ ผู้
ที่เอนกายลงรับประทานอาหารมิใช่หรือ
แต่ว่าในท่ามกลางท่านทั้งหลายเราเป็น
เหมือนผู้รับใช้

พวกอัครทูตจะพิพากษาคณอิสราเอล

ในอาณาจักรของพระเจ้า

28 ท่านทั้งหลายเป็นคนเหล่านั้นซึ่งได้อยู่
ต่อเนื่องกับเราในบรรดาการถูกทดลอง
ของเรา

29 และเรากำหนดอาณาจักรหนึ่งไว้ให้แก่
ท่านทั้งหลาย เหมือนที่พระบิดาของเราได้

ทรงกำหนดไว้ให้แก่เรา

30 เพื่อท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะ
ของเราในอาณาจักรของเรา และนั่งบน
บรรดาบัลลังก์โดยพิพากษาคณอิสราเอล
สิบสองเผ่า”

ทรงพยากรณ์ถึงการปฏิเสธของเปโตร

(มธ 26:33-35; มก 14:29-31)

31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “ซีโมน
ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ปรารถนาที่จะ
ได้พวกท่านไป เพื่อมันจะเผ็ดร้อนพวก
ท่านเหมือนข้าวสาลี

32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อ
ความเชื่อของท่านจะไม่ขาดไป และเมื่อ
ท่านหันกลับมาแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้ง
หลายของท่าน”

33 และเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้า
ข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระ
องค์ ทั้งเข้าคุกและถึงแก่ความตาย”

34 และพระองค์ตรัสว่า “เราบอกท่าน
เปโตรเอ๋ย ว่าไถ่จะไม่ขึ้นวันนี้ ก่อนท่านจะ
ปฏิเสธสามครั้งว่าท่านรู้จักเรา”

พวกสาวกออกไปพร้อมกับคำทรงเตือน

35 และพระองค์ตรัสกับพวกสาวกว่า
“เมื่อเราได้ส่งท่านทั้งหลายออกไปโดย
ปราศจากกระเป๋า และย่าม และบรรดา
รองเท้านั้น พวกท่านขัดสนสิ่งใดบ้าง
หรือ” และเขาทั้งหลายทูลว่า “ไม่ได้ขาด
สิ่งใดเลย”

36 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “แต่
บัดนี้ ผู้ที่มีกระเป๋า ให้ผู้นั้นเอามັນไป
และย่ามของเขาเช่นกัน และผู้ที่ไม่มีดาบก็

(23) มธ 26:22 (24) มก 9:34; ลก 9:46 (25) มธ 20:25; มก 10:42 (26) มธ 20:26

(27) มธ 20:28; ลก 12:37 (28) สบ 2:18 (29) มธ 24:47 (30) สดด 49:14; มธ 8:11

(31) อมส 9:9; 1 ปต 5:8 (32) ยน 17:9 (34) มธ 26:33; มก 14:29 (35) มธ 10:9; มก 6:8

ให้เขาขายเสื้อผ้าของตน และซื้อดาบเล่มหนึ่ง

37 ด้วยว่าเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า พระวจนะนี้ซึ่งถูกเขียนไว้แล้วนั้นยังต้องสำเร็จในเราว่า ‘และท่านได้ถูกนับไว้ในท่ามกลางบรรดาผู้ละเมิด’ เพราะว่าสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับเรานั้นมีจุดจบ”

38 และเขาทั้งหลายทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด นี่คือดาบสองเล่ม” และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ก็เพียงพอแล้ว”

พระเยซูในสวนเกทเซมนี

(มธ 26:36-46; มก 14:32-42)

(ยน 18:1)

39 และพระองค์ทรงออกมา และเสด็จไปตามที่พระองค์เคยทำ ไปยังภูเขามะกอกเทศ และพวกสาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย

40 และเมื่อพระองค์ทรงอยู่ที่สถานที่นั้นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงอธิษฐานขอให้ท่านทั้งหลายไม่เข้าในการทดลอง”

41 และพระองค์ทรงปลีกตัวออกไปจากพวกเขาไกลประมาณขว้างหินตก และทรงคุกเข่าลง และอธิษฐาน

42 โดยทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จเถิด”

43 และทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่พระองค์จากสวรรค์ โดยช่วยชูกำลังพระ

องค์

44 และเมื่อพระองค์ทรงปวดร้าว พระองค์ยังทรงอธิษฐานหนักมากขึ้น และหยาดเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตหยดใหญ่ ๆ ร่วงลงสู่พื้นดิน

45 และเมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นจากการอธิษฐานแล้ว และเสด็จมาถึงพวกสาวกของพระองค์ พระองค์ทรงพบพวกเขานอนหลับอยู่ด้วยความเศร้าใจ

46 และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายนอนหลับทำไม จงลุกขึ้นและอธิษฐาน เกรงว่าท่านทั้งหลายจะเข้าในการทดลอง”

พระเยซูทรงถูกทรยศด้วยการจับ

(มธ 26:47-56; มก 14:43-50)

(ยน 18:3-11)

47 และขณะที่พระองค์ยังตรัสอยู่ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ถูกเรียกว่า ยูดาส คนหนึ่งในสิบสองคนนั้น นำหน้าพวกเขา มา และเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจะจับพระองค์

48 แต่พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ยูดาสเอ๋ย ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ”

49 เมื่อคนทั้งหลายซึ่งอยู่รอบพระองค์เห็นว่าเกิดอะไรต่อไป พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกเราควรฟันด้วยดาบหรือ”

50 และคนหนึ่งในพวกเขา ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต และตัดหูข้างขวาของเขาขาด

51 และพระเยซูทรงตอบและตรัสว่า

(37) อสย 53:12; มก 15:28 (39) มธ 26:36; ลก 21:37 (40) มธ 26:36; มก 14:32

(41) มธ 26:39; มก 14:35 (42) ยน 4:34; 5:30; 6:38; 8:29 (43) มธ 4:11 (44) ยน 12:27; สบ 5:7

(46) 1 พศด 16:11; ลก 9:32 (47) มธ 26:47; มก 14:43; ยน 18:3 (48) สภข 27:6 (50) มธ 26:51

“ท่านทั้งหลายพอเสียทีเถอะ” และพระองค์ทรงแต่งตั้งบิชอปของคนที่นั้น และรักษาเขาให้หาย

52 แล้วพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้อาวุโสซึ่งมายังพระองค์นั้นว่า “ท่านทั้งหลายออกมาเหมือนต่อสู้อยู่กับโจรหรือ พร้อมด้วยดาบหลายเล่มและไม้ตะบองหลายอัน

53 เมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน พวกท่านก็ไม่ได้ยื่นมือออกจับเรา แต่นี่เป็นเวลาของพวกท่าน และเป็นอำนาจแห่งความมืด”

**พระเยซูทรงถูกจับ
เปโตรปฏิเสธพระองค์**

(มธ 26:57, 69-75)

(มก 14:53-54, 66-72)

(ยน 18:12-18, 25-27)

54 แล้วพวกเขาก็จับพระองค์ และนำพระองค์ไป และพาพระองค์เข้าไปในบ้านของมหาปุโรหิต และเปโตรติดตามไปห่าง ๆ

55 และเมื่อพวกเขาก่อกองไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งลงในท่ามกลางพวกเขา

56 แต่สาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรขณะที่เขานั่งอยู่ข้างกองไฟนั้น และเพ่งดูเขา และกล่าวว่า “ชายคนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย”

57 และเปโตรปฏิเสธพระองค์ โดยกล่าวว่า “แม่เอ๋ย ข้าไม่รู้จักคนนั้น”

58 และหลังจากนั้นไม่นาน อีกคนหนึ่งเห็นเปโตร และกล่าวว่า “เจ้าเป็นพวก

เดียวกับคนเหล่านั้นด้วย” และเปโตรกล่าวว่า “พ่อเอ๋ย ข้าไม่ได้เป็น”

59 และอยู่มาประมาณอีกหนึ่งชั่วโมงมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรง โดยกล่าวว่า “แท้จริงแล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี”

60 และเปโตรกล่าวว่า “พ่อเอ๋ย ข้าไม่รู้เจ้าพูดอะไร” และในทันใดนั้น ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่ ไก่ก็ขัน

61 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหันไป และทอดพระเนตรดูเปโตร และเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า “ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง”

62 และเปโตรก็ออกไป และร้องไห้เป็นทุกข์ขึ้น

พระเยซูทรงถูกเยาะเย้ยและโบยตี

(มธ 26:67-68; มก 14:65)

(ยน 18:22-23)

63 และพวกคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยพระองค์ และโบยตีพระองค์

64 และเมื่อพวกเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว พวกเขาก็ตีบพระพักตร์พระองค์ และถามพระองค์ โดยกล่าวว่า “จงพยากรณ์เถอะว่า ใครกันที่ตีบเจ้า”

65 และพวกเขาพูดคำหมิ่นประมาทต่อพระองค์อีกหลายประการ

พระเยซูต่อหน้าสภา

(มธ 26:59-68; มก 14:55-65)

66 และทันทีที่เป็นรุ่งเช้าแล้ว พวกผู้

(52) มธ 26:55; ลก 23:32 (53) ลก 19:47-48; ยน 12:27

(54) อสย 53:7; มธ 26:57 (55) มธ 26:69 (58) มธ 26:71 (59) มธ 26:73

(61) มธ 26:34; มก 14:72 (63) สดด 69:1 (64) ศคย 13:7 (66) สดด 2:2; มธ 27:1

อาวุธของประชาชน กับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้มาด้วยกัน และพาพระองค์เข้าไปในสภาของพวกเขา โดยกล่าวว่า

67 “ท่านเป็นพระคริสต์หรือ จงบอกพวกเราเถิด” และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ถ้าเรบอกพวกท่าน พวกท่านก็จะไม่เชื่อ 68 และถ้าเรถามพวกท่านเช่นกัน พวกท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป

69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาพระหัตถ์แห่งฤทธาณาภพของพระเจ้า”

70 แล้วพวกเขาทุกคนกล่าวว่า “แล้วท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้าหรือ” และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านกล่าวแล้วว่าเราเป็น”

71 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า “พวกเราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราเองได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว”

บทที่ 23

พระเยซูต่อหน้าปีลาต

(มธ 27:11-14; มก 15:1-5)

(ยน 18:28-38)

1 และบรรดาประชาชนจึงลุกขึ้น และพาพระองค์ไปหาปีลาต

2 และพวกเขาเริ่มฟ้องพระองค์ โดยกล่าวว่า “พวกเราได้พบคนนี้เป็นป่วนประเทศชาติ และห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ โดยกล่าวว่า ตัวเขาเองเป็นพระคริสต์ กษัตริย์องค์หนึ่ง”

3 และปีลาตถามพระองค์ โดยกล่าวว่า

“ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ” และพระองค์ทรงตอบท่าน และตรัสว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี้”

4 แล้วปีลาตจึงกล่าวแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า “เราพบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในชายคนนี้”

5 และเขาทั้งหลายยิ่งดุเดือดมากขึ้น โดยกล่าวว่า “คนนี้เป็นลูกป่วนประชาชน โดยสั่งสอนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ตั้งแต่แคว้นกาลิลีจนถึงสถานที่แห่งนี้”

พระเยซูถูกส่ง

ไปยังเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ

7 และทันทีที่ท่านทราบว่าคุณพระองค์ทรงอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้ซึ่งตัวท่านเองกำลังอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้นด้วย

8 และเมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซู ท่านก็มีความยินดีมาก ด้วยว่าท่านปรารถนาที่จะเห็นพระองค์มานานแล้ว เพราะท่านได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และท่านหวังว่าคงจะได้เห็นการอัศจรรย์บ้างที่ถูกกระทำโดยพระองค์

9 แล้วท่านจึงตั้งคำถามกับพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบท่านประการใด

10 และพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นและฟ้องพระองค์อย่างรุนแรง

11 และเฮโรดพร้อมกับพวกทหารของ

(67) มธ 26:63; มก 14:61 (69) สดต 110:1 (70) มธ 26:64 (71) มธ 26:65 (1) มธ 27:2; มก 15:1

(2) มธ 17:27; มก 12:17; ลก 5:29 (3) มธ 27:11; 1 ทธ 6:13 (4) มธ 27:19; 1 ปด 2:22 (5) ยน 7:41

(7) มธ 14:1 (8) มธ 14:1; มก 6:14; ลก 9:9 (9) อสย 53:7; มธ 27:12 (11) อสย 53:3

ท่าน กระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น
เหยียดหยาม และเยาะเย้ยพระองค์ และ
เอาเสื้อคลุมยาวที่งามยิ่งสวมให้พระองค์
และส่งพระองค์กลับไปหาปีลาตอีก

12 และในวันนั้นเองปีลาตกับเฮโรดกลาย
เป็นเพื่อนกัน ด้วยว่าแต่ก่อนพวกท่าน
เป็นศัตรูกัน

พระเยซูทรงถูกปรับโทษถึงตาย

(มธ 27:15-26; มก 15:6-15)

(ยน 18:39-40)

13 และปีลาต เมื่อท่านได้เรียกพวก
ปุโรหิตใหญ่ให้มาประชุมกันพร้อมกับ
พวกขุนนางและประชาชน

14 กล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายได้
พาคณีนี้มหาเรา ในฐานะเป็นคนหนึ่งที่
ปั่นป่วนประชาชน และดูเถิด เรา หลังจาก
ได้สืบสวนเขาต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว
พบว่าไม่มีความผิดใด ๆ ในชายคนนี้
เกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นที่ท่านทั้งหลายฟ้อง
เขาเลย

15 ไม่มีเลย และเฮโรดก็ไม่เช่นกัน เพราะ
เราได้ส่งท่านทั้งหลายไปหาเฮโรดแล้ว
และดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควร
จะมีโทษถึงตาย

16 เหตุฉะนั้น เราจะปล่อยดีเขา และ
ปล่อยเขาไปเสีย”

17 (เพราะเป็นสิ่งจำเป็นที่ท่านต้องปล่อย
คนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยง
นั้น)

18 และพวกเขาทุกคนร้องขึ้นพร้อมกัน
โดยกล่าวว่า “กำจัดคนนี้เสีย และจง

ปล่อยบาร์บัสให้พวกเราเถิด”

19 (ผู้ซึ่งเพราะการปลุกระดมอย่างหนึ่งที่
ถูกกระทำในกรุงนั้น และเพราะการฆาต-
กรรม จึงถูกโยนเข้าไปในคุก)

20 เหตุฉะนั้นปีลาต ซึ่งประสงค์ที่จะ
ปล่อยตัวพระเยซู จึงกล่าวกับพวกเขาอีก

21 แต่พวกเขาร้องออกมา โดยกล่าวว่า
“ตรึงเขาเสียที่กางเขน ตรึงเขาเสียที่กาง
เขน”

22 และปีลาตจึงกล่าวแก่พวกเขาเป็นครั้งที่
สามว่า “ทำไม เขาได้ทำความชั่วร้าย
ประการใด เราไม่พบเหตุที่ต้องปรับโทษถึง
ตายในตัวเขาเลย เหตุฉะนั้นเราจะปล่อยดี
เขา และจะปล่อยเขาไปเสีย”

23 และเขาทั้งหลายก็พร้อมใจกันร้อง
เสียงดัง ขอให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน
และเสียงทั้งหลายของพวกเขาและของ
พวกปุโรหิตใหญ่นั้นก็มีชัย

24 และปีลาตจึงตัดสินให้เป็นไปตามที่
เขาทั้งหลายขอ

25 และท่านจึงปล่อยคนที่ถูกโยนเข้าไป
ในคุกเพราะการปลุกระดมและการฆาต-
กรรมให้แก่พวกเขา ผู้ซึ่งพวกเขาปรารถ-
นา แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามความ
ประสงค์ของพวกเขา

26 และขณะที่พวกเขาพาพระองค์ไปนั้น
พวกเขาเกณฑ์คนหนึ่ง คือซีโมนชาวไซรีน
ที่กำลังออกมาจากบ้านนอก และพวกเขา
เอากางเขนนั่นวางบนเขา เพื่อให้เขาแบก
กางเขนนั่นตามพระเยซูไป

27 และคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป

(12) กจ 4:26 (13) มธ 27:23; มก 15:14 (14) ลก 23:1

(16) มธ 27:26; มก 15:15 (17) มธ 27:15; มก 15:6 (18) กจ 3:13

(24) มธ 27:26; มก 15:15 (25) อสย 53:8 (26) มธ 27:32

และในพวกผู้หญิง ซึ่งรำไห่และคร่ำครวญ
เพื่อพระองค์ด้วย

28 แต่พระเยซูซึ่งทรงเห็นพระพักตร์มา
ทางพวกเขา ตรัสว่า “ธิดาทั้งหลายแห่ง
กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพื่อเราเลย
แต่จงร้องไห้เพื่อตัวพวกเจ้าเอง และเพื่อ
ลูกทั้งหลายของพวกเจ้าเถิด

29 ด้วยว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเขา
ทั้งหลายจะกล่าวว่า ‘ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็น
หมั้น และครรภ์ทั้งหลายที่ไม่เคยคลอด
และหัวนมที่ไม่เคยให้ดูดก็ได้รับพร’

30 เวลานั้นพวกเขาจะเริ่มกล่าวแก่ภูเข
ทั้งหลายว่า ‘จงล้มทับพวกเราเถิด’ และ
แก่เนินเขาทั้งหลายว่า ‘จงปกคลุมพวกเรา
ไว้’

31 เพราะว่าถ้าพวกเขาทำสิ่งเหล่านี้ในต้น
ไม้เขียวสด พวกเขาจะทำอะไรในต้นไม้
แห้งแล้ว”

32 และมีอีกสองคนด้วย เป็นพวกผู้ร้าย
ที่ถูกพาไปพร้อมกับพระองค์เพื่อจะถูก
ประหารเสีย

การตรึงที่กางเขน

(มธ 27:33-38; มก 15:22-28)

(ยน 19:17-19)

33 และเมื่อพวกเขามาถึงสถานที่แห่งนั้น
ซึ่งถูกเรียกว่า กะโหลกศิระษะ ที่นั้นพวก
เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน และผู้ร้าย
สองคนนั้น ข้างขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง และ
ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง

34 แล้วพระเยซูทูลว่า “ข้าแต่พระบิดา
ขอโปรดอภัยโทษพวกเขา เพราะว่าพวก

เขาไม่ทราบว่าเขาทำอะไร” และพวก
เขาก็แบ่งปันเสื้อผ้าของพระองค์ และจับ
สลากกัน

35 และประชาชนก็ยืนมองดู และพวก
ขุนนางพร้อมกับประชาชนก็หัวเราะเยาะ
เย้ยพระองค์ด้วย โดยกล่าวว่า “เขาเคย
ช่วยคนอื่นให้รอดได้ จงให้เขาช่วยตัวเอง
ให้รอดเถิด ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ ผู้ถูก
เลือกสรรของพระเจ้า”

36 และพวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย
โดยเข้ามาถึงพระองค์ และเสนอน้ำองุ่น
เปรี้ยวให้พระองค์

37 และกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของ
พวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด”

38 และข้อกล่าวหาแห่งการลงโทษถูกติด
ไว้เหนือพระองค์ มีคำเขียนไว้เป็นอักษร
กรีก และลาติน และฮีบรูว่า “ผู้นี้เป็น
กษัตริย์ของชนชาติยิว”

โจรที่กลับใจเสียใหม่ได้รับความรอด

39 และคนหนึ่งในพวกผู้ร้ายซึ่งถูกตรึงไว้
ได้พุดหยาบข้าต่อพระองค์ โดยกล่าวว่า
“ถ้าเจ้าเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับ
พวกเราให้รอดเถิด”

40 แต่อีกคนหนึ่งตอบโดยห้ามปรามเขา
โดยกล่าวว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้า
หรือ เมื่อเห็นแล้วว่าเจ้าเป็นคนถูกปรับ
โทษเหมือนกัน

41 และพวกเราที่สมกับโทษนั้นจริง
เพราะพวกเราได้รับสมกับการกระทำของ
พวกเรา แต่ท่านผู้นี้ไม่ได้กระทำความผิดประ
การใดเลย”

(29) มธ 24:19 (30) อสย 2:19; ฮชย 10:8 (31) สภษ 11:31; ยรม 25:29 (32) อสย 53:12; มธ 27:38

(33) มธ 27:33; มก 15:22 (34) มธ 5:44; มก 15:24 (35) สดต 22:17; ศคย 12:10

(36) สดต 69:21 (38) มธ 27:37; มก 15:26 (39) มธ 27:44 (41) 2 คร 5:21

42 และคนนั้นทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์”

43 และพระเยซูตรัสกับเขาว่า “เรากล่าวความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุเกษม”

44 และเวลานั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง และบังเกิดความมืดทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงเวลาบ่ายสามโมง

45 และดวงอาทิตย์ก็มืดไป และมานในพระวิหารก็ถูกฉีกขาดตรงกลาง

พระเยซูทรงปล่อยพระวิญญาณจิต ของพระองค์ไป

(มธ 27:50; มก 15:37; ยน 19:30)

46 และเมื่อพระเยซูทรงร้องด้วยเสียงดังแล้ว พระองค์ทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” และเมื่อทูลอย่างนั้นแล้ว พระองค์จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไป

47 บัดนี้เมื่อนายร้อยผู้นั้นเห็นสิ่งซึ่งบังเกิดขึ้น เขาก็ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า โดยกล่าวว่า “แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม”

48 และบรรดาประชาชนที่มาชุมนุมกันเพื่อที่จะดูเหตุการณ์นั้น เมื่อเห็นสิ่งต่าง ๆ ซึ่งถูกกระทำ ได้ต็อกของตนและกลับไป

49 และบรรดาคนที่รู้จักพระองค์ และพวกผู้หญิงที่ได้ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล โดยมองดูสิ่งเหล่านี้

พระเยซูถูกฝังในอุโมงค์ฝังศพ ของโยเซฟ

(มธ 27:57-61; มก 15:42-47)

50 และดูเถิด ชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นสมาชิกสภา และท่านเป็นคนดีและชอบธรรม

51 (ท่านผู้นี้เองมิได้เห็นด้วยในมดีและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย นครแห่งหนึ่งของพวกยิว ท่านเองคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย

52 ชายคนนั้นเข้าไปหาปีลาต และขอพระศพพระเยซู

53 และท่านนำพระศพลงมา และเอาผ้าป่านพันหุ้มพระศพนั้นไว้ และวางพระศพไว้ในอุโมงค์แห่งหนึ่ง ที่ถูกเจาะไว้ในศิลาที่ยังไม่เคยวางศพผู้ใดเลย

54 และวันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

55 และพวกผู้หญิงด้วย ซึ่งมาพร้อมกับพระองค์จากแคว้นกาลิลี ก็ตามไป และได้เห็นอุโมงค์นั้น และได้เห็นว่าพระศพของพระองค์ถูกวางไว้อย่างไร

56 และพวกนางก็กลับไป และจัดแจงบรรดาเครื่องหอมกับน้ำมันหอมทั้งหลาย และหยุดพักในวันสะบาโตตามพระบัญญัตินั้น

บทที่ 24

การคืนพระชนม์ของพระคริสต์

(มธ 28:1-6; มก 16:1-8)

(ยน 20:1-17)

1 บัดนี้ในวันต้นสัปดาห์ เวลาเช้ามืด ผู้

(43) 2 คร 12:4; วว 2:7 (44) มธ 27:45; มก 15:33 (45) อพย 26:31-33; มธ 27:51

(46) สดด 31:5; มธ 27:50 (47) มธ 27:54; มก 15:39 (49) สดด 38:11; มธ 27:55 (50) มธ 27:57

(51) มก 15:43 (53) อสย 53:9 (54) มธ 27:62 (55) มก 15:47 (56) อพย 20:10 (1) มธ 28:1

หญิงเหล่านั้นมาถึงอุโมงค์ โดยนำบรรดาเครื่องหอมซึ่งพวกนางได้จัดเตรียมไว้ และคนอื่นบางคนก็มาพร้อมกับพวกนาง

2 และพวกนางพบว่า ก้อนหินนั้นถูกกลิ้งออกไปจากอุโมงค์แล้ว

3 และพวกนางเข้าไป และมีได้พบพระศพของพระเยซูเจ้า

4 และต่อมา ขณะที่พวกนางกำลังพิศวงงงงวยด้วยสิ่งนั้น ดูเถิด ชายสองคนยืนอยู่ใกล้พวกนาง ในเครื่องนุ่งห่มแพรวพราว

5 และขณะที่พวกนางกลัว และซบหน้าของตนลงถึงดิน ชายสองคนนั้นกล่าวกับพวกนางว่า “พวกท่านแสวงหาคนที่มีชีวิตในท่ามกลางพวกคนตายทำไมเล่า

6 พระองค์ไม่ทรงอยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงว่าพระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายอย่างไรเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี

7 โดยตรัสว่า ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของพวกคนบาป และถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่’”

8 และพวกนางจึงระลึกถึงบรรดาพระดำรัสของพระองค์ได้

9 และกลับไปจากอุโมงค์ และบอกสิ่งสารพัดเหล่านี้แก่สิบเอ็ดคนนั้น และแก่บรรดาคนที่เหลืออยู่

10 คือมารีย์ชาวมักดาลา และโยอันนา และมารีย์มารดาของยากอบ และผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่อยู่กับพวกนาง ซึ่งได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่พวกอัครทูต

11 และบรรดาคำของพวกนาง พวกอัคร

ทูตถือว่าเป็นนิทานที่ไร้สาระ และพวกอัครทูตไม่เชื่อพวกนาง

12 แล้วเบโตรลุกขึ้น และวิ่งไปถึงอุโมงค์ และเมื่อก้มลงเขาก็มองเห็นผ้าปูนอนเหล่านั้นวางอยู่ต่างหาก และกลับไป โดยคิดพิศวงในตัวเองถึงสิ่งซึ่งได้เป็นไปนั้น

ระหว่างทางที่ไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส

13 และดูเถิด วันเดียวกันนั้นสองคนในพวกสาวกได้ไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่ถูกเรียกว่า เอมมาอูส ซึ่งอยู่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร

14 และเขาทั้งสองสนทนากันถึงสิ่งสารพัดเหล่านี้ซึ่งได้เป็นไปนั้น

15 และต่อมา ขณะที่พวกเขากำลังสนทนากันและให้เหตุผลกันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ และดำเนินไปกับพวกเขา

16 แต่ตาของเขาทั้งสองฟางไปเพื่อเขาทั้งสองจะไม่รู้ว่าเป็นพระองค์

17 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “นี่มันคำพูดได้ตอบอะไรกันที่พวกท่านกล่าวแก่กันและกัน ขณะที่พวกท่านเดินไปและโศกเศร้า”

18 และคนหนึ่งในพวกเขา ผู้ซึ่งชื่อของเขา คือ เคลโอปัส จึงตอบพระองค์ว่า “ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างถิ่นในกรุงเยรูซาเล็มหรือ และไม่ได้ทราบถึงสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นไปที่กรุงนั้นในวันเหล่านี้”

19 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า “สิ่งอะไรบ้าง” และเขาทั้งสองจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า “เกี่ยวกับพระเยซูแห่งนาซาเร็ธ ผู้ซึ่งเป็นศาสดาพยากรณ์ ที่ประกอบ

(2) มธ 28:2 (3) มก 16:5 (4) ยน 20:12; กจ 1:10 (6) มธ 16:21; มก 8:31 (7) ลก 9:44 (8) ลก 9:22

(9) มธ 28:8; มก 16:10 (10) ลก 8:3 (11) ลก 24:25 (12) ยน 20:3-6 (13) มก 16:12 (15) มธ 18:20

(16) ยน 20:14; 21:4 (18) ยน 19:25 (19) มธ 21:11; ลก 7:16; ยน 3:2; กจ 2:22

ด้วยฤทธิ์เดชในการกระทำและในคำตรัส
ต่อพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าบรรดา
ประชาชน

20 และที่พวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้ง
หลายของพวกเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้
ถูกปรับโทษถึงตาย และได้ตรึงพระองค์ที่
กางเขน

21 แต่เราทั้งหลายได้วางใจว่าพระองค์
นั้นเองคือผู้ซึ่งจะไถ่คนอิสราเอล และ
นอกจากสิ่งสารพัดนี้ วันนี้เป็นวันที่สาม
แล้วตั้งแต่สิ่งเหล่านี้ได้เกิดขึ้น

22 ใช่แล้ว และผู้หญิงบางคนในพวกเรา
ได้ทำให้พวกเราประหลาดใจด้วย ผู้ซึ่งได้
ไปที่อุโมงค์นั้นตอนเช้ามืด

23 และเมื่อพวกนางไม่พบพระศพของ
พระองค์ พวกนางก็มา โดยกล่าวว่า พวก
นางได้เห็นนิมิตของพวกทูตสวรรค์ด้วย
ซึ่งบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่

24 และบางคนซึ่งอยู่กับพวกเราก็นำไปถึง
อุโมงค์ และได้พบว่ามันเป็นอย่างที่พวก
ผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่พวกเขาไม่ได้
เห็นพระองค์”

25 แล้วพระองค์ตรัสแก่คนทั้งสองนั้นว่า
“โอ พวกคนเขลา และมีใจเฉื่อยในการ
เชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้
กล่าวไว้”

26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์สิ่ง
เหล่านี้ และเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์
มิใช่หรือ”

27 และเริ่มต้นที่โมเสสและบรรดาศาสดา
พยากรณ์ พระองค์ทรงอธิบายให้เขาทั้ง

สองฟังในพระคัมภีร์ทุกข้อถึงสิ่งเหล่านั้น
ที่เกี่ยวกับพระองค์เอง

28 และเขาทั้งสองมาใกล้หมู่บ้านที่เขาทั้ง
สองกำลังจะไปนั้น และพระองค์ทรงทำ
ราวกับว่าพระองค์จะดำเนินต่อไปอีก

29 แต่เขาทั้งสองบังคับพระองค์ โดย
กล่าวว่า “เชิญอยู่กับพวกเราเถิด เพราะ
ว่าจนเวลาเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก
แล้ว” และพระองค์เสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่
กับเขาทั้งสอง

30 และต่อมา ขณะที่พระองค์ทรงเอน
พระกายลงเสวยอาหารกับเขาทั้งสอง พระ
องค์ทรงหยิบขนมปัง และขอบพระคุณ
สำหรับขนมปังนั้น และหัก และส่งให้เขา
ทั้งสอง

31 และตาของเขาทั้งสองก็ถูกเปิดออก
และเขาทั้งสองก็รู้จักพระองค์ และพระ
องค์ทรงหายวับไปจากสายตาของเขาทั้ง
สอง

32 และเขาทั้งสองจึงพูดกันว่า “ใจของ
พวกเราเข้รื้อนภายในพวกเรา ขณะที่
พระองค์ตรัสกับพวกเราตามทาง และ
ขณะที่พระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้
พวกเราฟังมิใช่หรือ”

33 และเขาทั้งสองก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเอง
และกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบสิบ
เอ็ดคนนั้นชุมนุมกัน และคนทั้งหลายที่
อยู่พร้อมกับพวกเขา

34 โดยกล่าวว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง
เป็นขึ้นมาแล้วจริง ๆ และได้ทรงปรากฏ
แก่ซีโมน”

(20) ลก 23:1; กจ 13:27 (21) ลก 1:68 (22) มธ 28:8; มก 16:10 (24) ลก 24:12

(26) กจ 17:2; สบ 2:9 (27) ปฐก 3:15; กตว 21:9 (28) ปฐก 32:26; 42:7; มก 6:48

(29) ปฐก 19:2-3; ยน 14:23 (30) มธ 14:19; มก 8:6; ลก 9:16 (34) 1 คร 15:5

35 และสองคนนั้นจึงเล่าสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขทั้งสองได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

พระเยซูทรงปรากฏต่อ

อัครทูตของพระองค์

(มธ 28:16-17; มก 16:14)

(ยน 20:19-23)

36 และขณะที่เขทั้งสองกำลังพูดอย่างนั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ในท่ามกลางพวกเขา และตรัสกับพวกเขาว่า “สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด”

37 แต่เขทั้งหลายหวาดกลัวและตกใจกลัว และคิดว่าพวกเขาได้เห็นผี

38 และพระองค์ตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม และทำไมบรรดาความคิดลึกลับจึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า

39 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราและดูเถิด เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกทั้งหลาย เหมือนพวกท่านเห็นเรามีอยู่นั้น”

40 และเมื่อพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์ของพระองค์ และพระบาทของพระองค์ให้พวกเขาเห็น

41 และขณะที่เขทั้งหลายยังไม่เชื่อ เพราะความยินดีและกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “พวกท่านมีอาหารที่นี้บ้างไหม”

42 และพวกเขาก็เอาปลาย่างขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ กับรวงผึ้งขึ้นหนึ่ง

43 และพระองค์ทรงรับอาหารนั้นมา และ

เสวยต่อหน้าเขทั้งหลาย

44 และพระองค์ตรัสกับเขทั้งหลายว่า “นี่เป็นบรรดาถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดจะต้องสำเร็จ ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในพจนานุกรมพยากรณ์ และในหนังสือสดุดี เกี่ยวกับเรานั้น”

45 แล้วพระองค์ทรงบันดาลให้ความเข้าใจของพวกเขาถูกเปิดออก เพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

พระมหาบัญชา

(มธ 28:19-20; มก 16:15-18)

(กจ 1:8)

46 และตรัสแก่พวกเขาว่า “มีเขียนไว้อย่างนั้น และดังนั้นพระคริสต์จึงต้องทนทุกข์ และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม

47 และว่าการกลับใจเสียใหม่ และการทรงยกบาปทั้งหลาย ต้องถูกประกาศในพระนามของพระองค์ทั่วทุกประเทศ เริ่มต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม

48 และท่านทั้งหลายเป็นเหล่าพยานของสิ่งเหล่านี้

การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระคริสต์

(มก 16:19-20; กจ 1:9-11)

49 และดูเถิด เราจะส่งพระสัญญาแห่งพระบิดาของเรามาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าท่านทั้งหลายจะประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน”

(36) มก 16:14; ยน 20:19 (37) มธ 14:26; มก 6:49 (39) ยน 20:20; 1 คร 15:50

(41) ปฐก 45:26; ยน 21:5 (43) กจ 10:39 (44) มธ 16:21 (45) กจ 16:14

(46) สดต 22; กจ 17:3 (47) สดต 22:27 (48) กจ 1:8; 1 ปด 5:1 (49) อสย 44:3

50 และพระองค์ทรงพาพวกเขาออกไป
ไกลถึงหมู่บ้านเบธานี และพระองค์ทรง
ยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น และทรงอวย
พรพวกเขา

51 และต่อมา ขณะที่พระองค์ทรงอวยพร
พวกเขาอยู่นั้น พระองค์ทรงถูกแยกไป

จากพวกเขา และทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์

52 และเขาทั้งหลายนมัสการพระองค์
และกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความยินดี
เป็นอันมาก

53 และอยู่ในพระวิหารอย่างต่อเนื่อง
โดยสรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

(50) มธ 21:17; กจ 1:12

(51) มก 16:19; กจ 1:9-11

(52) มธ 28:9 (53) กจ 2:46